

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Deed

"You can't help
but fall in love with
Lynsay Sands."
CHRISTINA DODD

USA TODAY BESTSELLER

LYNSAY SANDS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SENET

Lynsay Sands

Maggie

Willan için

Bir annenin verebileceği tüm sevgi, destek ve cesareti verdin.

Keşke burada olsaydın.

ne olacağını görmek için.

Önsöz

Leicestershire, İngiltere, Mayıs 1395

Emma gizlice ön odadaki arkadaşlarına baktı. Bazıları gergin bir enerjiyle volta atıyor, diğerleri kaskatı ve hareketsiz oturuyordu ama her biri kralla yapacakları görüşmeyi beklerken gergin ve tetikte görünüyordu.

Aşağı baktığında, elindeki mendilin parçalanmaya başladığını fark etti ve gerginliğinin bu işaretini gizlemek için elindeki kumaş parçasını buruşturarak tutuşunu hızla gevşetti.

Kuzeni Rolfe'un 2. Richard'la bu görüşmeyi ayarlaması için epeyce yalvarması, dırdır etmesi ve yakarması gerekmişti. Kadınlara sarayda görüşme izni verilmesi pek sık rastlanan bir durum değildi. Genel kanı, ortaya atabilecekleri herhangi bir konunun çok önemli olmayacağı ve bu nedenle kocaları ya da babaları tarafından görülmelerinin daha iyi olacağı yönündeydi. Ama Rolfe, Richard'ın en sevdiği düklerden biriydi. Ayrıca Emma'yla birlikte büyümüştü, onu kız kardeşi gibi seviyordu ve mümkün olduğunca onun istediğini yapmaya meyilliydi. Emma'nın şikâyetinin neyle ilgili olduğunu açıklamayı reddetmesine rağmen, Rolfe

ve -ne yazık ki- kral onu şımartacak bir ruh halindeydi.

Emma parçalanmış mendilini kolunun içine sokarak ellerini kucağına yerleştirdi ve kıpırdanmamaya çalıştı. Zor bir görevdi. Uğruna çok çalıştığı şeyi elde ettiğine göre, Emma düşünmeden yaptığı bu plan için pişmanlık duymaya başlamıştı. Ne yazık ki, her zamanki inatçı ısrarıyla bu planın peşinden gitmeden önce durup iyice düşünmemişti. Planı tasarlamış ve üzerinde çok fazla düşünmeden gerçekleştirmek için harekete geçmişti. Bu onun başarısız günahlarından biriydi. Hayatındaki sorunlara yaklaşımında çok düşüncesiz ve inatçıydı. Kendisi bile bunu görebiliyordu. Bu onu bir gün cehenneme götürecekti. En azından Peder Gumpster ona sürekli bunu söylüyordu.

"Leydi Eberhart."

Emma önce irkildi, sonra da adının söylenmesiyle soluğu kesildi. Kralla görüşme vakti gelmişti! Oh, tatlı Aziz Gabriel! Bu bir hataydı.

"Leydim?" Kâhya onun tereddüdü karşısında tek kaşını kaldırdığında Emma sessizce ani korkaklığına lanet okudu ve hemen ayağa kalktı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık buradaydı. Kendi isteğiyle. Planlarını uygulamaktan ve en iyisini ummaktan başka çaresi yoktu.

Omuzlarını dikleştirerek kâhyaya yaklaştı, sonra da kâhya topuklarının üzerinde şık bir şekilde dönüp onu son bir saattir insanların girip çıktığı kapıdan geçirince onu takip etti. Eh, çoğu girip çıkmıştı, diye düşündü şimdi. Zavallı talihsiz bir adam vardı. Emma onun ne söylediğinden emin değildi ama anlaşılan kralın canını sıkıyordu. En azından muhafızlar dehşete düşmüş adamı topuklarından tutup sürükleyerek dışarı çıkardıklarında vardığı kanaat buydu. Muhtemelen kuleye, diye düşündü endişeyle, dinleyici salonuna ve kralın oturduğu sandalyeye götürülürken.

Kralın sağında bir tür din adamı, solunda ise Piskopos Wykeham'ın emekliliğinden beri Lord Şansölye olan Başpiskopos Arundel duruyordu. Emma piskoposu görünce aklından geçen tatsız düşünceleri bastırmaya çalıştı. Yeni şansölye umurunda değildi. Çok uzak görünüyordu.

ona fazla kibirli ve sinsi gelmişti. Şimdi onun varlığını kabul ederken yüzünde beliren ifade de fikrini yumuşatmamıştı. Görünüşe göre kralın vaktini boşa harcadığına karar vermeden önce şikâyetini duymasına bile gerek yoktu.

Emma bu gerçeğe sinirlenmeye başlamıştı ki birden söyleyeceği şeyin büyük olasılıkla onu haklı çıkaracağını fark etti. B'Gad! Bu gerçekten de bir hataydı.

"Leydi Emmalene, Majesteleri."

Emma dikkati dağılmasın diye dönüp kâhyanın kendisini anons ettikten sonra gidişini izledi ama hemen sonra keşke yapmasaydım dedi. Bu onun saraya ilk ziyaretiydi. Çoğu konuda görgü kurallarından tamamen habersizdi, bu yüzden sadece etrafındakileri örnek alıyordu. Ancak kâhya odadan çıkarken geriye doğru eğilerek selam veriyordu ve bu da ondan odadan çıkarken de geriye doğru reverans yapmasının beklendiğini düşünmesine neden oldu. Eğer durum böyleyse, korkunç bir hata yapacağından çok korkuyordu.

"Leydi Emmalene?"

Suçlu bir irkilmeyele aniden önündeki üç adama dönerek reverans yaptı ve kral ayağa kalkmasını söyleyene kadar bu pozda kaldı.

"Sen Rolfe'un kuzeni misin?" Kral onu incelerken sesinde hafif bir merak vardı.

"Peki majesteleri." Emma gergin bir şekilde kıpırdandı ve boğazının arkasına yerleşmiş olan küçük endişe yumağını yuttu. Kısa bir süre için planını bir kenara bırakıp özür dilemeyi düşündü ama böyle bir davranışın, daha önceki talihsizler gibi onu da ayaklarından sürükleyerek odadan dışarı çıkarmasından korktu. Çok üzücü bir görüntü. Rolfe çok utanırdı.

"Lord Rolfe sizinle görüşmemi mi istedi?" Emma

dudağını ısırды ve başını salladı.

Kral bir süre sabırla bekledikten sonra kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Beni hangi konuda görmek istemiştiniz leydim?"

Derisinin altında bir kızarıklık hisseden Emma, bakışlarının onu çevreleyen iki adamın üzerinde gezinmesine izin verdi. Dinleyicileri arasında bir başkasının da olabileceğini hiç düşünmemişti. Aslına bakılırsa, dinleyicinin kendisini hiç düşünmemişti; sadece Rolfe'u kendisi için bir dinleyici bulmaya ikna etmeye karar vermişti. Şimdi kralın ve diğer iki adamın karşısında duruyordu ve zavallı kafası, içine düştüğü durumdan duyduğu dehşetten başka bir şeyle meşgul değildi. Elbette gergindi ve bunun için suçu nereye atacağını belirlemede hiç zorlanmıyordu.

Bunun başpiskoposun hatası olduğuna karar verdi ve adama sert bir bakış fırlattı. Kral ona nazik bir merakla bakarken ve rahip sadece meraklı görünürken, Arundel'in ifadesi geciktiği her saniye daha da sertleşiyordu. Bu onu tedirgin ediyordu.

"Leydim?"

Emma'nın bakışları bir anda krala kaydı. Gerçekten de hiç de hayal ettiği gibi biri değildi. Onun çok yaşlı olmadığını biliyordu -kendisinden belki dört yaş büyüktü- ve saraydan ve saray dedikodularından o kadar uzakta yaşamasına rağmen, geçen yıl karısını kaybettiği için üzgün ve kederli olduğuna dair hikâyelerden haberdardı. Kraliçe Anne'i çok sevdiği söylenirdi. Eşleşmelerde nadir görülen bir şeydi bu. Yine de onun daha ağırbaşlı olmasını beklerdi. Doğrusu Emma başpiskoposu çok daha heybetli bulmuştu. O beyefendinin şu anki ifadesi bile Emma'nın içini burkmaya yetmişti.

Bir kıpırtı bakışlarını tekrar krala çevirdi ve onun sabırsız bir şekilde parmaklarını koltuğunun koluna vurduğunu gördü. Emma kendini toparladı ve konuştu. "Özür dilerim Majesteleri ama sizinle konuşmak istediğim bir konu var..." Durakladı, hafifçe kızardı, yüz hatlarında acı dolu bir ifade belirdi. "Bu hassas bir konu. Majesteleri," dedi ona mutsuzca.

Kralın yüz ifadesi hemen sempatikleşti. "Acele etmeyin leydim," dedi nazikçe.

Emma başını sallayarak sıktığı ellerine baktı, içini çekti, derin bir nefes aldı, konuşmak için ağzını açtı, sonra çaresizce başını salladı. "Bu çok zor."

Kral başını salladı ama kaşlarını soru sorar gibi kaldırıncı Emma içini çekti. Yapacak başka bir şey olmadığına karar vererek konuşmaya başladı. "Lordum, Eberhart Dükü Lord Fulk ile evli olduğumu biliyorsunuz değil mi?"

İkinci Richard ciddiyetle başını eğdi. "Evet leydim. Bunun farkındayım. Görüşme talebinizin kocanızla bir ilgisi var mı?"

Emma yine çaresizce başını salladı ve aptalca planı için sessizce kendini azarladı. "Evet... şey, ben... Gördüğünüz gibi evlilik gerçekleşti, ama bugüne kadar lord hazretleri... şey... şey..." Kaşlarını hafifçe çatı, yüzünün artık tamamen kırmızı olduğunun farkındaydı. Yanıyormuş gibi hissediyordu.

Başpiskoposun kaşları tatsız bir kuşkuyla aşağı doğru inerken, kral kaşlarını merakla kaldırdı.

"Uygun görmedi... ?" diye mırıldandı kral, soruyu geçiştirdi, koltuğunda öne doğru eğilirken dudaklarında küçük bir endişe ifadesi belirdi. Yüzündeki hoşnutsuzluğa rağmen, din adamı gibi kutsal adam da öne doğru eğilmişti.

Emma yavaşça üç adama baktı ve umutsuzca, "Evlendiğimizden beri benimle yatmadı Majesteleri!" diye feryat etti.

Bu açıklama karşısında üçünün de ağzı açık kaldı. İlk toparlanan başpiskopos oldu ve ağzını kesin bir onaylamama çizgisiyle kapattı. Hareketi fark eden kral biraz daha yavaşça doğruldu ve dudakları rahatsız edici bir çizgiye geri döndü. Ancak rahip, Emma'ya sanki az önce kıyafetlerini çıkarmış ve satranç oynamayı teklif etmiş gibi bakmaya devam etti.

Hizmetçinin kaba davranışını görmezden gelmek için elinden geleni yapan Emma, kolunun altından kayan mendilini yakaladı ve kralın açıklamasını beklerken mendilini sefilce büktü. Gelmesi uzun zaman almıştı.

Yer değiştirerek boğazını temizledi, başını kaşıdı, ardından omzunun üzerinden belli belirsiz bir noktaya bakarak sordu: "Anladığım kadarıyla bu... şey... durum... sizi rahatsız ediyor?"

Bunu söylerken bile sesinden bundan tam olarak emin olmadığı anlaşılıyordu ve Emma hafifçe kaşlarını çattı. Adamın kafa karışıklığının, kadınların genellikle evlenme eyleminden hoşlanmadıkları düşüncesiyle ilgili olduğunu tahmin etti. En azından Peder Gumpster ona yaklaştığında böyle söylemişti. şahsen, bütün bu yaygaranın nedenini anlamamıştı. Kendisi de bundan hoşlanmıyor ya da hoşlanmıyordu. Ancak, hoşuna gitsin ya da gitmesin, hayatın gerçeklerinin farkındaydı ve bir insanın çocuk sahibi olmasının başka bir yolu yoktu.

"Çocuk sahibi olmayı çok istiyorum Majesteleri," dedi kararlılıkla, sonra ekledi, "Kilise bir kadının görevinin bu olduğunu söylüyor, değil mi? Görevimi yapmak ve kocamın adını devam ettirecek bir varis doğurmak istiyorum." O konuşurken bakışları başpiskoposa kaydı ve o ana kadar kendisine bakan başpiskoposun kaşlarının çatıldığını, yerini göz kırpmaya bıraktığını, sonra da başını sallayarak onaylamaya başladığını gördü.

"Ah." Kral ciddiyetle başını salladı, eli ince yüzünün alt kısmını örtmek için hareket etti. Çenesini düşünceli bir şekilde tutarak tekrar tekrar, bilgece ve sessizce başını salladı. Emma onun bütün gün başını sallayarak oturacağını düşünmeye başlamıştı ki birdenbire kıpırdandı, kaşları kısa bir süre için çatıldı ve sonra, "Belki de lord hazretleri işleriyle meşguldür," dedi. Adam talihsiz kelime seçimine sinirli bir şekilde kıkırdayınca, aniden durup rahibe ters ters baktı. Rahip hemen ayıldı ve kral sözlerini değiştirdi. "Emlak işleri."

"İki yıl boyunca mı?"

Önündeki üç adam yine hep bir ağızdan gözlerini kırpiştırdı.

"Yani leydim, kocanızın... olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Evet," diye itiraf etti Emma acımasızca.

Üç adam hep birlikte nefeslerini içlerine çektiler. Emma onların bakışları altında kıpırdandı, şimdi kendisini kusurları için incelediklerinin farkındaydı. Ne de olsa, neden

Yoksa bir adam geliniyle tam iki yıl boyunca yatmayı reddeder miydi? Göreceklerinden korkarak utanç içinde başını eğdi. Kocasının kendisinden neden yüz çevirdiğini anlamaya çalışarak kendi aynasına baktığı çok olmuştu. Kendini çılgın bir güzel olarak görmüyordu ama kesinlikle bir cadı da değildi.

Saçları bal sarısıydı. Cildi soluk ama kusursuzdu. Gözlerinin yüzüne göre biraz büyük, burnunun biraz fazla kalkık ve dudaklarının biraz fazla büyük olduğu doğrudu. Ve evet, moda uygun şekilde zayıf değildi ama şişman da değildi. Biçimli ve dolgundu. Kocasının düğün gecesinden beri neden odasına adım atmayı bile reddettiğini bir kez daha merak ederken, kesinlikle o kadar da çirkin olmadığını düşündü.

"Bu konuda ne yapmamızı istersiniz leydim?"

Emma bu soru karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Cevap ona yeterince basit görünüyordu. "Neden... ona emredin lordum."

"Düzen mi?" Kral bu kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordu.

Emma kaşlarını çatarak onun gerçekten şaşırmış görüldüğünü fark etti. "Elbette lordum. Bunun onun görevi olduğunu açıklamalısınız... hem size hem de bana karşı."

"Bana mı?"

Gözlerini biraz daha açarsa gözbebekleri kafasından fırlayacak, diye düşündü Emma şimdi ve sabırla içini çekerek açıkladı. "Evet, lordum. O sizin hizmetkârınız ve bu nedenle soyunu devam ettirmeli ki oğulları ve torunları da bizim gibi size sadakatle hizmet edebilsin."

Kral buna gözlerini kırıştırdı, sonra başını hafifçe iki yana sallayan başpiskoposa baktı, sonra bunun makul bir argüman olduğunu söylercesine küçük bir omuz silkmeye başını salladı... neredeyse. Richard adama doğru eğilerek Emma'nın duyamadığı bir şeyler mırıldandı. Şimdi kutsal adam cevap verirken öne eğilme sırası ondaydı. Ancak bunun da sadece son kısmını yakalayabildi.

"Durum ne olursa olsun, efendim, böylesine... şey... olgun bir meyveyi... şey... asmanın üzerinde boşa bırakmak kesinlikle günah gibi görünüyor. Ya da başkasının toplaması için," diye ekledi acımasızca.

Kral Richard iç çekerek ona döndü, sessizce baktı, sonra tekrar iç çekti, dudaklarını büzdü ve yüzüne acı dolu bir ifade gelerek koltuğunda öne doğru eğildi. "Leydim..." Sözleri neredeyse fısıldadığını fark edince kaşlarını çatarak durakladı, başpiskopos ve rahibin de söylediklerini duymak için öne eğildiklerini görünce sinirlenerek iki yanına baktı, sonra Emma'nın ötesine bakıp ters ters baktı.

Onun omzunun üzerinden bakışlarını takip ederken, kapıdaki muhafızların öne doğru eğilmiş pozisyonlarından aniden doğrulduklarını gördü. Onlar da kralın sözlerini merakla bekliyorlardı.

Başını sallayarak tekrar denedi. "Leydim, onun olmadığını söylemişsiniz...

şey..." Başpiskopos yumuşak bir sesle, "Evlilik görevlerini yerine getiriyor," dedi.

"Evet, düğün gecenizden beri görevlerini yerine getirdi. O halde en azından... şey... yaptığını mı kabul etmeliyiz?"

"Tamamlandı," diye mırıldandı kutsal adam.

"Evet, en azından-" Başpiskoposa doğru el salladı. "Mükemmel."

"Düğün mü?"

"Evet," dedi Emma.

Adam kadının yüz ifadesine kaşlarını çatı. "Pek emin görünmüyorsunuz leydim."

Emma kaşlarını hafifçe çatı. Doğrusunu söylemek gerekirse emin değildi. Tamamlanmanın neleri içerdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Annesi, Emma henüz altı yaşındayken, uzun zamandır doğurmaya çalıştığı oğluyla birlikte doğum sırasında ölmüştü. Babası ondan sonra onu tek başına büyütmüştü ve mükemmel bir baba olmasına rağmen, bir anne olamamıştı. O zaman geldiğinde

Onu düğün gecesine ve onun gerektirdiği her şeye hazırlarken, yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde duraksadı ve ona sert bir şekilde, "Kocan artık seninle aynı yatağı paylaşacak, kızım," dedi.

"Peki baba," diye mırıldandı Emma ve daha fazla talimat bekledi. Ama o sadece yakasını çekiştirmiş, başını sallamış, sonra da omzunu sıvazlayıp kaçmıştı.

Emma düşüncelere dalmış bir halde öylece dururken başpiskopos nazikçe, "Belki de hanımefendi düğün gecesini anlatabilir," diye önerdi.

Başı hemen yukarı kalktı. "Tarif eder misin?"

"Şey, hepsi değil." Yüzü kızaran kutsal adam çaresizce krala baktı.

Birden sabırsızlanan 2. Richard nefesinin altından mırıldandı ve kadına ters ters baktı. "Leydim, düğün gecenizde kocanız yatağınızı paylaştı mı?"

"Oh, evet." Emma rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Doyuma ulaşmıştı. "Evet. Adamları onu soydular ve oraya koydular lordum. Oldukça gürültü çıkardı, size söyleyebilirim. Horlaması çatıyı kaldıracak sandım."

"Evet, ama size dokundu mu?" diye sabırsızlıkla söze girdi başpiskopos.

"Bana dokunmak mı?" Emma hatırlamaya çalışırken yine kararsız görünüyordu. Bir an için oldukça endişelendi çünkü dokunup dokunmadığını hatırlayamıyordu ve yüz ifadelerine bakılırsa bu oldukça önemliydi, ama sonra hatırlayınca rahatlayarak tekrar gülümsedi. "Evet lordum, gece üzerime yuvarlandı. Aslında neredeyse beni boğuyordu." İtiraf ederken sesini alçalttı. "Oldukça sarhoştum lordum. Onu geri yuvarladığımda bile uyanmadı."

Başpiskopos ve kral bu haberdan memnun olmak yerine tiksintiyle doğruldular. İki adam da birbirlerine acı çekiyormuş gibi yüzlerini buruşturmakla meşgulken bir an geçti; sonra başpiskopos yorgun bir ifadeyle, "Sabah ne oldu leydim?" diye sordu.

"Sabah mı?" Emma bir kez daha hafifçe kaşlarını çattı. Ne de olsa iki yıl önceydi. "Hatırladığım kadarıyla lordum, ilk ben uyandım. Evet, evet. Evet, ben uyandım. Uyandım ve paravanın arkasında giyindim. Dışarı çıktığımda lord kocam... Hatırladığım kadarıyla yatakta hançeriyle oynuyordu ve kendini kesmişti," diye anlattı onlara şaşkınlıkla.

"Kendini mi kesti?" diye sordu başpiskopos, gözleri şüpheyile kısılmıştı.

"Evet." Emma başını salladı. "Belki de önceki geceden dolayı hâlâ biraz çakırkeyifti? Durum ne olursa olsun, kanı çarşafı sildi. Ona bir bez getirmek üzereydim, çünkü kanın çarşafı mahvedeceğini biliyordum, ama sonra kapı çalındı."

"Peki kapıdaki kimdi?" diye sordu kral, cevabı zaten bildiğini gösteren dünyadan bıkmış bir sesle.

"O benim babamdı. Peder Gumpster ve Lord Fulk'un kuzeni Bertrand." "Ne yaptılar?"

Emma omuz silkti. "Bize sadece iyi sabahlar dilediler. Sonra babam çarşafı gördü ve kaldırılıp salonun üst katına asılmalarını emretti. Sanırım onları havalandırmanın lekenin yerleşmesini önleyeceğini düşündü, ama tabii ki işe yaramadı. Lordum, neden başınızı sallıyorsunuz? Sizi kızdırdım mı?"

"Hayır leydim," dedi kral suratını asarak ve din adamına döndü. Ne yazık ki o anda Emma'yı süzmekle meşguldü. Müstehzi bakışlarından ve kaşlarını sallama şeklinden kocasının ihmalinin Emma'nın çekiciliğine zerre kadar zarar vermediğini düşündüğü anlaşılıyordu. Aslında, Emma onun, kocasının yerine "olgun meyveleri toplamak için" kendisini kurban olarak sunmaya çok istekli olduğu izlenimini ediniyordu.

Kral ismini sertçe şaklattığında tüm duruşu ve pozları rüzgârdaki duman gibi kayboldu.

"Emredersiniz lordum." Rahibin başı hemen elindeki kitaba düştü, eli yazmaya hazırды.

"Majesteleri Kral'ın Lord Fulk'un... şeyiyle ilgilenmesini istediğine dair bir mesaj gönderin."

"Evlilik görevleri," diye mırıldandı başpiskopos.

"Evet, evlilik görevleri, yoksa..." Tereddüt etti, ne yapacağını şaşırmış gibiydi.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" diye mırıldandı Emma ve kral umutla ona döndü. "Ona para cezası verebilirsiniz... mesela... altmış koyun? Lord hazretleri koyunlara oldukça düşkündür. En azından kalenin etrafında yüzlercesi var. Gerçi henüz akşam yemeğinde servis edilen bir tane bile yok," diye ekledi şaşkın bir ifadeyle.

"Yüz koyun!" diye tersledi kral. "Hayır, eğer karısının yanına gitmezse, her birini teker teker alacağım."

Emma adama gülümseyerek baktı, minnettarlığına bir de rahatlama eklenmişti. "Oh, teşekkür ederim, lordum. İlk çocuğumuza sizin adınızı vereceğim," dedi ve adamın elini tutup hızla öptü. Bunu yaparken başpiskoposa baktığında onun telaşlı bir şekilde başını salladığını gördü. Tekrar kızaran Emma, kralın elini hemen bıraktı ve derin bir reverans yaptı.

"Evet, şey..." Kral Richard boğazını temizledi ve koltuğunda doğruldu. "Bu çok... hoş, Leydi Emmalene. Şimdi, eğer her şeyi hallettiysek?"

"Evet, Majesteleri. Hepsi bu kadar." Emma reveransından başını kaldırarak hemen söyledi.

"Çok iyi." Kapının yanındaki adamlara eliyle işaret etti ve Emma arkasına dönüp baktığında, onun çıkışı için kapıları açtıklarını gördü.

Dudaklarını ısırarak tereddüt etti, çünkü kâhyanın eğilerek geri çekilirkenki görüntüsü aklına geldi.

"Leydim?"

Emma kralın kalkık kaşlarını gördü ve içini çekti. Gülümsemeye zorlayarak, reverans yaparak geriye doğru kaymaya başladı. Yapması çok garip bir hareketti. Geriye doğru eğilmekten çok daha garip olduğundan emindi. Emma, tökezlemeden önce kapıya kadar gelmeyi başardığında ne kadar başarılı olduğu konusunda gurur duyuyordu ve bu sadece adımlarındaki küçük bir kekemelikti.

"Leydim!"

Emma durakladı ve sesteki telaşa baktı. Kral dehşet ve kahkaha arasında gidip geliyordu, din adamı şaşkın görünüyordu ve başpiskopos kesinlikle eğleniyordu. Piskopos şüpheyile eline öksürerek Emma'ya kalkmasını işaret etti.

Kızaran Emma yavaşça doğruldu, tereddüt etti, sonra kâhyanın yaptığı gibi eğildi ve kapılar kapanırken yüzünü kapıya dönecek şekilde odadan çıktı.

Birinci Bölüm

"Lanet olsun sana, Alden! Git kulaklarını çınlat! Yeşil tuniğim demedim mi ben?!" "Peki lordum." Alden irkildi ve geriye doğru gergin bir adım attı.

Sadece hortum ve sütyen giymişti, geniş göğsü çıplaktı. Lord Amaury de Aneford, savaş kıyafetleri içinde olduğu kadar korkunç görünüyordu. Özellikle de şu anki öfkeli haliyle.

Alden savaşçıyla sadece iki haftadır birlikteydi. Bu kısa süreye rağmen lordunun şu anki ruh halinin doğal olduğunu düşünmüyordu. En azından de Aneford için. Bu yargısını diğer askerlerin tepkilerine ve Lord Blake'in adamın davranışları karşısında gösterdiği bıkkınlık dolu neşeye dayandırıyor. Alden adamın hoşnutsuzluğuna neyin yol açtığından tam olarak emin değildi ama bunun kralın mesajıyla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Bir gün önce Lord Chesterford'la olan işini bitirirken bir kurye Amaury'ye mektubu getirmişti. Savaşçı mektubu okurken yüzü buruşmuş, sonra buruşturup bir top haline getirmiş, ateşe atmış ve hışımla

atının eyerlenmesi için böğürerek dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra emri iptal etti, hışımla içeriye döndü ve sarhoş olmaya başladı.

O zamandan beri bu şekilde davranıyordu. Telaşla koşuşturuyor, sonra da sarhoş olmak ve oyalanmak için duraklıyordu. Yaptığı maskaralıklar Alden'in genç yaşta kavrayabileceğinin çok ötesindeydi ve adamın yanında onu son derece tedirgin ediyordu.

Tunik tiksintiyle ona doğru savrulurken yüzüne çarpan kumaş Alden'i düşüncelerinden uzaklaştırdı ve geriye doğru adım atarak bir kayaya takılmasına neden oldu. Çabucak ayağa kalkarak uzaklaşmaya başladı. "Ben yeşil olanı getireyim lordum. Hemen."

Amaury yaverinin gidişini kısık gözlerle izledikten sonra az önce ayrıldığı soğuk göle bakmak için geri döndü.

"Öfkeni çocuktan çıkarmamalısın."

Amaury bu kahkaha dolu sözlerle omzunun üzerinden baktı, arkadaşını süzerken hoşnutsuzluğu her halinden belliydi. "O bir ahmak."

"Senden korkuyor," diye karşılık verdi Blake, arkadaşının çıplak omzuna vururken kolayca gülümseyerek. "Kendine güveni arttığında daha az sakar olacaktır."

Amaury bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Asla kendine daha

fazla güvenemeyecek." "Öfkenizi ondan çıkarmaya devam

ederseniz olmaz."

Savaşçı bunun üzerine kaşlarını çatı ama sessiz kaldı, bakışları durgun göle döndü.

Blake onun bakışlarını takip etti, sonra içini çekti. "Onunla evlenmeyi reddet," diye önerdi bu yolculuk başladığından beri yüzüncü kez.

Amaury bu öneriye her seferinde olduğu gibi homurdandı. "Ve kendi mülkümün efendisi olma fırsatından vaz mı geçeyim?"

Blake hafifçe gülümsedi ve başını salladı. "Peki. O zaman o kızla evlen, ama eğer istediğin buysa neden herkese karşı bu kadar somurtkan davranıyorsun?"

" Benim istediğim bu değil," diye karşı çıktı Amaury hemen. "İstediğimi elde etmek için ne yapılması gerektiğidir. Akli başında kim çirkin, yaşlı bir cadaloza evlenmek ister ki?"

Blake hemen, "Daha onunla tanışmadın bile," diye itiraz etti ve Amaury inanmaz bir tavırla ona döndü.

"Kocasının kendisiyle yatması için krala dilekçe vermesi gerektiğini söyleyen sen değil misin?"

"Evet, saraydaki dedikodular böyle ama kral dışında kimse onun neye benzediğini bilmiyor ve o da bunu tartışmayı reddediyor. Ayrıca, kocası görevini yerine getirmek için eve dönerken yolda öldü..."

" Muhtemelen intihardı," diye mırıldandı Amaury

acımasızca. Blake bunun üzerine gülümsemesini gizledi.

"O zaman reddet-"

"Hayır!" Amaury kaşlarını çatarak ona döndü. "Yapamayacağımı biliyorsun." Mutsuzca iç çekti. "Bir yuva kazanmak için tek şansım bu olabilir."

Blake ciddiyle başını salladı, sonra Alden elinde yeşil bir tunikle dönerken yana baktı. Çocuğa hafifçe gülümseyerek öne doğru yürüdü ve onu eşyadan kurtardı. "Hepsi bu kadar Alden. Belki lordunuzun atını hazırlatabilirsiniz. Birazdan yola çıkıyoruz."

"Evet, lordum. Teşekkür ederim lordum." Dönüp kampa doğru ilerlerken çocuğun yüzünde rahatlama ifadesi parlıyordu.

Bir gece önce Eberhart Kalesi'ne sadece bir saatlik mesafede mola verdiklerinde henüz öğlen olmuştu. Amaury gecikme için yeni gelinine kendini sunmadan önce yolculuktan arınmak istemesini bahane etmişti ama kamp kurduktan sonra hemen zil zurna sarhoş olmaya başlamıştı. Blake onu tanıdığından beri ilk kez çadırına kadar taşınmak zorunda kalmıştı. Sonra bu sabah geç kalkmış, kahvaltı ve banyo konusunda olabildiğince oyalanmıştı. Şimdi yine öğle vakti olmuştu ve henüz giyinmesini tamamlamamıştı.

Blake, asık suratlı arkadaşının yanına dönüp tuniği uzatırken, bir başka oyalama taktiği olarak ayrılmadan önce öğle yemeği için mola vermekte ısrar edeceğine şüphe yok, diye düşündü.

"Teşekkür ederim." Amaury tuniği kabul etti ve kılıcını ve giysilerini bıraktığı kayaya doğru yürümeden önce hızla silkindi. "Belki de yola devam etmeden önce öğle yemeği yemeliyiz," diye önerdi tuniği kuşanırken kaşlarını çatarak. Blake'in bir kahkaha patlatması üzerine kaşlarını çatarak ona döndü. "Ne?"

"Lord Rolfe!" Sebert, kralın sancaklarını taşıyan grubun önünde atından inen sarı saçlı adamı fark edince aceleyle kalenin merdivenlerinden indi.

"Sebert!" Rolfe dizginleri adamlarından birine bıraktı ve kâhyanın sırtına vurarak onu selamladı. "Nasılsınız?"

"İyiym lordum. Umarım her şey yolundadır?" diye cevap verdi, bakışları merakla piskoposun ve ona eşlik eden kral muhafızlarının üzerinde geziniyordu.

"İyi. Em nerede?"

"Mutfakta, lordum."

Rolfe başını sallayarak arkasındaki atlılara işaret etti. "Piskoposun rahatını sağla lütfen, Sebert. Ben kuzenimi bulacağım."

Rolfe merdivenlerden çıkıp kaleye girerken Sebert başını sallayarak arkasını döndü.

Rolfe mutfak kapısına ulaşır kapıyı iterek açtığı anda onu karşılayan sıcaklık duraksamasına yetti. Dalgalar halinde üzerine geliyor gibiydi. Nemli sıcaklık kabardıkça kabarıyordu. Ateşin yanındaki tencerelerden geliyordu. Üç tane. Her biri tam bir domuzu kaynatacak kadar büyüktü. Kaşlarını çatarak buharın içinden gözlerini kısarak kazanların yanındaki koyu renk giysili figürlere baktı, bir an için bir cadının evine girdiğini düşündü... sonra kuzenini tanıdı. Odadaki en küçük figür oydu. Şehvetli v ü c u d u olmasaydı, Rolfe onun bir çocuk olduğunu düşünebilirdi.

Küçük taburesini bir tencereden diğerine taşıdı, yere koydu ve kazanın içine bakmak için üzerine çıktı.

Emma bir sonrakine bakmadan önce tencereyi karıştırırken çok daha iri yarı bir kadın hoşgörölü bir tavırla yanında duruyordu. Rolfe bıkkın bir ifadeyle odaya girdi ve mutfak kapısının arkasından kapanmasına izin verdi.

Emma hiçbir zaman burnunu hizmetçilerin işlerinden uzak tutamamıştı. Bunun suçunu kocasına ve ondan önceki babasına yükledi. Cedric Kenwick biricik kızının çocukken şatoda serbestçe dolaşmasına izin vermişti... ve Emma'nın kocası Fulk, Emma'nın ne yaptığıyla ilgilenmek bir yana, onu fark edecek kadar bile etrafta durma zahmetine katlanmamıştı.

Başını sallayarak kuzeninin arkasına geçti ve omzuna dokundu. Bir hataydı. O sırada kuzeni tencerenin üzerine eğilmişti. Dokunuşu onu o kadar ürkütmüştü ki neredeyse kaynayan sıvının içine yuvarlanıyordu. Onu belinden yakalayıp son anda geri çekti ve içini çekti. "Em, bunu hizmetkârlarına bırakamaz mısın?"

"Rolfe!" Minyon sarışın çığlık attı ve onun sesini tanıyınca kendini kollarına atmak için döndü. Sonra yas tuttuğunu hatırlayarak geri çekildi ve uygun bir ciddiyet sergiledi. "Nasılsınız?" diye daha sakın bir şekilde sordu.

"Bilmen gerekiyorsa, ölesiye kaynıyorum," dedi ona kuru bir sesle, koluna girerek. "Yan odaya geçelim ve konuşalım."

"Oh, hayır, Rolfe! Yapamam. Son kararmayı da görmeliyim." "Son..."

Bakışları saksılara kaydı ve onun gururla başını sallayışını kaçırdı.

"Kaledeki her kumaş parçası karartıldı," diye bilgi verdi ona, tencerelere geri dönerken.

"Her parçası mı?" Rolfe bakışlarını kuzeninin siyah elbisesinin üzerinde gezdirdi. Kralın huzuruna çıkarken giydiği elbiseyle aynı olduğunu hemen anladı. Ancak o zaman soluk bir maviydi. Birden Sebert'in onu karşılarırken takındığı kasvetli havayı hatırlayan Rolfe, içgüdüsel olarak şöyle bir baktı

Çamaşırcı kadına doğru yöneldi, ancak o zaman onun da siyahlar içinde olduğunu fark etti. Kuzeni, Fulk'un ölümünün yasını tüm kale halkının tutması gerektiğini düşünüyor gibiydi.

"Evet. Bu sonuncusu." Neredeyse içine düşmek üzere olduğu tencereyi karıştırmak için döndü. "Yatak çarşafıları."

O da şaşkınlıkla baktı. "Yatak çarşafları mı? Yatak çarşaflarını bile mi kararttın?"

Emma onun sesindeki inançsızlığı görünce kaşlarını çattı. "Yas tutuyoruz, Rolfe. Kocam geçen hafta öldü."

"Evet, ama... Faith, Em! Onu neredeyse hiç tanıımıyordun bile! Tanrım, anlatılanlara bakılırsa, geçen yılın tüm günlerini toptasınız burada bir hafta bile geçirmemiş."

"Evet," dedi mutsuzca. "Onu

sevmediğine emin misin?"

Soru karşısında kaşlarını çattı. "Elbette onu sevdim, o benim kocamdı. Onu sevmek benim görevimdi."

"Ama..." Dikkatinin dağıldığını fark edince başını salladı ve bir kez daha koluna girerek onu tencereden uzaklaştırdı. "Seninle konuşmam gerek. Bu önemli, Em."

"Bu da öyle, Rolfe. Şu anda yas tutuyorum. Gereken saygıyı göstermeliyim." "Evet, ama bu önemli."

"O zaman benimle burada konuş."

Rolfe tartışmak için ağzını açtı, sonra omuz silkti. Em'in omuzlarında şu anda gösterdiği kararlı duruş varken onunla kavga etmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca, ziyaretinin nedenini ona bildirdiğinde, onu mutfaktan çıkarabileceğine hiç şüphe yoktu.

"Kraldan selam getirdim," diye söze başladı, kız tekrar döndüğünde durakladı, yüzünde bir kez daha heyecan vardı.

"Gerçekten mi? Bu heyecan verici değil mi? Demek ki beni hatırlıyor."

Rolfe kuru bir sesle, "Evet, seni unutacağını hiç sanmıyorum," dedi. "Her halükârda selamlarını, en iyi dileklerini ve evlenmeniz için bir emir gönderdi."

"Ne?" Kadın ona kısa bir süre bakakaldı. "Evli misin? Yine mi? Ama kocam daha yeni gömüldü."

Rolfe onun hoşnutsuz ifadesini düşündü ve piskoposun bu işe gerçekten katılması gerektiğine karar verdi. Kızın koluna kararlılıkla girerek onu tencerelerden ve onların sıcaklığından uzaklaştırdı. "Gel. Piskopos Wykeham bana eşlik etti ve şüphesiz salonda sabırsızlıkla bekliyor."

"Piskopos Wykeham da burada mı?" Emma memnuniyetle gülümsedi. Piskoposla bir iki kez karşılaşmış ve ondan hoşlanmıştı. Lord Şansölye olarak sarayda geçirdiği zamana rağmen böyle kalmayı başarmış nazik ve kibar bir ruhtu. Emekli olduğunda kilisenin iyi bir adam kaybettiğini düşünüyordu.

"Evet." Rolfe rahatsız görünüyordu. "Yeniden evlenmenizle ilgili bu iş için bana eşlik etti."

"Ve biz onu bunca zaman yalnız mı bıraktık? Yazıklar olsun, Rolfe! Bana burada olduğunu söylemeliydin," diye söylenerek elindeki sopayı çamaşırcı kadına uzattı.

Rolfe onun hafif nemli eteğinin kırıksıklıklarını gidermeye çalışmasını ve saçlarını etkisiz bir şekilde okşamasını izlerken hafifçe gülümsedi. Bu boşa harcanmış bir çabaydı. Altın sarısı saçlarının birkaç teli yerleştirildikleri buklelerden kaymış, ısı ve buhar onları yüzünün etrafında kıvrırcık küçük halkalara dönüştürmeyi başarmıştı. Ona göre bu bukleler kızın yüzünde bir haleyi andırıyor ve kızın cazibesini artırıyordu ama yine de önyargılı olduğunu düşünüyordu. Onu çok seviyordu.

"Gel," dedi Emma, görünüşünün onarılamayacak kadar kötü olduğunu fark edince iç çekerek. "Piskoposu bu kadar uzun süre gözetimsiz bırakamayız. Bu çok kötü olur."

Kaba." Rolfe'u odanın içinde gezdirmek için dönerken omzunun üzerinden, "Kral kiminle evlenmemi istiyor?" diye sordu.

"Adı Amaury de Aneford," diye mırıldandı Rolfe, yerdeki boyanmış çarşaf yığınının etrafından dolanarak.

"Amaury de Aneford?" Emma kapıda durdu ve düşünceli bir tavırla ismi tekrarlardı. "Bu adı hiç duymadım, ama korkarım burada pek fazla haber duymuyorum. Toplumdan oldukça uzaktayız."

"Yeni efendi oldu. O bir şövalyeydi. Majesteleri, İrlanda seferi sırasında kendisini suikastçılardan kurtardığı için ona minnettarlığından dolayı unvan verdi."

"Kralın hayatını mı kurtardı?" Emma gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Evet."

"Ah." Dönerek kapıyı itti ve salona girdi. "Büyük bir savaşçı olmalı. Bu hoş değil mi?"

Rolfe onun bu sözlerine gözlerini devirdi ve onu koridorda takip etti.

"Lord Piskoposum." Emma, şöminenin yanında sabırla duran adamı karşılamak için ellerini uzattı. "Sizi görmek ne güzel. Ve sırf kuzenimin yeniden evleneceğimi söylemesine yardımcı olmak için bunca yolu gelmeniz ne büyük incelik."

Bunun üzerine piskoposun kaşları kalktı. "Ama Leydim, buraya evliliğinizi size bildirmek için gelmedim. Evliliğinize başkanlık etmek için buradayım."

Emma ona gözlerini kırptırdı. "Başkanlık etmek mi?" Dönüp kaşlarını çatarak kuzenine baktı. "Ama... Bu olamaz. Ben yeni dul kaldım."

İki adam karşılıklı bakışırken bir an sessizlik oldu; sonra piskopos boğazını temizledi. "Majesteleri zamanlamanın uygun olmadığının farkında leydim, ama bu evliliğin gerçekleşmesini istiyor. Hem de hemen."

Emma şaşırmış görünüyordu. "Şey... bu kesinlikle mümkün değil. Eminim onu yanlış anladınız. Ben bir gece bile dul kalmadım."

Piskopos Rolfe'a baktı, o da Rolfe'a uyarıcı bir bakış fırlattı ve bir adım öne çıkarak, "Evet, ama Emma, çocuk sahibi olmayı çok istediğine göre, bir an önce yeniden evlenmek isteyeceğini düşünüyor," dedi.

Emma bunu düşünürken dudağını ısırды. Hızla yaşlanıyordu. Tanrım, daha şimdiden yirmi iki yaşındaydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, çocuk doğurma yaşının neredeyse sonuna gelmişti. "Evet, belki yaşım nedeniyle yas süresini kısaltabiliriz," diye mırıldandı kararsızca.

Rolfe ve piskopos rahatlamış görünüyordu.

"Evet," diye başını sallayarak karar verdi. "Elbette bunu kısaltabiliriz. Bu şartlar altında üç ay kabul edilebilir. Sizce de öyle değil mi?" Piskoposun gözlerini kocaman açmış kuzenine baktığını görünce soru dolu bakışlarla adamlara baktı.

Rolfe rahatsız bir şekilde kıpırdandı, sonra içini çekti. "Emma, anlamıyorsun. De Aneford buraya gelir gelmez evleneceksin."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Bu ne zaman olacak?" Rolfe

ayaklarının üzerinde kaydı, sonra içini çekti. "Bugün.

Umarız."

"Bugün mü?" Gözleri irileşti. "Ama... Bu hiç uygun değil. Ve... ve giyecek hiçbir şeyim yok."

Piskopos, bunun her zamanki kadın ağlaması olduğunu düşünerek Rolfe ile eğlenen bir gülümsemeyi paylaşmak için döndü, ancak adamın yüzündeki çatık kaşları görünce kaşları soru sorar gibi kalktı.

Rolfe, "Her şeyi karartmayı yeni bitirdiler," diye açıkladı.

"Peki kesinlikle orada o Bir şey mi?" O duraklatılmış at ve daha genç adamın ifadesi.

"Hizmetçilerin bile siyah giydiğini fark etmedin mi?" Rolfe kuru bir sesle sordu.

Piskopos bunun üzerine boş odaya göz gezdirdi. Doğrusu fark etmemişti. Kendi düşüncelerine dalmış olduğunu sanıyordu. Kaşlarını çatarak

Şimdi kalenin kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çekerek açıp dışarıya baktı. Her erkek, kadın ve çocuğun siyah giysiler içinde koşuşturduğunu görünce ağzı açık kaldı. Kapıyı çarparak geri döndü ve Rolfe'a şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle baktı.

"Emma her şeyi kararttı," diye açıkladı kuzeni, durumu birden eğlenceli bulmuştu.

"Her şey mi?"

"Çarşafklar bile."

"Hatta..." Piskoposun sesi kayboldu.

Emma kendini biraz aptal gibi hissederek, "Uygun göründü," dedi kararsızca. Çarşafkları da işin içine katmanın biraz ileri gitmek olduğunu düşünüyordu ama gerçekten de o anda uygun görünmüştü. Ne de olsa bunu yapmasına neden olan sadece kocasının yası değildi. Kocasıyla birlikte öldüğünü düşündüğü çocuk sahibi olma umutlarının da yasını tutuyordu. Yirmi iki yaşındayken hiçbir erkeğin ona evlenme teklif etmeyeceğinin fazlasıyla farkındaydı. Şimdi bile, Rolfe'un kralın gözüne girmesi olmasaydı, çocuksuz bir dul olarak bu eski şatoda çürümeye terk edileceğinden emindi.

İç çekerek başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Kocam, tüm ihmallerine rağmen, en azından kısa bir yas dönemini hak ediyor. En az üç ay boyunca yeniden evlenemem," diye kesin bir dille açıkladı.

Rolfe kaşlarını çatarak, "Belki de Leydi Emmalene'e zorlukları açıklamak için iyi bir zaman olabilir," diye mırıldanan piskoposa baktı.

Rolfe içini çekerek, "Evet, öyle," dedi ve kuzenine döndü. Bu açıklamalara başlamak için ağzını iki kez açtı, sonra içini çekti ve onu şöminenin önündeki koltuğa oturmaya çağırdı, boş salonu ve tüm girişlerini görebilmek için sırtını şömineye dayadı. Söyleyeceklerini başka kimsenin duyması mümkün değildi.

"Seni anlıyorum Em, bu hassas bir durum. Görüyorsunuz, kralın isteği üzerine..." Tereddüt etti, alnı çatıldı, sonra ellerini arkasında kavuşturdu ve şöminenin önünde biraz volta attıktan sonra tekrar kadının sabırla oturduğu yere döndü. "Görüyorsun ya Em, kraldan Fulk'a emir vermesini isteyerek... şey..."

Piskopos, "Evlilik görevlerini yerine getirsin," diye ekledi.

"Evet... Şey... bunu yaparak, görüyorsunuz, evliliğinizin ne... ne... olduğunu herkesin bilmesini sağladınız."

"Tamamlandı," diye mırıldandı piskopos.

"Aynen öyle," diye kabul etti Rolfe, tuniğinin üst kısmını çekiştirip boğazını temizleyerek. "Durum böyleyken, Fulk'un ailesiyle ilgili bir sorun var. Gördüğünüz gibi, Fulk'un teyzesi ve kuzeni evliliğin geçersiz ve hükümsüz olduğunu iddia ediyorlar çünkü bu evlilik... şey..." Bakışları piskoposa kaydı.

"Tamamlandı."

"Aynen öyle."

Emma'nın alnı buruştu. "Ama Rolfe, bu iş tamamlandı." Rolfe

dondur kaldı ve şaşkınlıkla ona döndü. "Öyle mi?"

"Evet." Hafifçe kaşlarını çatı. "Düğün gecemi krala eksiksiz anlattım. Kocam ve ben bir yatağı paylaştık."

Kralın, Leydi Emma'nın o kadar saf olduğunu ve evliliğin tam olarak tamamlanmadığını bile fark etmediğini söylediğini hatırlayan Rolfe başını iki yana salladı. Kısa bir süre ona durumu nasıl açıklayacağını düşündü, sonra bunun kendisini aştığına karar verdi. Krala karşı görevleri ne olursa olsun, hiç kimseden bunu yapması beklenemezdi.

"Doğru," dedi Emma onun düşüncelerini bölerek. "Kocamın... görevlerini hiç tekrarlamadığı. Doğrusunu söylemek gerekirse, görevlerini... şey... korkunç bir şekilde ihmal etti. Ancak bunu sadece kral biliyor ve o da benim böyle olmasını istemediğimin farkında. Kocamın ilgisizliği yüzünden beni cezalandıracağını düşünemiyorum."

"Hayır, Emma, o seni cezalandırmaya çalışmıyor, seni korumaya çalışıyor. Ve kendini. Fulk'un teyzesi ve kuzeni kocanın ihmali biliyor. Varisi yok. Bunu biliyorlar. Onlar cesur, açgözlü bir çift. Kralın başına çok bela açabilirler ve şu anda ihtiyacı olan son şey bela. Fulk'un ihmalinin evliliği geçersiz kıldığını iddia ediyorlar ve arazinin ve unvanın Fulk'un kuzeni Bertrand'a devredilmesini istiyorlar."

"Bertrand mı?" Emma bunun üzerine kaşlarını çatı. Bertrand'ın Fulk'un evini ve unvanını aradığını duyunca pek şaşırmamıştı. Onunla düğününde tanışmıştı ve onu fazla önemsememişti. Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey hoşlanmamasına neden olmamıştı. Kaba ya da kötü biri değildi. Aslında, ona karşı çok nazik davranmıştı. Hatta cesurca. Fazlasıyla. Adamın nankör tavrında neredeyse yağlı bir şeyler vardı. Görünürdeki şövalyeliği gözlerindeki açgözlü parıltıyı gizleyememişti. Şatoya, içindeki her şeye ve hatta kendisine bile gözlerinde tuhaf bir açgözlülükle bakmıştı ve bu parıltı ona kendisini göz diktiği bir sandık altın gibi hissettirmişti. "Aşırı hırslı görünüyordu," diye mırıldandı sonunda kendi kendine.

Rolfe onun sözlerini yakalayarak, "Bildiğinden de fazla," diye

mırıldandı. Emma merakla kuzenine baktı. "Ne demek

istiyorsun?"

Bakışları temkinli bir şekilde boş odada gezindi. Sonra sessizce, "Kral, Bertrand ve diğer birkaç lordun kendisini tahttan indirmeyi planladığından şüpheleniyor," dedi.

Emma bunu duyunca ağzı açık kaldı ve Rolfe acımasızca başını salladı. "Lord Şansölye'nin de bu işin içinde olduğundan şüpheleniyor."

"Başpiskopos Arundel mi?" Emma, konuşması boyunca kralın yanında duran asık suratlı adamı hatırlayarak soluk soluğa kaldı.

"Evet."

"Ama neden? Ne kazanmayı umuyorlar?"

Rolfe içini çekti. "Şansölye'nin ne kazanmayı umduğunu bilemem. Bertrand ile müttefik olup olmadığından bile emin değiliz ama Bertrand'ın güç kazanmayı umduğundan şüpheleniyorum."

Emma kaşlarını çatınca piskopos açıkladı: "Bertrand çocukken Bolingbroke'lu Henry'nin yanında çalışmış ve onunla çok yakın arkadaş olmuştur."

"Kralın kuzeni," diye mırıldandı Emma, kaşları çatılmıştı.

Piskopos başını salladı. "Kral Richard tahttan indirilirse, yerine geçmesi en muhtemel kişi Henry olacaktır."

"Ve kralın bir dostu olarak Bertrand iyi bir konumda olacak," diye fark etti Emma acımasızca. "Yani Henry kuzeninin tahtına geçmek mi istiyor?"

İki adam karşılıklı bakiştılar; sonra Rolfe rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Buna dair bir kanıt yok, Em. Bertrand ve diğçerleri kralın kuzenini kendi çıkarları için kullanıyor olabilirler. Henry her zaman kuzenine sadık olduğunu göstermiştir."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, bakışları düşünceli bir şekilde ateşe yöneldi.

Rolfe, Emma'nın bir süre düşünmesine izin verdikten sonra ekledi: "Bertrand'ın iktidar hırsını bilen Majesteleri, ona bu hırsını artıracak hiçbir araç vermek istemiyor. Bertrand'ın babasından miras kalan küçük bir holdingi var ama bu holdingi ele geçirmesi halinde sahip olacağı zenginlik ve güçle kıyaslanamaz bile. Bu nedenle, Richard bu evliliğı ayarladı. Sizinle evlenen de Aneford, Lord Eberhart unvanını her şeyiyle birlikte kazanıyor."

Emma bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Bu Bertrand'ı memnun etmeyecektir."

Rolfe başını salladı. "Hayır. Bertrand ve annesinin olayların bu şekilde gelişmesinden hiç hoşnut olmayacaklarına şüphe yok. Ancak onlar şikâyetlerini krala iletene kadar her şey hallolmuş olacak. Ya da en azından onun umudu bu."

"Onlar yaklaşıana kadar mı?" Gözleri kısıldı. "Krala şikâyetinde bulundular mı, bulunmadılar mı?"

"Şey..." Bir an için rahatsız görünüyordu, sonra içini çekti. "Hayır. Hiç şansları yoktu. Kral, onlar kendisini görmek için talepte bulunmadan önce planları hakkında dedikodular duydu ve onları görmeyi ertelemeyi başardı."

Her şeyi ayarlıyorlar. Fulklarla belirlenen görüşmeden bir gün önce yola çıktık, bu da onların bizden bir gün geride kalacağı anlamına geliyor."

"Onlar mı?" Emma kaşlarını

çattı. "Leydi Ascot ve

Bertrand."

"Leydi Ascot da mı buraya geliyor? Yüce Tanrım, elbette geliyor. Bertrand'ın gittiği her yere o da gidiyor, değil mi?" Emma yüzünde endişeyle ayağa kalktı. Kocasının teyzesini en son varlığına maruz kaldığı zamandan çok iyi hatırlıyordu. Kuzeni yağlanmış bir domuz kadar yağlı görünürken, teyzesi hizmetçileri dehşete düşüren cadaloz bir kadındı. Emma daha önce hiç bu kadar tatsız bir kadınla karşılaşmamıştı. Soğuk, şikâyetçi ve sadece kaba olan bu kadın, kendisine yeterince hızlı hizmet etmediği için hizmetkâr kızlardan birini bastonuyla dövmeye başlamıştı. Emma'ya bu kadar iyi hizmet eden insanlar üzerinde herhangi bir güce sahip olmak şöyle dursun, o kadının buraya döndüğünü görmek bile isteyeceği son şeydi. Bir zamanlar önderlik ettiği insanların Leydi Ascot'un yönetimi altında acı çektiğini bilerek bir daha asla huzur bulamayacaktı. Durum böyleyken, Kral Richard'ın planlarını bozmuş olmasına ancak şükredebilirdi. Ama eğer öyle olsaydı, Bertrand ve Leydi Ascot neden şatoya doğru gidiyorlardı? Emma şimdi bunu soruyor ve kuzeninin rahatsızlığının artmasını kuşkuyla izliyordu.

"Kral onlara hoşnutsuzluklarından haberdar olmadığını söylemek niyetinde ve-" "Yalan."

Rolfe onun suçlaması karşısında irkildi.

Piskopos onaylamayan bir ifadeyle baktı. "Yalan çok ağır bir kelime leydim."

Emma bunu sabırsızlıkla elinin tersiyle itti. "Onlara başka ne söyleyecek?"

Rolfe tereddüt etti. "Barışı korumaya niyetli."

"Elbette," diye kuru bir sesle kabul etti Em. "Ve?"

"Onlara, mahkeme tarafından çok açık bir şekilde görüldüğü üzere, sizin... şey..." demek niyetinde.

Piskopos, "Görevinizi yapın," diye karşılık verdi.

"Evet. Durum böyleyken, bu kadar önemsiz bir talepte bulunacaklarını düşünmemişti."

Piskopos memnuniyetle, "İddialarından vazgeçmeleri için onları utandırmayı umuyor," dedi.

"Ancak, açgözlülük onura galip gelirse..."

Emma bunun üzerine gözlerini devirdi. Gururlarını kurtarmakla Eberhart Kalesi'ni ele geçirmek arasında bir seçim yapmaları halinde açgözlülüğün galip geleceğinden -en azından onun zihninde- hiç şüphesi yoktu.

"O zaman onlara böyle bir sorunu hiç düşünmediğini ve artık bir lord olmadığı için kalenin, sakinlerinin ve sizin güvenliğinizden endişe duyduğunu, sizinle Lord Amaury arasında bir evlilik yapılmasını emrettiğini söyleyecek. Bununla birlikte, onlara düğün tamamlanmadan önce gelmeleri halinde..."

Bakışları endişeyle tekrar piskoposa yöneldi, o da içini çekerek, "Tamamlandı," dedi.

"O zaman düğünü durdurabilir ve mülkü geri alabilirler."

Bunun üzerine Emma'nın gözleri kısıldı. Bu iki akbabanın halkı üzerinde güç kazanma düşüncesi bile kanını kaynatmıştı. Sonra Rolfe'un birdenbire ona bakmaktan nasıl kaçındığını fark etti. "Ve? Başka?"

Rolfe bakışlarını mutsuzca başka yöne çevirdi ve Emma sabırsızlıkla beklerken kendini yine ellerini ovuştururken buldu. Sonunda bir adım öne çıktı. "Başka ne var, Rolfe?"

Ona sadece acıyarak bakabildiğinde, sessizliği dolduran piskopos oldu. "Bertrand da sizin üzerinizde hak iddia etmek istiyor leydim. Karısı olarak."

"Ne?" Kadın dehşet içinde ona döndü. "Ama ben ondan hoşlanmıyorum." Gerçekten de aptalca bir argümandı. Hoşlanmanın görev ve evlilikle pek ilgisi yoktu. Üstelik Amaury de Aneford'la tanışmamıştı bile, ama onun olası

bir koca olarak uygunluğu. Yine de Emma o sırada pek sağlıklı düşünemiyordu; Bertrand'ın planlarına onu da dahil etmiş olması onu biraz şaşırtmıştı. Bu ona şaşırtıcı gelmişti. Ne de olsa Fulk kocalık görevlerini yerine getirememişti, kuzeni neden ona yük olmak istesin ki? Tanrım, bu çok endişe verici, diye düşündü.

Rolfe kuru bir sesle, "Bertrand bunun tek adil çözüm olduğunu iddia ediyor," dedi. "Bu şekilde onun deyimiyle 'mahrum' kalmayacaksınız. Oysa hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Herkese sizi ele geçirmekten başka bir şey istemediğini söyledi-"

Piskopos Rolfe'a sert bir bakış atarak, "Çeyiz," dedi.

"Evet, o da var," diye mırıldandı Rolfe. Emma Fulk'la evlendiğinde Eberhart Şatosu yıkılmaya başlamıştı. Onun serveti olmasaydı tamamen harabeye dönerdi. Bertrand ve Leydi Ascot'un bunu geri vermek zorunda kalmak istemeyeceklerine şüphe yoktu. Tabii geriye bir şey kaldıysa.

"DOMUZ!" Emma böğürdü ve ses tonuyla iki adamı da şaşırttı. Yatağını Bertrand'la paylaşmaktansa yılanlarla yatmayı tercih ederdi. Bunun dışında, annesinin burada olması fikri -ki oğlu şatonun lordu olursa buraya taşınacağından hiç şüphesi yoktu- onu çok rahatsız etmişti. Kadın yönetimi devralacaktı. Burayı kendi eviymiş gibi yönetecekti. Emma'ya bir hizmetçi gibi emir verecek ve büyük olasılıkla hizmetçilere köle gibi davranacaktı. Emma, o zaman meydana gelecek dayakları neredeyse hissedebiliyordu. Bir fiçı biranın dökülmesi bile muhtemelen kemiklerin kırılmasına neden olacaktı. Tanrım, buna izin vermeyecekti! "Bu hiç işe yaramayacak. Yapmalıyız... Kocam nerede?"

"Kocanız mı?" İki adam da şaşkınlıkla ona baktı.

"Amaury," dedi yüzünü ekşiterek. "O benim kocam olacak, değil mi? Peki, nerede o? Durumun ciddiyetinin farkında değil mi?"

"Anladığım kadarıyla durumdan haberdar edilmemiş," dedi piskopos dikkatle. "Ancak kral, evlenmek üzere hemen burada hazır bulunması için ona bir mesaj gönderdi." Rolfe'a baktı, sonra geri döndü. "Biz aslında onun bizden önce gelmesini bekliyorduk, çünkü o sadece-"

"Peki, nerede o?" Emma sordu, sonra aklına gelen bir düşünceyle birden kaşlarını çatı. "Belki de haydutlar tarafından kuşatılmıştır."

Rolfe onun önerisine hafifçe gülümsedi. "Birkaç sinir bozucu haydutun de Aneford'u durdurmak bir yana, yavaşlatacağını bile sanmıyorum. O-"

"O zaman belki de Bertrand ona suikast düzenlemiştir."

Piskopos yatıştırıcı bir sesle, "Leydim," dedi ama Emma'nın yatıştırılacak bir hali yoktu.

"SEBERT!" diye kükredi aniden, kapıya doğru ilerleyerek.

Piskopos, Rolfe'a hayret ve korku karışımı bir ifadeyle, "Bu kadar ufak tefek bir kadına göre oldukça güçlü ciğerleri var," diye mırıldandı.

"Evet." Kuzeni çarpık bir şekilde gülümsedi. "Onun kişiliğinin bu yönünü tamamen unutmuşum. Bildiğim kadarıyla gençliğimizden beri bunu göstermedi."

"Evet... şey..." diye mırıldandı piskopos, sonra kâhyasına tekrar seslenirken yüzünü buruşturdu.

Emma kapıya henüz ulaşmıştı ki kapı pat diye açıldı ve adam kendini gösterdi. Yüzünün her yerinde endişe okunuyordu.

"Leydim?" Her şeyin yolunda görüldüğünü görmek için kısa bir süre etrafına baktı ve yüzünü hemen bir şaşkınlık kapladı.

Emma hemen, "Bir düzine adam al ve kocamı aramaya çık," diye emretti. Kâhya ona şaşkınlıkla baktı.

"Ama leydim-"

"Şimdi, Sebert. Yoksa her şey kaybolacak."

Sebert başını salladı ve geri çekilmeye başladı, sonra duraksayıp geri döndü, bakışları çaresizce şöminenin yanındaki iki adama kaydı, sonra tekrar Emma'ya döndü. "Ama leydim, kocanız öldü," diye mutsuzca işaret etti.

Emma bunun üzerine gözlerini devirdi. "Sebert, neden sen de diğer kâhyalar gibi kapıları dinlemiyorsun?"

"I..." Sebert öfkeyle ayağa kalktı ama Emma devam etti.

"Bunu yapmış olsaydınız, Lord Amaury de Aneford'la evleneceğimi bilirdiniz. Derhal. Lord Fulk'un kuzeni ve teyzesi buraya gelmeden ve Bertrand malikane ve benim üzerimde hak iddia etmeden önce."

"Lord Bertrand? Ya annesi?" Sebert dehşete düşmüş görünüyordu. O da düşünü ve Leydi Ascot'nun personele yaptığı zulmü hatırladı.

"Aynen öyle," dedi Emma kuru bir sesle. "Şimdi dediğimi yap ve birkaç adam bulup kocamı ara. Kaybolmuş ya da öyle bir şey. Derhal buraya getirilmeli. Ve bundan sonra lütfen böyle ciddi konuşmaları gizli tutmaya çalışın ki ben de size bir şeyleri açıklamakla vakit kaybetmeyeyim."

"Peki leydim," dedi Sebert hemen başını sallayarak ve aceleyle kapıdan çıkarak.

Rolfe, talihsiz kâhya kaçtıktan sonra kuzenini sakinleştirmek için ağzını açtı ama Emma ona fırsat vermedi. Merdivenlerin dibine doğru ilerleyerek yukarı baktı ve tekrar bağırdı. "MAUDE!"

Kadın hizmetçi hemen kendini gösterdi ve sanki şeytanlar peşindeymiş gibi merdivenlerden aşağı uçtu. "Evet, leydim?"

"Çiçekler. Çiçeklerden bir çelenk ve bir duvak almalıyım. Ve yeni bir

elbise." "Duvak mı leydim?" Maude'un sade yüzü bir kayrak gibi bomboştı.

Emma dişlerinin arasından zoraki bir sabırla, "Evet Maude, bir duvak," dedi. "Ben evleneğim. Bir duvağa ihtiyacım var."

"Evli mi?!" Maude ona bön bön baktı.

"Bu kelimeyi anlıyorsun, değil mi?" Emma acımasızca sordu.

"Evet. Ama leydim... peçeleriniz... tüm giysileriniz-"

"Siyah. Evet, biliyorum. Kötü şans. Bunun için çok az yardım var. Talimatlarıma uy Maude."

Maude yutkunarak başını salladı, merdivenlerin başına döndü, duraksadı, geri döndü, sonra ellerini havaya kaldırdı. "Mavis!" diye bağırdı sonunda ve merdivenleri uçarak çıktı. Bir an sonra, neredeyse ilki kadar güzel, daha genç bir kadın hizmetçi merdivenlerden aşağı uçarak indi. Muhtemelen bu Mavis'ti ve Maude gerekli giysileri ararken çiçekler için gönderilmişti.

"İzninizle beyler, üstümü değiştirmeliyim," dedi Emma şimdi, neden olduğu kargaşanın tam tersi bir sakinlikle. "Siz kiliseye gidin. Kocamı orada bekleyeceğiz."

Piskopos onun sakin adımlarla merdivenleri çıkmasını hayretle izledikten sonra Rolfe'a döndü. "Oldukça... bir hanımefendi," dedi sonunda.

"Evet," diye içini çekti Rolfe ve içinde bir sürahi şarap ve üç kadeh bulunan bir tepsinin durduğu masaya doğru ilerledi. "Bir içki alır mısınız, Piskopos?"

Kutsal adam onaylamamak için dudaklarını büzmeye başladı, sonra fikrini değiştirdi. "Evet," dedi ağır ağır, ona katılmak için hareket ederek. "Bu tam da aradığım şey olabilir."

İkinci Bölüm

"Aman Tanrım!" Amaury, Eberhart Kalesi görüldüğünde etrafını saran silahlı adamlara kızgınlıkla baktı. "Kadının küstahlığını görüyor musun?"

Blake bir gülümsemeyi sakladı ve omuz silkti. "Görünüşe göre gelininiz sizi güvenli bir şekilde teslim edecek."

"Güvenle teslim edildi mi?" Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Sanki başıboş bir inekmişim gibi beni almaları için adamlarını gönderiyor."

"Bir inek için bu kadar çok insan göndermez herhalde?"

Amaury gülen arkadaşına ters ters baktı.

Blake omuz silkti. "Şey, bunu daha önce de söyledim ve-"

"Eğer bir kez daha onunla evlenmeyi reddetmem gerektiğini söylersen, seni burada yere sererim."

Blake küçük bir gülümsemeyle, "Deneyebilirsin," diye izin verdi.

Amaury homurdanarak onu görmezden gelmeye karar verdi. Blake'in durumu kavrayamadığı çok açıktı. Nasıl anlayabilirdi ki? O, doğal bir ilerlemeyle mülk sahibi olma umudu olmayan piç bir evlat değildi. Öldüğünde mirasının dizginlerini devredecek meşru bir babası vardı. Amaury'nin dünyada bir yer edinmek için bunca yıl ne kadar çok çalıştığını gerçekten bilmiyordu. Leydi Eberhart'la evlenmek ona hayalini kurduğu ve uğruna çabaladığı her şeyi verecekti. Kendine ait diyebileceği bir ev. Bu fikir bile aç ruhuna merhem gibi gelmişti.

Müstakbel karısının bir cadaloz olması ne yazık, diye düşündü iç çekerek. Ama sonra, belki de şansı yaver gider ve karısı çocuklarının peşinden koşmakla o kadar meşgul olurdu ki ona aldırış etmezdi.

Durum böyleyken, onun mümkün olduğunca çabuk hamile kalmasını sağlayacaktı. Eğer bu zahmete katlanabilirse, diye düşündü acımasızca. Sonra bakışları kalenin dış duvarına kayd ve içini çekti.

Bakmaktan zevk aldığı en güzel kaleydi. Bu onun kalesiydi. Onun! Bu düşünce eyerde doğrulmasına neden oldu. Onun.

Lanet olsun! Bunu kendisine mal etmek için Medusa'nın kendisiyle bile yatabilirdi. Bailey'e doğru at sürerlerken Amaury'nin içi kararlılıkla doldu ve gözleri kuleler, ahırlar ve bir o yana bir bu yana koşuşturan insanlar arasında kaydı. Onun halkı. Onun ...

O insanlara bir kez daha bakarken kaşları çatıldı. Sonra dönüp onlara eşlik eden adamlara baktı.

Daha önce fark etmemişti ama Leydi Emma'nın onu getirmeleri için gönderdiği adamların hepsi siyah giysiler içindeydi. Amaury bu olaya o kadar kızmıştı ki, kıyafetlerine dikkat etmemişti. Ancak şimdi fark etmemek için kendini zor tutuyordu. Bu

Duvarların içindeki her bir kişi siyah giyinmiş gibi görünüyordu ve bu tuhaflık karşısında kaşlarını çattı.

İnsanların kendi renklerini giydiği şatoları duymuştu ama genellikle bu sadece şatodaki kişisel hizmetkârlara ve silah arkadaşlarına mahsustu. Burada herkes siyah giyiyor gibiydi. En küçük bebekler bile bailey'de oynarken kendi renklerini giyorlardı. Eğer onların rengiyse. Bunun gelecek şeylerin bir alameti olmamasını umuyordu.

Blake'e bir bakış, onun da tuhaf elbiseyi fark ettiğini gösteriyordu. Her şeyi anladığı için kaşlarını çatıyordu. Ona hâlâ kızgın olan Amaury omuz silkmekle yetindi ve arkadaşı nihayet ona soruyla döndüğünde atından indi.

"Sebert!" Merdivenleri çıkmaya başladıklarında sade yüzlü bir hizmetçi aşağıya koştu. "Lord hazretlerine kiliseye kadar eşlik edeceksin. Piskopos, leydisi ve Lord Rolfe orada bekliyor."

"Tanrı'nın dişleri," diye mırıldandı Amaury, onunla konuşmama kararlılığını unutarak, nefesinin altından arkadaşına. "Kilisede bekliyor olacaklar."

" Sebert onlara döndüğünde Blake alaycı bir tavırla, "Gelin hevesli görünüyor," dedi.

Amaury onu görmezden gelerek merdivenleri çıkmaya devam etti ve "Önce bir şeyler içeceğim," dedi.

Küçük hizmetçi kız hemen kendini kapıya atarak onun yolunu kesti. "Hayır! Hanımefendi sizin-"

Amaury soğuk bir tavırla, "Artık buranın lordu

benim," diye söze başladı. "Henüz değil."

Bu acımasız sözler üzerine yavaşça dönen Amaury, merdivenlerin dibindeki bir grup adamın arasından kendine yol açan adama baktı. Uzun boylu ve orantılı bir vücuda sahip olan adamda Amaury'yi hemen sinirlendiren bir aidiyet havası vardı. Ne de olsa burası onun kalesi olmalıydı. Ondan başka hiç kimse burada bu kadar rahat olmamalıydı.

"Öyle misin?" Amaury kelimeleri tehlikeli bir şekilde uzattı.

"Lord Rolfe Ken Wick." Hafifçe başını salladı. "Leydi Emma'nın kuzeni. Ve yakında sizin kuzeniniz olacak." Son cümleyi eklerken hafifçe sırtıttı, içgüdüsel olarak de Aneford'un reddetmemiş olmasına rağmen, büyük olasılıkla evlenme emri almaktan rahatsız olduğunu biliyordu.

"Uzun bir yolculuk yaptım," dedi Amaury şimdi. "Bir şeyler içmek istiyorum."

"Bunun için daha çok zaman var," dedi Rolfe neşeyle. "Biz konuşurken bile hizmetkârlar yemek hazırlamakla meşguller. Ancak şu anda piskopos ve kuzenim kilisede sabırla bekliyorlar. Beklediğimden uzun sürdü."

Amaury bu sözler karşısında suçlulukla kıpırdandı, mümkün olduğunca oyalandığının farkındaydı. Bu suçluluk duygusu, Rolfe'un onu merdivenlerden aşağıya doğru itmesine izin vermesinin tek nedeniydi. "Emri alır almaz geldim," diye mırıldandı Amaury, sanki sözlerini yalanlamaya cesaret ediyormuş gibi Blake'e bakarak.

Eğlencesini gizlemek için eline öksüren arkadaşı sessiz kaldı ve Amaury'nin diğer tarafına geçerek bailey'i geçtiler. Onlara eşlik eden yüz kadar adam, onu sayısız kez savaşta takip etmiş ve kendi malikânesine sahip olacağını duyunca onunla kalmayı seçmiş askerler, arkalarında sıraya girdiler.

"Eminim öyledir. Oldukça eminim," dedi Rolfe kuru bir sesle ve onun sırtını bir kez daha sıvazladı. "Elbette kuzenime bu konuda güvence verdim. Bu öğleden sonra beklerken birkaç kez," diye ekledi biraz küstahça, sonra durakladı ve kilisenin etrafında toplanan siyah giysili hizmetkâr kalabalığına ulaştıklarında Amaury'ye döndü. "Ona iyi davran, yoksa seni öldürmek zorunda kalacağım."

Bu son düşüncüyü söylerken sesi o kadar neşeliydi ki, Amaury kiliseye giden yolu açmak için ayrılan insanların arasından geçerken ağzı açık kalmıştı.

Blake diğer adamın kilisenin kapısında piskopos ve kadına katılmasını izlerken kuru bir sesle, "Sanırım uyarıldınız," dedi ve kaşlarını kaldırdı. "Yüce Tanrım, tam bir cenaze töreni için uygun görünüyor."

Amaury söz konusu kadına baktı ve çenesi bir kez daha düştü.

"En azından iri yarı değil... ya da çok zayıf değil. Aslında oldukça şehvetli görünüyor," diye yorumladı Blake, minyon, yuvarlak hatlı kadına bir kez daha baktıktan sonra giydiği siyah elbise ve duvağa bakarak yüzünü buruşturdu. "Yine de, onun istekli olduğu konusunda yanıldığım anlaşılıyor. Sence Fulk'u gerçekten seviyor muydu?" Arkadaşına baktı. "Sana ağzını kapatmanı öneririm dostum. Korkarım bir sinek yutma tehlikesiyle karşı karşıyasın."

Amaury'nin ağzı kapandı ve sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu da ne? Şaka mı? Düşünümüze siyah mı? Kilisede mi bekliyorsun? Kendimi mi kaybettim? _."

"Lordum," diye seslendi piskopos sabırsızlıkla kilisenin önünden, kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatılmıştı. "Oyalanmayın."

O ana kadar onlara sırtı dönük duran kadın, şimdi dönüp merakla onlara baktı ve hızla uzaklaşmadan önce siyah peçesinin kısa bir anlığına görünmesine izin verdi.

"Gerçekten çirkin olmalı Amaury. Belki de seninle evlenmek için bu kadar acele etmesinin nedeni budur. Bu şekilde evlenmeden önce onun yüzünü görme şansın olmayacak."

Amaury acımasızca yutkundu ve atına binip uzaklaşmayı düşündü, sonra omuzlarını sertleştirdi. Kendine gel dostum, diye emretti kendi kendine acımasızca. Malikaneyi düşün. İç çekerek doğruldu ve kendini idam sehpasına giden bir adam gibi hissederek kalabalığın arasından ilerledi.

Emma tekrar dönmek için kendini zorladı. Kalabalığın kenarında duran birkaç yabancı görmüştü. Simsiyah giysiler içindeki kendi adamlarının yanında göze çarpıyorlardı. Kocasını onlardan herhangi biri olabilirdi ama duruşlarına ve yürüyüşlerine bakılırsa, onun önde duran iki kişiden biri olduğunu biliyordu. Bu bilgi onu tedirgin etmeye yetmişti. Bu iki adam da onun bir kocadan beklediği gibi değildi. İkisi de dev gibiydi. Kendisi ise ortalamanın biraz altındaydı. Şey, tamam, kısaydı. Bu onun varoluşunun felaketiydi. Rolfe çocuklukları boyunca bu konuda onunla durmadan alay etmişti. Kuzeninin omuzlarına ancak yaklaşabiliyordu ve bu adamların ikisi de daha uzundu. O boyuna ulaşacağından şüpheliydi.

Her iki adamın da göğsünün yarısına kadar. Buna bir de her iki adamın da neredeyse boyları kadar geniş görüldüğü gerçeğini eklediğinde, kendini korkuyla yutkunurken ve alternatifi düşünürken buldu.

Bertrand. Onun lehine olan bir nokta da kuzeni gibi çok daha narin bir yapıya sahip olmasıydı. Ancak, bu onun lehine olan tek noktaydı.

Seçimi konusunda hiçbir şüphe yoktu. Dev ya da değil, müstakbel kocası Bertrand ve annesinden daha kötü bir seçim olamazdı.

Onun kilisenin kapısında kendisine katılmasını beklerken, aklını iki adamdan hangisinin kocası olacağını anlamaya çalışmaya verdi. Biri ne kadar sarışınsa diğeri de o kadar esmerdi. Yüz hatlarını seçemeyecek kadar uzaktaydılar ama sarışın olanın gülümsediğini, yüzünün neşeyle aydınlandığını söyleyebildi. Diğeri ise ölüm kadar ciddi ve asık suratlıydı. Bir erkek düğün gününde bu kadar asık suratlı olamazdı herhalde? Bu nedenle, kocasının sarışın olması gerektiğini düşündü.

Sonunda yanına ulaştığında Emma onun varlığını hissetti. Yutkunarak elindeki çiçek buketini sıkıca kavradı ve gözlerini sabit bir şekilde piskoposa dikti. Kocasını olacak adama bakmaya neredeyse korkuyordu. Adam dayanılmaz derecede çirkinse tepkisinin ne olacağından korkuyordu. Yüzeysel olmayı sevmezdi ama ilk kocasının hoş bir görüntüye sahip olması onu gerçekten rahatlatmıştı. Yeni kocası korkunç derecede çirkin olursa, vereceği ters tepkiyle onu gücendirebilirdi. Onunla evlenmekten başka çaresi olmadığına göre, bakmamak çok daha mantıklı görünüyordu.

"Leydim?"

Piskopos adını söylediğinde Emma gözlerini kırıştırdı. Piskoposun kalkık kaşları ona önemli bir şeyi kaçırdığını söylüyordu. Piskopos sözlerini tekrarladığında Emma yutkundu, sonra soluk soluğa bir sesle yankıladı. Yeni kocası da cüssesine rağmen aynı şekilde konuşuyordu. Piskopos gelini öpmekle ilgili bölüme geldiğinde, Emma kendini toparladı ve yeni kocasına döndü, çirkin olması durumunda yüz ifadesiyle onu aşağılamamak için gözlerini kapattı.

Amaury rahat bir nefes aldı, sonra teslimiyetle uzandı ve karısının siyah örtüsünü kaldırdı. Peçe kadının başının üzerinden geri uçarken gördüğü manzara karşısında donakaldı. Gözleri kapalıydı, doğruydu, bu yüzden belki de tam resmi göremiyordu, ama karşısındaki kadın en ufak bir çirkinlik göstermiyordu. Hatta oldukça güzeldi. Cildi kusursuzdu. Dudakları dolgun, yuvarlak ve davetkârdı. Burnu çoğu kişi tarafından çekici bulunan düz bir kraliyet burnu değil, küstahlığı çağrıştıran sevimli bir uca sahipti. Ayrıca gençti de. Şüphelendiği gibi yaşlı bir cadı değildi.

Kızın dudakları onun tereddüdü karşısında hafif bir sabırsızlıkla aşağıya doğru dönerken kendi dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kendini görevine geri çağırdı. Onu her iki omzundan kavrayarak dudaklarıyla buluşması için yerden kaldırdı. Rahatlaması öpücüğün başlangıçta amaçladığından daha sıcak olmasını sağladı, böylece onu acımasızca onurlandırmayı düşündüğü gagalama onun yerine sıcak bir okşamaya dönüştü.

Emma'nın gözleri onun öpücüğü karşısında şaşkınlıkla açıldı. Bu ilk şaşkınlık, şimdi nihayet görebildiği bakışlarıyla daha da arttı. Bu daha karanlık bir adamdı. Ve şu anda hiç de suratsız görünmüyordu. Aslında, onu biraz şaşkın bırakan bir sıcaklıkla ona gülümsüyordu. Belirsiz bir gülümseme takınarak, onu ayağa kaldıran adama kısa bir süre için gülümsedi, sonra da töreni bitiren piskoposla yüzleşmek için döndü.

Piskopos Wykeham onları karı koca ilan ederken sesi derin ve yumuşak bir şekilde Emma'nın üzerine akıyordu, ama Emma tek kelimesini bile duymadı ve ona bakarken kesinlikle onun yüzünü görmedi. Onun yerine, yeni kocasının yüzü gözlerinin önünde süzülüyor, gözlerini açtığında olduğu gibi ona gülümsüyordu.

Koyu renk saç. Belki biraz uzundu. Hatta biraz dağınıktı ama güneşin ısıttığı yüzünü çevrelemek için mükemmeldi. Nazik, koyu kahverengi gözlerinin her bir köşesinde kahkahalarla güldüğünü gösteren küçük kırışıklıklar vardı. Sert ama yumuşak, gülümserken büyüleyici ve kendisininkine karşı tatlı olan bir ağız.

Etraflarını saran kalabalık aniden tezahürata başlayınca Emma içini çekti. Tören sona ermişti. Artık evliydi. Her şey yolundaydı. Güvendeydiler.

"İkinizin de emekli olma vakti geldi."

Emma piskoposun sert açıklamasıyla kıpkırmızı kesildi. Son yarım saati bir tür sersemlik içinde geçirmiş, önüne konan yemekleri yiyip ikram edilen şarabı içerken kocasına bakmamak için elinden geleni yapmıştı. Bir yabancıyla evli olmak çok tuhaftı. Emma bunu daha önce de yaşamıştı ama yine de rahatsız edici buluyordu.

Rolfe ve piskoposun kaleye döner dönmez Lord Amaury'yi bir kenara çekip onunla konuştuklarının farkındaydı. Hiç kuşku yok ki ona tüm durum hakkında bilgi vermişlerdi ve hiç kuşku yok ki o da artık evliliklerini tamamlamanın aciliyetinin farkındaydı, ama gerçekten de onlara yatmalarını emretmek biraz fazla görünüyordu. Kutlama yapmalarının üzerinden daha üç çeyrek saat bile geçmemişti.

"Daha hava kararmadı," diye itiraz etti Emma, yüzünün kızarmasını görmezden gelmeye çalışarak.

"Evet, ama piskopos haklı," diye açıkladı Rolfe, onun yanındaki koltuğundan kalkarak. "Bu iş yapılmalı."

Yeni gelininin utandığını gören Amaury kaşlarını çatarak iki adama baktı ve kendi de ayağa kalktı. "Gelin leydim, biz çekilelim. Piskopos ve kuzeninizin yatağa girmemiz için bizden daha hevesli oldukları asla söylenmesin."

Emma kararsızca gülümseyerek onun yanında ayağa kalktı ve bakışları salondaki diğer herkesin üzerinde uçuştı. Bu öğleden sonra yaşananlar Emma tarafından değil, şatodaki dedikodular aracılığıyla kendi adamlarına bildirilmişti. Bertrand ve annesinin egemenliğine karşı gelecekteki güvenliklerini garanti altına alacak olan zifafın bir an önce gerçekleşecek olmasını bariz bir rahatlamayla izliyorlardı. Lord Amaury'nin adamları ise şaşkınlıkla izliyordu. Hatta bazıları şüpheli görünüyordu. Örneğin Blake adındaki adam, piskopos ve Rolfe'un tuhaf davranışları karşısında büyük bir endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Bunu fark eden Amaury bir elini arkadaşının omzuna koydu. "Lord Rolfe açıklayacak," dedi Emma'yı sessizce uzaklaştırmadan önce, bunu yaparken Rolfe'un tam da bunu yapmak için arkadaşının yanına oturduğunun farkındaydı. Blake'in bunun nedenini öğrendiğinde yaşayacağı şaşkınlığı tahmin edebiliyordu.

Ani ve acele bir düğün. Gerçek şu ki, ne o ne de Blake Bertrand'ı umursuyordu. O açgözlü, bencil bir canavardı ve üstelik korkağın tekiydi. Bu korkaklığı ve kötü liderliği yüzünden İrlanda'da pek çok insan gereksiz yere ölmüştü. Daha da kötüsü -her ne kadar kanıtları olmasa da- ikisi de İrlanda'da krala ihanet edenin ve neredeyse öldürüldüğü gece suikastçıları kampa sokanın Bertrand olduğundan şüpheleniyordu. Ama belki de bu sadece adama karşı kendi önyargılarıydı, diye düşündü Amaury şimdi. Olayı kısa bir süre düşündükten sonra aniden merdivenlerin yarısına geldiklerini fark etti...

Yüce Tanrım! Yatma vaktine ulaşmışlardı. Bakışları yanındaki küçük kadına kaydı ve endişeyle yutkundu, Bertrand'la ilgili tüm düşünceleri uçup gitti.

Lord Rolfe kuzeninin masumiyetini vurgulamak için büyük çaba sarf etmişti. Söylentilere bakılırsa, kocası tarafından bir kez bile yatağa atılmamıştı. Amaury, Fulk'un onu bu kadar ihmal edecek kadar aptal olduğuna inanmıyordu ve bu bilgiden memnun olduğundan da emin değildi. Karısının başkasını tanımadığını bilmenin güzel bir şey olduğunu düşünüyordu ama Amaury hiçbir zaman bir bakire almamıştı. Bir piç olduğu ve bir piçin hayatının zorluklarını bildiği için, kendisi de bir piç doğurmamaya kararlıydı ve bu nedenle ilgisini kamp takipçilerine ve fahişelere yöneltmiş, asla bakirelere vermemişti. Ancak şimdi kendini bir ikilem içinde bulmuştu. Daha önce hiç bir bakireyle yatmamış olduğundan, nasıl bir yol izleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bakışları karısının yüzüne kaydı. Olacaklardan hiç etkilenmemiş görünüyordu ama bunun ne kadar süreceğini merak ediyordu. Muhtemelen yatak odasının kapısı kapanana kadar, diye karar verdi. O zaman karısının gözyaşlarına ve korkularına boğulacağına ve ona bir hayvanmış gibi bakacağına hiç şüphe yoktu.

İçini çekerek, başkalarından yataktaki bakireler hakkında duyduğu her şeyi hatırlamaya çalıştı. Anlatılanlara bakılırsa çok korkutucuydular. Bu kadar kesindi. Ve ilk seferin de acı vereceği söylenmişti ona. Bakirenin peçesiydi elbette. Bir erkek bunu aşmak zorundaydı. Bazen kan olduğu söylenirdi, bazen de çok fazla.

Bir kez daha yutkunurken alnında ince bir ter tabakası oluştuğunu hissetti. Tüm bunlarla birlikte bu çelimsiz ve minyon kadına nasıl yaklaşacaktı? Bu imkânsızdı. Ağırılığıyla onu ezebilirdi. Tutkusuyla onu ikiye bölebilirdi. Ona hak ettiği şefkati gösteremezdi, özellikle de evlendiklerinden beri zifaktan başka bir şey düşünmezken. En azından peçeyi kaldırıp onun ne kadar güzel bir fahişe olduğunu gördüğünden beri. Hanımefendi, diye düzeltti kendini. Karısı bir hanımefendiydi, hem de hiç denenmemiş bir hanımefendi.

"Lordum?"

Amaury irkilerek ona baktı ve onun kendisine nazikçe gülümsediğini gördü.

"Burası benim- bizim odamız," diye sessizce bilgilendirdi onu.

"Ah." Boğazını temizleyerek kapıya uzandı ve onun için açtı, sonra içeri girme konusunda tereddüt etti. Birden aklına, kadınların yatağa hazırlanmak için yaptıkları her neyse onu yapması için ona odalarında birkaç dakika yalnız bırakmanın daha uygun olup olmayacağını merak etmek geldi.

Emma, yeni kocasının onu takip etmediğini fark ettiğinde odanın yarısını geçmişti. Arkasına döndüğünde, onun hâlâ odanın kapısında durduğunu gördü. Ne tam olarak içeri girmiş ne de tam olarak dışarı çıkmıştı, derin düşüncelere dalmış gibiydi, kendisini ilgilendiren şeyi düşünürken yüzü konsantrasyon içinde sıkışmıştı. "Lordum?"

O sırada yeni kocası ona baktı ve Emma onun yüzündeki belirsizliği görünce şaşırdı. Sonra onu anlamaya başladı. Bu onun ilk seferiydi, bunu fark etti ve kalbinin anlayışla eridiğini hissetti. O ana kadar, yatağını tekrar paylaşmak zorunda kalacağı için sessizce endişelenerek kendini iyice köpürtmüştü. Ne bekleyeceğini bilmesine rağmen, ilk kez bir erkekle birlikte olmak yine de sinir bozucuydu. Ama şimdi onun ne kadar korktuğunu görünce kendini çok daha iyi hissediyordu. Ne de olsa, daha önce bir kadınla hiç yatmamışsa, daha deneyimli olan oydu. Durum böyle olunca, kendini hemen durumun kontrolünü ele alırken buldu.

"Gel." Nazikçe gülümseyerek ona doğru bir el uzattı. "Her şey yoluna girecek."

Bakire karısının kendisini teselli etmeye çalıştığını fark eden Amaury şaşkınlıkla başını salladı ve odaya girerek kapıyı arkasından kapattı.

Rolfe kapıyı kapatınca Emma dönüp odaya baktı ve bakışları Rolfe'un seyahatlerinden birinden getirdiği ekrana takıldı. "Soyunmak için perdeyi kullanmak ister misin?" diye sordu Rolfe ona bakmak için döndüğünde.

"Hayır, yatarken hiçbir şey giymeyeceğim."

"Ah!" Hafifçe kızardı, bu durumdan rahatsız oldu, sonra soğukkanlılığını geri kazandı ve ekrana doğru ilerledi. "O zaman ben onu kullanırım, sen de odanın kendisini kullanabilirsin," diye karar verdi ve paravanın arkasına geçerek gözden kayboldu.

Amaury genç gelininin arkasına saklandığı ekrana baktı, sonra dönüp odayı inceledi. Karanlık ve kasvetli bir odaydı. İlk fark ettiği şey büyük yatak oldu. Doğal olmayan boyuna uyacak kadar büyük olduğunu görmek onu mutlu etmişti. Ama aynı zamanda simsiyah bir rengi vardı. Tahta değil. Ahşabın kendisi koyu maundu ama üzerindeki çarşafklar ve yatağın kendisini ortaya çıkarmak için geri çekilen perdeler, gelininin düğünlerinde giydiği kıyafetler kadar siyahtı.

Amaury bunları düşünürken kaşlarını çattı. Gördüğü kadarıyla karısının siyaha karşı alışılmadık bir düşkünlüğü vardı. Bunu görmesi gerekecekti. Kılıcını belinden çıkarmaya çalışırken, odanın farklı yatak takımlarıyla çok daha neşeli olacağına karar verdi. Sonra dikkatini odanın geri kalanına verdi. Yatağın karşısındaki duvarın çoğunu büyük bir ateş kaplıyordu. Önünde bir sandalye duruyordu. Bir tane daha ekletmesi gerekecekti. Hafif bir gülümsemeyle, soğuk akşamları karısıyla birlikte ateşin karşısında rahatça geçirme fikrinin cazibesi olduğunu düşündü. Zihninde tanıdık bir koro yükselirken gözleri duvardaki duvar halılarında gezindi. Benim. Benim. Benim.

Memnuniyetle iç çekerek bakışlarını karısının değiştiği ekranın üzerinde gezdirdi. Belli ki yabancıydı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ama yine de üzerindeki boyalı desenler yabancı diyarlardan ve insanlardan bahsediyordu. Yeni gelini elbisesini paravanın üstünden sarkıttığı sırada kulağına bir kumaş hışırtısı geldi ve Amaury yutkundu.

oyalanıyordu ama karısı oyalanmıyordu. Onu neredeyse paravanın arkasında durmuş, kıyafetlerini teker teker çıkarırken hayal edebiliyordu.

Alt bölgelerinde bir kıpırdanma hissedene Amaury, görüntüyü çabucak uzaklaştırdı. Şimdiden heyecanlanmak iyi olmazdı. Bakire gelinine kur yaparken önünde uzun ve stresli bir gece olduğundan şüpheleniyordu. Bunu onun için olabildiğince kolay ve katlanılabilir bir deneyim haline getirmeye niyetliydi. Bu niyetle hızla soyunmaya başladı. Gelininin kendisini tüm çıplaklığıyla görmeyi nasıl karşılayacağından emin değildi ve dışarı çıktığında çoktan yatmış olmasının en iyisi olacağını düşündü.

İyi niyeti bir kenara bırakırsak, kadın perdenin etrafından dolaşp kendini göstermeden önce tuniğini çıkarmayı ancak başarabilmişti. Amaury'nin elleri sütyeninin belinde dondu ve onu görünce gözleri şok içinde açıldı.

Tanrı aşkına, kadının geceliği bile siyahtı! Boynundan ayak parmaklarına kadar onu örten geceliğin hacimli kıvrımlarını dehşetle incelerken, kadının siyah olmayan tek bir giysisi bile yok muydu diye merak etti.

Emma kocasının iri gözlü yüzüne baktı ve onun bakışları altında kıpırdanmamaya çalıştı. Kocasının ifadesi, onun denenmemiş olduğunu varsaymakta haklı olduğunu gösteriyordu. Güven verici bir gülümsemeyi zorlayarak kocasının yanından geçip yatağa doğru yürüdü ve dikkatlice yatak örtülerinin altına girdi, ardından büyük bir zaman harcayarak ve özen göstererek örtülerdeki tüm kırıksıklıkları düzeltti ve güzel, pürüzsüz bir dalga halinde üzerine serdi. Bunu yaptıktan sonra kaçamak bir bakışla yeni kocasına baktı ama onu hâlâ olduğu yerde durmuş, iri gözlerle kendisine bakarken buldu. Hafifçe kaşlarını çatarak konuşmaya başladı ama sonra onun muhtemelen utangaç olduğunu fark etti.

"Bakmayacağıma söz veriyorum," dedi ona nazikçe ve bunu kanıtlamak için gözlerini kapatıp iki eliyle örttü.

Amaury onun bu hareketi karşısında doğruldu. Kadının tuhaf davranışı karşısında başını iki yana sallayarak pantolonunu hızla çıkardı ve yatağın kenarına geçerek çarşafı kaldırıp kadının yanındaki örtünün altına girdi.

Emma yatağın çöktüğünü hisseder hissetmez ellerini bıraktı. Dönerek ona parlak bir gülümseme gönderdi. "İşte. O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye sordu nazikçe. "Şimdi, sadece arkana yaslan."

Amaury, karısı onu yatağa uzanması için nazikçe geri iterken yaşadığı şoku yuttu ve tam olarak ne olduğunu merak etti. Karısı durumu gerçekten kontrol altına mı alıyordu? Bakire karısı mı?

Onu sırtüstü yatmaya teşvik ettikten sonra Emma tatlı tatlı gülümsedi, yatak örtüsünü hafifçe boynuna doladı, sonra kendisi de sırtüstü yattı, yorganı kendi boynuna kadar çekti ve iç çekti.

Amaury bir süre sessizce onun yanında yattı, sonra merakla ona baktı. Gelininin gözleri kapalıydı, yüzünde dingin bir gülümseme vardı. "Leydi Emmalene?" diye sordu kararsızca.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. "Evet?"

"Ne yapıyoruz biz?"

Emma güven verici bir gülümsemeyle, "Evliliği tamamlıyoruz," diye fısıldadı ve gözlerini bir kez daha kapattı.

"Öyle miyiz?"

Emma onun sesindeki şaşkın ton karşısında kaşlarını çattı. "Evet. Aynı yatağı paylaşıyoruz, birlikte uyuyoruz, birlikte yatıyoruz."

Amaury, sözleri ağzından dökülürken inledi. Görünüşe göre gelini, bunun evliliğin tamamlanması olduğuna inanıyorsa, düşündüğünden daha masumdu. Ona nasıl söyleyecekti...

"Lordum?"

Gözlerini açtığı anda, kadının doğrulduğunu ve şimdi endişeyle ona doğru eğildiğini görünce neredeyse yataktan fırlayacaktı.

"İnledin. Acı çekiyor musun? İlk seferde biraz acı olabileceğini duymuştum."

Amaury tekrar inledi ve başını başka yöne çevirdi. Ona nasıl söyleyecekti-

Kapıya vurulması düşüncelerini dağıttı ve Amaury içgüdüsel olarak doğruldu, bunu yaparken başını Emma'nınkine çarptı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı vurma sesi tekrar duyulduğunda.

"İş bitti mi?" Bu soru kapıdan endişeyle duyuldu.

Emma kuzeninin sesini tanıyınca gözlerini devirdi. Gerçekten de bu iş çok ileri gidiyordu. "Evet!"

"Hayır!"

Emma'nın başı döndü, Amaury'nin olumsuz cevabı karşısında ağzı açık kaldı. Neden yalan söylesin ki, diye merak etti dehşet içinde.

Rolfe sabırsızlıkla, "Hadi bakalım," diye kükredi.

"Kutlamalara geri dönün ve bizi rahat bırakın!" Amaury gürledi, sonra karısına döndü ve içini çekti. "Leydim," diye dikkatle başladı. "Korkarım yanlış anladınız..." Kaşlarını çatmak için durakladı. "Görünüşe göre... Evliliği tamamlamanın neleri gerektirdiği konusunda biraz bilgi eksikliğiniz var," dedi sonunda.

"Öyle mi?" Emma kararsızca dudaklarını kaşıyordu.

"Evet," diye ağır bir sesle açıkladı. "Dahası da var."

"Var mı?" Şimdi kesinlikle endişeliydi ve Amaury bu durum için kocasıyla birlikte kuzenine, piskoposa, krala ve Bertrand'a lanet okudu. Özellikle de kocası. Fulk görevlerini gerektiği gibi yerine getirseydi-

Kapıya vurulması düşüncelerini tekrar dağıttı ve Amaury içini çekti. "Lanet olsun bana! Bir erkek düğün gecesinde biraz mahremiyete sahip olamaz mı?!"

"Yaklaşan bir parti var!" Bu kez gelen piskopostu. "Kral'dan gelen Bertrand olmasından korkuyoruz!"

"Kahretsin!" Amaury çaresizce küfretti, bu şatoya sahip olma hayallerinin elinden kayıp gittiğini görüyordu.

"İşi halledin!" Rolfe bağırdı.

"Lordum?" Emma endişeyle onun çıplak kolunu kavradı. "Gerçekten daha fazlası var mı?" "Evet." Sefilce iç çekti.

"O zaman bunu yapmalıyız," dedi kararlı bir şekilde ve Amaury şaşkınlıkla ona döndü. "Yapmak zorunda mıyız?"

"Evet, Lordum. Elbette yapmalıyız. Halkımın Lord Bertrand'ın annesinin yönetimi altında acı çekmesine izin veremem. Onları korkunç bir şekilde kötüye kullanacaktır."

"Evet leydim, ama-"

"Aması yok lordum. Eğer daha fazlası varsa, bunu yapmalıyız."

Adam belirsizlik içinde ona öylece bakarken, kadın yatak örtülerini bedeninden uzaklaştırdı ve siyah elbisesini sürükleyerek çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne beklendiği konusunda safım lordum, ama aptal değilim. Bu yatağa çıplak geldiniz, bu yüzden ne gerekiyorsa ikimizin de öyle olmasını gerektirdiğini varsaymalıyım, aksi takdirde kesinlikle üşüme riskini almazdınız." Bu cümleyi tamamladığında elbisesi başının üzerinden uçtu ve Amaury şimdiye kadar görmekten zevk aldığı en güzel göğse bakmak zorunda kaldı. Ve açgözlü bir neşeye, hepsi onun diye düşündü. Sonra kaşlarını çattı. Eğer evliliği daha önce tamamlayabilirse onun olacaktı-

"Bu Bertrand!" Dehşet dolu feryat kapıyı sarstı. "Rüzgar gibi uçuyor. Yap şu işi!"

Amaury nefesini tutarak bir an kapıya baktı, sonra tekrar gelinine döndü. "Leydim. Dediğiniz gibi, ilk sefer genellikle acı vericidir. Ama erkek için değil-"

"Prithee, lordum, zamanımızı inceliklerle boşa harcamayın. Bana sadece ne yapacağımı söyleyin."

"Kapıda! Leydim, o kapıda."

"Kim bu şeytan?" Amaury yeni sese kaşlarını çatarak sordu.

"Sebert," diye cevap verdi Emma iç çekerek, sonra kafası karışmış gibi görününce, "Benim... bizim kâhyamız," diye hatırlattı.

"Ne? Herkesi dışarı mı çıkardılar?" diye mırıldandı mutsuzca.

"Lordum," dedi Emma sabırsızlıkla. "Ne yapacağım ben?"

Amaury karısına döndü ve içini çekti. "Üzerinizdeki baskının farkında değil gibisiniz-"

"Bailey'de olmalı!" Bu kez Maude'un sesiydi. Amaury bile ilk geldiğinde şatoya girmesine izin vermeyen sade yüzlü hizmetçinin sesini tanıdı.

"Dışarıda herkes var," diye mırıldandı. "Yap şu işi!"

diye kükredi piskopos.

Emma sadece bir dizi saatin yatak odasının kapısının dışındaki insanları güncel tuttuğunu düşünebiliyordu.

"İkimiz de baskı altındayız lordum," diye belirtti acımasızca.

"Evet, ama..." Mırıldanarak battaniyeleri kenara çekti ve o an için pek de etkileyici olmayan erkekliğini işaret etti. Birkaç dakika önce, perdenin arkasında soyunan gelinini düşünürken ve önündeki geceyi hayal ederken oldukça etkileyiciydi. Ama kapıdan gelen her yeni haykırıyla birlikte küçülmüş ve büzüşmüştü, ta ki şimdi neredeyse kendi içinde saklanmaya çalışıyormuş gibi görüne kadar. Her şey kayboldu, diye düşündü sefilce.

Emma yeni kocasının bacakları arasındaki üçüncü uzantıya hayranlıkla baktı. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmediği için, onların

Yanlarında bunlardan birini taşıyorlardı. Fulk soyulup onunla birlikte yatağa yatırıldığında bakmaya utanmıştı. Şimdi nesneye daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. Küçülmüş, deforme olmuş bir bacağa benziyordu, tıpkı köydeki doğuştan sakat olan kızın koluna benziyordu. Tıpkı Amaury'nin ekstra küçük bacak kütüğünde ayak parmaklarının olmaması gibi, kızın küçük kol kütüğünde de parmak ya da başparmak yoktu. Belki de bu tüm erkekler için ortak bir özellik değildi, diye düşündü birden. Belki de kocası bir şekil bozukluğu sergiliyordu.

"Lordum, şu an... şey... tuhaflıklarınızı itiraf etmenin zamanı değil," dedi gergin bir sesle. "Hepimizin kusurları var. Şimdi, lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyleyin..." O konuşurken bakışları hala oldukça küçük olan uzantıya sabitlenmişti, bu yüzden aniden büyümeye başladığında kelimeler ağzında kaldı ve yeni bir hayranlıkla izledi. Bildiği kadarıyla köylü kızın kolu büyümemişti. Kocasının ne tuhaf bir yeteneği vardı!

"Attan iniyor!" diye bağırdı biri -Emma Mavis olduğundan şüphelendi-.

"Cinayeti işlediniz mi?!" Rolfe kükredi, sesini panik kaplamıştı.

"Lordum?" Emma bakışlarını kocasının yüzüne dikti.

"Uzan," diye sertçe talimat verdi Amaury, kadının gözlerinin vücudunda gezinmesi bile onu yeniden harekete geçirirken içinde yeniden umut doğdu.

Emma hemen yatağa geri döndü, aniden üzerine uzanmak için değiştiğinde şok içinde nefes nefese kaldı, filizlenen üçüncü bacağı iç uyluğuna bastırdı.

"Bu birleşme mi?" diye sordu endişeyle, çünkü o tepesindeyken nefes almak biraz daha zor olsa da, gerçekten acı yoktu ve onun şöyle dediğinden emindi-

"Henüz değil," diye mırıldandı Amaury acımasızca.

"Bacaklarını aç." "Açmak mı...?" Kızın ifadesi şaşkındı.

"Şatonun kapısında!" diye yarı tıslama, yarı fısıltıyla bir ses duyuldu ve şato, kapının çarparak açılmasının etkisiyle sarsılır gibi oldu. Sonra herkes merdivenlerden aşağı koşarken bir hışırtı duyuldu.

"Leydim..."

"Evet."

"Özür

dilerim."

"Bitti mi?"

Amaury onun endişeli yüzüne baktı ve sadece erkekliğine bakmasının bile onu saniyeler içinde nasıl gururlandırdığını merak etmek zorunda kaldı. Bu beklenmedik bir şeydi. Aynı zamanda onları kurtarmıştı ya da kurtarmak üzereydi, diye düşündü bir adamın körüğü merdivenlerden yukarı çıkıp odaya yaklaşırken.

"Özür dilerim," diye tekrarladı, neden olmak üzere olduğu acı için bir kez daha özür dileyerek ileri atıldı.

Emma'nın irkilerek attığı acı çılgılığı, yatak odasının kapısının aniden açılmasıyla şok olmuş bir dehşetle son buldu.

Üçüncü Bölüm

Tüm dünyanın nüfusu o açık kapı aralığında duruyor gibiydi, diye düşündü Emma belli belirsiz. En azından kendi küçük dünyasının nüfusu. Lord Bertrand, piskopos, kuzeni Rolfe, Lord Blake, Lord Amaury'nin adamları ve nöbetçi olarak gönderilenler de dahil olmak üzere kalenin bütün hizmetkârları o odanın kapısında idi. Her biri yataktaki çifti görmek için birbiriyle yarışlıyordu. İşin bittiğinden ve kapıda nefes nefese duran adamdan kurtulduklarından emin olmak için sabırsızlanıyorlardı; adamın yüzündeki yorgunluk ve yenilgi, yatağa girerken düşüncesizce açık bıraktığı yatak perdelerinin ardından sarmaş dolaş çifte baklıyordu.

Herkesin donup kaldığı bir kalp atışı kadar zaman vardı. Sonra Amaury aniden hareket etti. Onun üstünden, yatağın üzerinden sıçradı ve

Tek bir akıcı hareketle onu örtmek için battaniyeye sarıldı, kılıcını duvara yaslandığı yerden kaptı ve tamamen ve görkemli bir şekilde çıplak olarak davetsiz misafirlerle yüzleşmek için döndü.

"Bunun anlamı nedir?"

Emma ona sertçe baktı. Yaşanan olayların fazlasıyla farkında olmasına rağmen, düğün arifesinde beklenmedik bir şekilde rahatsız edilen bir damadı çok inandırıcı bir şekilde canlandırıyordu. Bir an onun yeteneğine hayret etti, sonra Bertrand'a doğru baktı.

Hafızası ona iyi hizmet etmemişti. Fulk ve kuzeninin benzer boyutlarda olduklarını ve her ikisinin de Amaury'den daha küçük olduklarını bilse de, ne kadar küçük olduklarını fark etmemişti. Tanrım, adam yeni kocasının yanında çocuk gibi görünüyordu. Blake ve kuzeni Rolfe'un kapı girişini arkasına kadar doldurmuş olmaları ve ondan bir kafa kadar yüksekte durmaları da işe yaramamıştı. Devlerle dolu bir odada bir cüce gibiydi. Çok ufak tefek, sarı saçlı bir cüce. Vücudunda zerre kadar cüsse yoktu ve yüz hatları yakışıklı olsa da, yeni kocasının sert düzlemleri ve açılarının yanında yumuşak ve zayıf kalıyordu. Emma'nın aklında, bir savaş olması durumunda Bertrand'ın Amaury de Aneford'a karşı iyi bir performans gösteremeyeceğine dair hiçbir şüphe yoktu. Durum böyleyken, adam aniden ayağa kalkıp, "Kraldan geliyorum," deyince biraz şaşırdı.

Amaury sadece kaşlarını kaldırdığında, piskopos kalabalığın arasından izleyicilerin önüne doğru ilerledi.

"Özür dileriz Lord Amaury," dedi yaşlı adam yumuşak bir sesle, az önceki panik halinden eser yoktu sesinde. "Lord Bertrand'ın da söylediği gibi, kraldan gelen ve nikâhın kıyılmamış olması halinde geçersiz sayılması gerektiğini belirten bir mektupla geliyor. Ancak biz görebiliyoruz-"

"Böyle bir şey göremiyoruz." Bertrand'ın sesinde şimdi bir panik notası vardı. "Tek gördüğümüz kucaklaşmalarıydı. Evliliklerini tamamlamamışlar. Bu geçersiz."

Amaury kılıcının ucunun yere düşmesine izin verdi ve görünüşte rahat bir tavırla kılıcına yaslandı. "Sizinle aynı fikirde değilim lordum. Aksine

kuzeniniz, oyalanmadım. Bu evlilik tamamlandı."

Bertrand'ın yüzü yorgunlukla karışık bir yenilgiyle kısa bir süreliğine buruştu ve Emma'nın yatakta gözlerini açmış, çarşafları göğsüne bastırarak oturduğu yere baktı. Sonra aniden gülümsedi. "Kanıtla."

Tüm gözler ona çevrildiğinde Emma şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bunu nasıl kanıtlayacaklarını merak etti. Gerçekten de o korkunç acı verici eylemi tekrar yapmaları mı bekleniyordu? Hem de onların önünde? Yine mi? Çünkü herkes odaya daldığında onlara kesinlikle katılmışlardı. En azından o öyle olduğunu düşünüyordu.

Yatağa bakan Amaury sorunun ne olduğunu hemen anladı. Yatak örtüleri siyahtı... bu kanlı şatodaki diğer her şey gibi. Kan beyaz çarşafı görünürdü ama siyahta görünmeyeceği kesindi.

Rolfe kendinden emin bir tavırla, "Doğru, çarşaflar görünmez," dedi, Bertrand'ın düşüncelerini anlayan piskoposun yanına yaklaşarak. "Yine de Amaury kanıtı kendisi taşıyor."

Emma'nınki de dahil olmak üzere tüm gözler Amaury'ye dönmüş ve Emma'nın daha önce fark ettiği o tuhaf uzantıya dikilmişti. Beklenmedik bu ani ilgi karşısında, başından beri uzun ve gururlu duran uzantı, bu kadar çok gözün ağırlığı altında aniden büzüştü. Ama Emma'nın nefesini kesen şey bu değildi. Aleti kaplayan kandı. Amaury kendini yaralamıştı. Endişeyle yüzüne baktığında, yaralanmasına rağmen adamın aniden gülümsediğini gördü.

Kılıcının ucunu bir kez daha yerden kaldıran Amaury, öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Eğer herkes Lord Fulk'un açıkça ihmal ettiği şeyi başardığımdan memnunsa, leydim ve ben biraz yalnız kalmak isteriz," dedi sert bir sesle.

Piskopos, "Elbette lordum," diye mırıldandı ve Sör Rolfe'un yardımıyla şok geçiren Lord Bertrand'ı odadan çıkarmayı başardı. Kapıya geri dönen Rolfe, kuzenine neşeli bir göz kırpacak kadar durakladıktan sonra kapıyı çekiştirerek kapattı.

Amaury rahat bir nefes aldı ve kılıcını duvara yaslamak için geri koydu, sonra isteksizce yatağa döndü ama yatağın artık boş olduğunu gördü.

Kaşları havaya kalkarak odaya keskin bir bakış attı ve karısının lavabonun yanında çırılçıplak durduğunu gördü. Görünüşe göre kapı kapandıktan sonra yataktan atlamak için bir an bile kaybetmemişti. Az önce yaşadığı acı verici fiyaskodan sonra onu suçlayamazdı. Hiç şüphesiz bu hareketi bir daha tekrarlamak istemeyecektir, diye düşündü asık suratla ve yatağın kenarına çöktü. Yüzünü açık ellerine gömdü, dirseklerini dizlerine dayadı ve yorgun bir şekilde iç çekti.

"Lordum?" Dizindeki soğuk eli Amaury'nin başını hızla yukarı kaldırdı. "İzin verirsiniz?" dedi sessizce, bacaklarını ayırırken bile erkekliğine bakmaktan dikkatle kaçınarak.

"Ne?" Amaury kararsızca sordu, bacakları otomatik olarak açıldı, ancak bir sonraki hareketi, lekeli erkekliğini yıkamaya başladığında her şeyi açıkladı.

"Kendini yaralamışsın," dedi sessizce. "Bu şey sırasında olmuş olmalı..."

"Katılmak," diye bitirdi Amaury, onun nazik dokunuşuyla kıpırdadığını hissederken ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Leydim-"

"Emma."

"Emma?"

"Evet, Emma," dedi basitçe. "Benim adım bu."

"Oh, evet. Emma. Buraya gel." Onu yerden kaldırıp yanındaki yatağa oturttu ve Emma aniden çıplaklığını fark edip kızararak kendini saklamak için yatak örtüsünü omuzlarına çektiğinde alaycı bir şekilde gülümsedi.

Adam ona gülümsemeye devam edince rahatsız bir şekilde "Yaranla ilgilenmeliyiz," dedi ve gülümsemesi kesilince sözlerinden pişmanlık duydu.

"Ama yaralı olan ben değilim." Çıplaklığına aldırmadan ayağa kalktı ve Emma'nın bacaklarını yatağa doğru iterek tekrar uzanmasını sağladı.

"Korkarım ki

Yaralanan sizsiniz," diye bilgi verdi.

"Ben mi?" Bunun üzerine irkilmiş görünüyordu. "Ama kanaması olan sensin."

"Hayır." Başını salladı ve çarşafı nazikçe çekerek kadının vücudunu tekrar ortaya çıkardı. "Bu sensin."

Adam eliyle işaret edince Emma yere baktı ve bacaklarının iç kısmındaki kanı şaşkınlıkla fark etti. Aniden doğrulup dehşet içinde kendine baktı. Bu onun kadınlık zamanı değildi. Kanaması olmamalıydı ama yine de kanıyordu... içinden.

"Birleşmeden dolayı hala acı çekmiyor musun?"

"Evet, ama o zamandan beri... Düşündüm ki..." Oda etrafında dönmeye başladığında elini başına götürdü ve bir solukla yatağa geri düştü. "Ölüyor muyum?"

"Hayır leydim," dedi güven verici bir şekilde, sonra kızın solgunluğuna bakarak kaşlarını çatı. "Bembeyaz olmuşsunuz."

Emma belli belirsiz, "Korkarım kan görmeyi pek sevmiyorum," diye itiraf etti.

Amaury'nin kaşları bunun üzerine kalktı. "Üzerimdeki kana böyle tepki vermemiştin." "Evet, hayır. Ama o zaman kanın bana ait olduğunu bilmiyordum."

"Ah... evet," dedi Amaury alaycı bir ifadeyle. Eğilerek, kızın üzerinde kullandığı bezi aldı, sıktı ve kızın kendisine yaptığı gibi ona da bakım yaptı.

Yüzü beyazdan kırmızıya dönen Emma onun ellerini tuttu. "Hayır, ben..." diye utanarak başladı, yeni kocası kararlı bakışlarını ona çevirince sustu.

Tek söylediği "Ben senin kocam," oldu ve bu kadarı yeterliydi. Emma onun ellerini bıraktı ve sessiz bir utanç içinde onun yumuşaklığına katlanarak arkasına yaslandı.

Kanı temizlemeyi bitirip bezi kâseye geri atarken, "Ayrıca benim için yaptığından daha fazlasını yapmadın," diye ekledi. "Şimdi dinlen."

"Evet, lordum," diye mırıldandı Emma, kocası yatak örtülerini üzerine örtmek için yukarı çekerken, uygun bir şekilde itaatkâr bir sesle. Kocası ayağa kalkıp yatağın etrafında dolanarak diğer taraftan içeri girerken bu durumdan memnun görünüyordu.

Emma bir süre sessizce yattı. Kıpırdayıp yatağındaki yabancıyı rahatsız etmekten korkarak bakışlarının odada dolaşmasına izin verdi. Burası iki yıldır onun yatak odasıydı. Her zaman şimdiki gibi görünüyordu ama yine de birdenbire tamamen farklı görünmeye başlamıştı. Nasıl olduğunu gerçekten anlayamıyordu. Hiçbir şey değişmemişti... Ama yine de her şey değişmişti.

Nefes alış verişini yavaş ve düzenli hale getirmeye odaklanarak aşağıdaki Büyük Salon'dan yükselen şenlik seslerini dinledi. Halkı, Lord Bertrand'ın annesinin eli altında ezilmekten kurtulmanın yanı sıra evliliği ve onun tamamlanmasını kutluyordu. Bu düşünce, yaşlı kadının neden kapıda oğlunun yanında olmadığını merak etmesine neden oldu. Emma sadece, Bertrand'ın evlilik gerçekleşmeden önce buraya gelebilmek için onu geride bırakıp aceleyle yola koyulduğunu tahmin edebiliyordu. Durum ne olursa olsun, Emma onun yokluğuna minnettardı. Gerçekten de kadın müthişti. Emma büyük olasılıkla onun balık gibi soğuk gözleri altında büzüşürdü.

Emma'nın bakışları yatağın yanındaki pencereye kaydı ve iç geçirdi. Alışılmadık bir gün olmuştu. Yaklaşan evliliğini öğrenmek, kocasının gelmeyeceğinden endişelenmek, onu kilisede beklemek, törenin kendisi ve Amaury'nin deyiimiyle "birleşme" gibi son derece zor bir iş gerçekten de oldukça yorucuydu. Evliliği tamamlamanın ne demek olduğunu anladığı için kendini biraz aptal gibi hissediyor ve ilk kocasıyla nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ne kadar tatsız bir iş olsa da, Lord Fulk'un bunu neden yapmayı uygun görmediğini gayet iyi anlayabiliyordu. Nahoş şeylerden hep kaçınmıştı. Yine de çocuk sahibi olmanın tek yolu buydu.

Bu düşünce Emma'yı irkiltti ve elini hafifçe karnına götürmesine neden oldu. Çocuğun orada büyüyeceğini ve orada taşınacağını bilecek kadar çok şey biliyordu. Onların çocuğu. Onun ve Lord Amaury'nin. Evet, onun çocuğunu taşıyor olmalıydı, çünkü bir bebek yapmak için böyle acı verici bir birleşme yeterli değil miydi? Aksi takdirde insanların daha az bebek sahibi olacağından emindi.

Emma uykuya daldı, muhtemelen halihazırda taşıdığı çocuğu hayal ederken dudaklarında küçük bir gülümseme oynaşıyordu.

"Yaralarını sarmaya gitti."

Emma kızardı ve Büyük Salon'daki masanın yanında hafifçe çömeldiği yerden doğruldu. Yerde yatan bir grup bilinçsiz adamı inceliyor, Lord Bertrand'ı arıyordu. Şimdi yanına gelen kuzeniyle yüzleşmek için döndü. "Kim?"

"Lord Bertrand. Dün akşam merdivenlerden iner inmez ayrıldı. O kadar dikkatle aradığınız kişi bu, değil mi?"

Emma alaycı bir şekilde gülümsedi. "Beni çok iyi tanıyorsun, Rolfe."

Omuz silkerek eğildi ve kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Kocan nerede? Hâlâ yatıyor mu?"

"Evet."

"Yorucu bir gece olmuş olmalı." Emma onun alayları karşısında yeniden kızardığını hissetti ve hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. "İftar etmek ister misin?"

Rolfe onun bariz taktiklerine sırtıttı ama onu bu işten sıyırmaya karar verdi. Dönerek Büyük Salon'a ve içindekilere tek kaşını kaldırdı. "Evet, oruç bozmak iyi olurdu. Ancak bu ayaktakımını ayağa kaldırmak konusunda pek şanslı olacağınızı sanmıyorum."

"Evet." Emma iç geçirerek önceki gecenin kutlamalarına katılanları gözden geçirdi. Büyük Salon insanlarla dolup taşıyordu. Hepsinin bilinci yerinde değildi. Hem erkekler hem de kadınlar yere düşmüş satranç taşları gibi saçılmıştı. Yemek yemek için masada yer açmak bir yana, salonu geçmek bile zor olacaktı. Aniden dönerek çift kanatlı ön kapıya doğru yürüdü. "Gelin."

Kaşları kalkan Rolfe hemen peşinden gitti, yemek vaadi güçlü bir cazibeydi. "Nereye gidiyoruz?"

"Yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağın arka kapısına doğru ilerleyin," dedi Emma ve kapıyı çekerek açıp onu sabahın serin havasına çıkardı.

Rolfe bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Mutfakta yemek yeme fikri pek hoşuma gitmiyor, Em. Aşçı kulaklarımızı çekecek."

"Aşçı masada karısının yanında baygın yatıyor. Ayrıca, pikniğe gidebiliriz diye düşünüyordum."

"Piknik mi?"

"Evet." Emma onu binanın etrafında dolaştırırken omzunun üzerinden ona sırtıttı. "Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştık. Ve küçük gezintilerimizi özlemişim." Emma çocukken şatodan yaptıkları o kısa kaçışları düşünerek usulca gülümsedi. Aşçı bakmıyorken yiyecek parçaları toplamışlar, sonra da babasının şatosunu çevreleyen ormana gizlice girip ağaçların arasında saklambaç oynamadan önce çaldıkları yiyeceklerle ziyafet çekmişlerdi. "At sırtında sadece on dakika uzaklıkta güzel bir açıklık var. İçinden küçük bir dere akıyor."

"Kulağa hoş geliyor." Rolfe hafifçe gülümsedi, kendi anılarına dalmıştı. Emmaline o zamanlar düzgün bir hanımefendi değildi. En yüksek mertebeden bir holigandı. "Yakala beni" oyununu oynadıkları zaman da, Rolfe'un emin olduğu gibi güzel bir genç kız olmak yerine, her zaman atılğan Lord Darion olmakta ısrar etmişti. Ormanda uçarken, ağaçlara tırmanırken ve dallardan sallanırken herhangi bir çocuk kadar cesurdu. Etekleri onu hiç yavaşlatmamıştı, çünkü onları beline bağlayarak ayak altında dolaşmalarını engellemişti. Ya da Rolfe'un bir çift sütyenini ödünç almıştı. Eğer babası, yani öz amcası, onları böyle bir şey yaparken yakalasaydı, büyük ihtimalle ikisini de bronzlaştırırdı.

Ah, kimi kandırıyordu, diye düşündü Rolfe alaycı bir tavırla. Cedric Amca onları her konuda hoşgörüyü karşılardı, özellikle de Emma'yı. Büyük olasılıkla görmezden gelirdi. Aslında, büyük olasılıkla onların oyunlarının farkındaydı ve görmezden gelmişti.

"İşte geldik," diye duyurdu Emma. Bir kapıyı iterek mutfağa girdi, köşeden bir sepet aldı ve doldurmaya başladı.

Zihnini geçmişin düşüncelerinden arındıran Rolfe, Emma'nın paketlemekte olduğu yiyeceklere baktı. "Vay canına kuzen, o kadarına ihtiyacın yok. Sadece ikimiz varız."

"Belki piskopos da bize katılmak ister diye düşündüm. Biz binanın etrafından dolaşırken onu bailey'den geçerken gördüm."

Rolfe çocukluk ritüellerini piskoposla paylaşma düşüncesiyle kısa bir kıskançlık hissetti, sonra omuz silkip başını salladı. Artık çocuk değillerdi. Ve burası amcasının şatosu değildi. Aslında amcasının şatosu artık kendisinininkiydi.

"Nasıl isterseniz," dedi kolayca, sepeti ondan aldı ve ona kolunu uzattı.

Amaury sabah insanı değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı ama bu sabah, sabahların en karanlığında hissediyordu kendini. Geceyi uyuyamayarak geçirmiş, zavallı erkekliğinin zonklamasıyla uyanık kalmıştı. Zavallı genç gelinini karısı olarak geçireceği ilk gecede daha fazla zorlamamaya kararlı olacak kadar centilmen bir zihne sahip olsa da, erkekliği o kadar da sempatik değildi. Kendisini sürekli yatağında otururken, yanındaki mumu yakarken ve onun dinlenmekte olan güzel yüzüne bakarken bulmasının bir faydası olmamıştı. Gerçekten de karısı sevimliliği içinde narin bir çiçektir. Horlaması bile zariftir.

Amaury, güneş gökyüzündeki yolculuğuna başladığında nihayet bilincini kaybetmişti. Kısa bir saat sonra yeni evinde, yeni şatosunda, yeni yatağında uyanmış ve yeni karısının o yatakta olmadığını fark etmişti. Şimdi, şatoyu ve bailey'i baştan aşağı aradıktan sonra, onun nerede olduğunu henüz keşfedememişti. Bailey neredeyse bir mezar kadar ölüydü. Duvarı koruyan sadece iki adam vardı. Şato nüfusunun geri kalanı ve civardaki köy sakinlerinin büyük bir kısmı Büyük Salon'da çatıyı ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle horluyorlardı. Görünüşe göre herkes düğün kutlamalarının tadını çıkarmıştı. Kendisi hariç tabii. Bu da onu daha da sinirlendirdi. Muhtemelen

Büyük Salon'un zemininde keyifle içip sersemlemek için bir göl dolusu biranın içinden geçtiler. Onun birası ve onun Büyük Salon zemini.

Aklından geçen her düşünceyle öfkesi artan Amaury, darmadağınık salona geri döndü, ellerini kalçalarına dayadı, ayaklarını açtı ve "Karım nerede?!" diye bağırdı. Aldığı tek karşılık, ayaklarının dibindeki sarhoşlardan bir ikisinin kıpırdanması oldu. Öfkelenen Amaury tekrar kaleden dışarı çıktı. Yoldan bir kova alarak ahıra gitti ve atlar için kullanılan yalaktan kovaya su doldurduktan sonra Büyük Salon'a döndü.

İlk feryadı fazla dikkat çekmemiş olsa da, kovadan aldığı suyu geniş bir kavis çizerek yerdekilerin üzerine sıçrattığı ikinci feryadı kesinlikle daha fazla dikkat çekti.

Kadınlar protesto ve şok çığlıklarıyla, erkekler ise kılıçlarına sarılırken ettikleri küfürlerle uyandılar. Amaury, herkes kendilerini bu kadar kaba bir şekilde uyandıranın kim olduğunu anladığında salonun neredeyse sessizliğe gömülmesini bekledi. Sonra ölümcül bir sessizlikle konuştu. "Şimdi, eğer hepiniz dinlemeye hazırsanız. Karımın nereye gittiğini bilmek istiyorum!"

Sözlerini karşılayan sessizlik, bilinçsiz hallerinden zaten bilmesi gereken şeyi ona söyleyen şaşkınlık göz kırpmalarıyla vurgulandı. Bu insanların hiçbiri karısının nereye gittiğini bilmiyordu.

İç çekerek hafifçe kaşlarını çatı. "Peki, aranızda onun her sabah yaptığı bir şeyi ya da gittiği bir yeri bilen var mı?"

"Mass."

Sözü söyleyen sade yüzlü Maude'du ve Amaury karısının hizmetçisi olduğunu hatırlayınca minnetle ona döndü. Buna cevap vermek için ağzını açmıştı ki, yan taraftaki bir adam, "Evet, ama Peder Gumpster şu anda yok. Ayin olmayacak."

Maude omuz silkti. "Piskopos bir tane tutabilir."

"Hayır." Amaury konuşmayı daha fazla uzatmadan başını salladı. "Kiliseyi kontrol ettim. Orada değil. Piskopos da öyle," diye ekledi kaşlarını çatarak, bakışları şimdi o iyi adamın yüzünü aramak için yüzler denizinin üzerinde geziniyordu. Elbette orada değildi. Görünüşe göre aradığı hiç kimse bu sabah orada bulunmayacaktı. Örneğin Blake de kayıptı. Amaury karısını ararken bunu fark etmişti, adamın kadınlar için aşırı derecede çekici olduğunun farkındaydı. Yine de bu bilginin uyandırdığı şüpheleri kendisine itiraf etmeyi reddetmişti.

Blake, bir gece önce hep birlikte oturdukları uzun masanın altından aniden sürünerek çıktığında, peşinde dolgun bir sarışın olduğu halde, kafasındaki şüpheleri kendisine bile dile getirmediği için minnettardı.

Ayağa kalkan arkadaşı büyük bir asalet gösterisiyle elbiselerini düzeltti, sonra Amaury'ye dönmeden önce arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti. "Ah, uyandığını görüyorum dostum," diye neşeyle seslendi, sanki hiçbir sorun yokmuş ve Lord Amaury her sabah böğürerek odalara girip her yere su sıçratıyormuş gibi odayı geçti.

"Karım kayıp."

Blake bu anons üzerine gözlerini kaldırdı ve bir cevap bekliyormuş gibi odaya göz gezdirdikten sonra, "Belki de o-" dedi.

"Şapelde değil. Orayı kontrol ettim."

"Ah, şey..." Çabucak düşündü. "Kuzeni nerede?"

Amaury'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, çünkü kuzenini aramak aklına gelmemiştir. Şimdi kalabalığı hızla taradı. "Rolfe nerede?"

Toplanan insanlara kaşlarını öyle bir çattı ki, genç ve güzel bir hizmetçi kızın cesaretini toplayıp öne çıkması ve cevabını mırıldanması bir an sürdü.

"Seni duyamıyorum!" Amaury sinirli bir şekilde kükreyerek zavallı kızın sıçramasına neden oldu.

Yutkunarak tereddütlü bir adım daha attı ve biraz daha yüksek sesle konuşmadan önce sesini temizledi. "Dün gece yanımda uyudu lordum ama şu anda burada değil."

Kızarması ona karısının kuzeninin kadınla yatmaktan çok daha fazlasını yaptığını gösteriyordu. Muhtemelen bir gece önceki koşuşturmada kendi genç geliniyle başardığından bile çok daha fazlasını. Bu durum onu daha da sinirlendirdi ve Blake dikkatini talihsiz kadından uzaklaştırmadan önce kaşlarını çatarak kıza baktı.

"İşte, görüyorsunuz! Muhtemelen kuzeniyle birlikte güvendedir. Belki de gezintiye çıkmışlardır. Ahırları kontrol ettin mi?"

"Aradım ama ahırda kimse yoktu ve atların kayıp olup olmadığını anlamam mümkün değildi. Ahır ustası yoktu."

"Ah..." Yaşlı bir beyefendi boğazını temizledi ve yeni lorduyla arasındaki mesafeyi korumaya dikkat ederek etrafından dolaşmaya başladı. "Bu ben oluyorum lordum. Ben... şey... hemen şimdi ilgileneceğim."

Amaury görevlerini ihmal ettiği için adamın yüzünü kızartmak üzere ağzını açtı ama tam bunu yaparken arkasındaki odadan bir kahkaha tınısı yükseldi. Topuklarının üzerinde dönerek ön kapıya baktı, kapı açılıp karısının şatoya girmesine izin verdi, onu piskopos ve kuzeni takip etti. Üçü de özel bir şakaya gülümsüyordu, sabah uyandığında karısının kaybolduğunu gördüğünden beri göğsünde kopan fırtınadan tamamen habersizdi. "Neredeydin sen?" diye kükredi.

Onlarla yüzleşirken sesindeki ve yüzündeki öfke karşısında üçü de şaşırılmış görünüyorlardı ama ilk konuşan Emma oldu. "Bir terslik mi var lordum?" Hoşnutsuz görünen insanlarla dolu odaya endişeyle baktı ve kaşlarını çatı.

"Nerelerdeydin?" Amaury acımasızca tekrarladı.

"Neden... piknikteydim."

"Piknik mi?" Şaşkın şaşkın baktı. Sonra kaşları tekrar çatıldı. "Duvarların ötesinde mi?" Düşüncesi bile midesini bulandırmıştı.

"Evet." Ses tonuna şaşırmış görünüyordu, sonra da "Lordum, burada iftar edecek bir yer yoktu," dedi.

Amaury tam bu konuda tartışacaktı ki, kadının elbette haklı olduğunu fark etti. Bunun yerine kaşlarını çatarak basitçe emretti: "Bir daha araziyi korumasız terk etmeyeceksin. Anlaşıldı mı, karıcığım?"

Emma'nın gözleri yavaşça önünde duran adama dikildi.

Kuzeninin gözlerindeki öfkeyi fark eden ve bunun hayra alamet olmadığına karar veren Rolfe, yolu yumuşatmak için bir adım öne çıktı. "Haklısın, de Aneford. Kaleyi gözetimsiz bırakmak güvenli değil. Ancak ben ve Lord Piskopos onu korumak için oradaydık."

"O haklı Amaury. Lord Rolfe onu iyi koruyabilir. Her şey yolunda, o bulundu." Blake onun yanına gitti, sonra Leydi Emma'ya sevimli bir gülümseme gönderdi. "Bu sabahki öfkesine aldırmayın leydim. Lord hazretlerinin böylesine güzel bir gelini ve bu evi kazanma şansına inanmakta güçlük çektiğine şüphe yok ve sizi, sizi veren kaderin aynı vefasız eline kaptırmaktan korkuyor."

Amaury, Blake'in sözlerini çürütmek için ağzını açtı, sonra yüzünde ani bir şaşkınlık ifadesi belirince ağzını tekrar kapattı. Tanrım, Blake haklıydı, diye dehşetle fark etti. Uykusuzluk onu huysuzlaştırmış olsa da, gelinini bulamamaktan duyduğu öfke, onu kaybetme ihtimaliyle daha da artmıştı. Düğün gecesini berbat ettiği için duyduğu suçluluk duygusuyla, gelininin kendisini beceriksiz bir hödük olarak görmesinden ve krala kaçarak evliliğin feshi için dilekçe vermesinden korkmuştu. Hayatı boyunca en ufak bir kırıntıyı bile elde etmek için çalışıp çabalamış biri için, bu kadar kolay bir şekilde çok şey elde etmek dehşet vericiydi. Leydi Emmalene bir cadı olsaydı, bu bir şey olurdu, çünkü Amaury'nin deneyimine göre, acı çekmeden veya hoş olmayan bir görev olmadan hiçbir şey kazanılmazdı, ama karısı cadı değildi. Bu kadar iyi talihin bir bedeli olmalı mıydı?

"Kocam böylesine sadık ve çekici bir arkadaşına sahip olduğu için çok şanslı Sör Blake," diye mırıldandı Emma, Blake'in koluna girip ona doğru ilerlerken

kısa süre önce altından sürünerek çıktığı masaya. "Umarım seni takdir ediyordur."

Amaury arkadaşının hiç şüphesiz büyüleyici yanıtını duymadı; karısı Blake'i odanın karşısındaki masaya oturtmuş, onun duyamayacağı bir yerde oturuyordu. Adam şaşkınlıkla izlerken, karısının birkaç yumuşak sözcüğü tüm salonu hareketlendirdi ve insanlar işlerine koyuldular. Nöbette olması gerekenler görev yerlerine döndü. Mutfakta çalışanlar oraya yöneldi. Geri kalanlar ise oruçlarını açmak için sessizce masaya oturdular. Hepsi de Amaury'ye geniş bir mesafe bıraktı. Bir an sonra hizmetkârlar mutfaktan yiyecek ve bira getirmeye başladı.

Amaury öylece durdu, karısının şatolarını düzene sokmasını izlerken kendini biraz kederli hissediyordu. Rolfe ve piskoposun yanından geçip ona garip bakışlar attıktan sonra bir bardak bira almak için masaya doğru ilerlediklerini fark etmedi bile. Düşünceleri tamamen bir kez daha yabancı olma hissine odaklanmıştı. Çocukken sık sık yaşadığı bir duyguydu bu. Yüksek rütbeli bir soylunun piçi olduğu için babasının ailesinin rütbelerinden dışlanmıştı ama aynı zamanda doğduğu köydeki diğer çocuklardan da ayrı tutulmuştu.

Babasının karısı, kocasının sadakatsizliğinin canlı bir hatırlatıcısı olarak onu köyde görmekten bıktığında ve gönderilmesinde ısrar ettiğinde, babası onu başka bir lordun yanına yaver olarak göndermişti. Bu bir iyilikti. Babası onu basitçe sürgün edebilirdi. Ama yine de yeni evinde bir yabancı olmuştu. Onca meşru evladın arasında piç bir evlat. Zorunluluktan güçlü ve yetenekli bir dövüşçü olmuş, kendisiyle alay etmekten zevk alan diğer sipahilerin saldırılarına karşı kendini savunmuştu. Blake de ilk başta o sincaplardan biriydi ama sadece bir kez dövüşmüşlerdi. Birbirlerine denktiler ve ikisi de yorgunluktan yere yığılana kadar dövüşmüşlerdi. Kendilerine geldiklerinde, yan yana uyanmışlar ve hızlı birer arkadaş olmuşlardı. Bu dostluk, birlikte eğitim gördükleri diğer sincaplar tarafından kabul edilmesi için uzun bir yol kat etmişti, böylece kavgalar orada sona ermişti. Ama her zaman ona piç demeye ve onunla savaşılmaya hazır birileri vardı; turnuvalarda ya da sadece seyahatlerde karşılaştıkları diğer lordların süvari birlikleri. Daha sonra, ikisi de şövalye olduklarında bile, ona ait olmadığını hatırlatmaktan mutluluk duyan başka şövalyeler olmuştu.

Amaury her zaman, eğer kendine ait bir evi olursa, bu yabancı olma hissinin ortadan kalkacağını düşünmüştü. Sonunda bir yere ait olacaktı. Ama bunun yerine, kendi Büyük Salonunun ortasında durmuş, karısı -kasıtlı olarak şüphelendiği- öfkesinin ve küstahlığının cezası olarak onu görmezden gelirken ve arkadaşını Amaury'nin hiçbir yerde hissetmediği kadar evinde hissettirmeye çalışırken aynı duyguları tekrar yaşıyordu.

Bir an için öfkesi yükseldi ve neredeyse yeniden böğürmeye başlayacaktı, ama sonra öfkesini dizginledi. Belki de bu hak ettiğinden biraz daha fazlasıydı. O bir piçti. Bir dükün ve bir köylü kızının oğluydu. Ve dün gece karısına çok kötü davranmıştı. Doğru, zorunluluktan ve zamansızlıktan olmuştu. Yine de Bertrand'ın onu takip ettiğini bildiğinden, tören biter bitmez yatak işlerini halletmeleri için ısrar etmeliydi ki yeni gelinine hak ettiği ilgi ve şefkati gösterebilsin. Ayrıca, buraya gelirken oyalanmamış olsaydı, bir gün önce evlenmiş ve yatağa girmiş olacaktı ve ona hak ettiği ilgiyi göstermek için zamanı olacaktı, diye düşündü.

Amaury iç geçirerek, orucunu bozarken karısının Blake'le konuşup güldüğü hoş sahneden uzaklaştı ve şatodan dışarı çıktı. Açlık sancılarına aldırmadan atını almak için ahıra doğru yürüdü. Şatoyu çevreleyen ormanda at sürmeye niyetliydi. Umarım bu onun öfkesini biraz olsun dindirir... ve karısının ona olan kızgınlığının biraz olsun azalmasını sağlardı. Belki o zaman yeniden başlayabilirdi. Her zaman insanın devam etmek istediği gibi başlaması gerektiğine inanırdı ama bu sabah tekrarlamak istediği bir sabah değildi.

Yeni kocası şatodan ayrılır ayrılmaz Emma'nın gülümsemesi kaybolmuş, yerini kısa bir süreliğine de olsa pişmanlık dolu bir hüzn almıştı. Emir almaya alışık değildi ve kocasının şatoya döndüğünde takındığı tavır onu şaşırtmıştı. Ayrıca kocasının sahiplenici davranışları da onu fazlasıyla öfkelenmişti. Ne babasının nazik elleri altında büyümek ne de ortalıkta görünmeyen Lord Fulk'la evlenmek onu emir yağdıran ve itaat isteyen bir kocaya hazırlamıştı. Kendisine emirler yağdırmaya kalkışmasına duyduğu öfke, onu kasıtlı olarak görmezden gelmesine ve erkeğine yaltaklanmasına yol açmıştı ama Amaury'nin kaleden ayrılırken yüzünde beliren ifade o kadar kederliydi ki...

"O iyi bir adam."

Emma bu sözleri söylerken gözlerini sertçe Blake'in yüzüne çevirdi. Onun ifadesi de artık ciddiye. "Neden böyle davrandı?"

Blake bir an sessiz kaldı, elindeki kadehe bakarken bakışları düşünceli ve düşünceliydi. Emma içgüdüsel olarak onun kendisine ne söylemesi gerektiğini ya da arkadaşına ihanet etmeden ona ne söyleyebileceğini düşündüğünü biliyordu.

"Kocanız hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu sonunda.

Emma, kuzeninin bir gün önce ona ne anlattığını hatırlamaya çalışırken gözleri hafifçe açıldı. Gerçekten de çok az şeydi. "O bir kahraman. İrlanda'da savaştayken kralımızı suikastçılardan kurtardı."

Bunun üzerine Blake'in kaşları kalktı.

"Hepsi bu kadar mı?" "Evet."

Blake içini çekti ve başını salladı. "Sana söylemeli miyim bilmiyorum ama yakında duyacaksın," diye mırıldandı kendi kendine. Sonra birasından bir yudum aldı ve "Kocanız, leydim, piçin teki," dedi.

Emma onun sözleri karşısında soluk soluğa kaldı; sonra gözlerine yeniden öfke doldu ve aniden ayağa kalktı. "Kocam hakkında böyle konuşmamalısınız, efendim! Bu sabah huysuz davranmış olabilir, ama bu size onu çağırma hakkını vermez-"

"Hayır leydim," Blake arkadaşının küçük karısının kocasına iftira attığını düşündüğünü fark edince gözleri kahkahalarla doldu. Elini tutarak onu koltuğuna geri çağırdı. "Hayır leydim, mizacınızı kastetmiyorum. Gerçi doğrusu, öfkeli olduğunda öyle olabiliyor," diye ekledi eğlenerek.

Emma kaşlarını çatarak ona baktı, o da içini çekti. "Babası Stamford Dükü, annesi de köyün demircisinin kızıydı," diye açıkladı kuru bir sesle.

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı mükemmel bir O harfi yaptı.

Blake onun anladığını görünce hafifçe başını salladı. "Babasının karısı hiç meyve vermeyen soylu bir kadındı ve bir başkasının

kocasıyla birlikte oldu. Amaury'nin annesini, çocuğu doğurup ölene kadar perişan etmiş, sonra da Amaury'yi daha da perişan etmeyi hayattaki görevi haline getirmiştir. Amaury altı yaşına geldiğinde, kadın yaptığı işkenceden bıkmış ve onun gönderilmesini istemiş. Babası onu koruyucu aileye gönderdi."

Emma sessizdi, bakışları kucağında kıvrılan ellerine sabitlenmişti. Piçlik hakkında bir şeyler biliyordu elbette. Bir karı kocanın evlilik yatağında neler yaptığı konusunda aptalca bir saflık içinde olabilirdi ama dünyanın nasıl işlediğini biliyordu. Birçok erkeğin piçi vardı. Ona göre bu çocuğun suçu değildi ve çocuk bunun için cezalandırılmamalıydı.

"Çocukken hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamadı," diye devam etti Blake. "Yarı soylu, yarı serfti ama ikisine de ait değildi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Emma hâlâ onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınarak sessizce başını salladı ve Blake içini çekti.

"Her halükarda, hiçbir zaman gerçekten bir evi olmadı ve korkarım ki bu eve kavuştuğu için şansına inanamıyor. Bu sabah böyle davranmasına neden olan şeyin korku olduğundan şüpheleniyorum. Daha tadını bile çıkaramadan sizi ve tüm bunları kaybedeceği korkusu."

Emma aniden ayağa kalktı ve Büyük Salon'u geçti. Blake aceleyle onu takip etti ve kapıya ulaştığında onu durdurmak için kolundan tuttu. "O iyi bir adam. Ailesi onun suçu değil," dedi ısrarla ve Emma şaşkınlıkla ona döndü.

"Hayır, elbette değil."

Blake gözlerini kırıştırdı, sonra onun kolunu bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Kocanızın ailesini bilmek sizi rahatsız etmiyor mu?" diye sordu kararsızca.

"Kahretsin, efendim, düşüncelerinizle beni yaralıyorsunuz."

"Oh." Rahatsız görünüyordu. "Özür dilerim leydim." Boğazını temizledi. "Düşündüm ki... sessizliğiniz... Sonra gitmeye başladınız..."

Emma hafifçe gülümsedi ve bir çocuğa güven verir gibi onun omzunu sıvazladı. "Sadece kocamı bulmayı ve oruç tutup tutmayacağını görmeyi düşünmüştüm."

"Ah." Biraz doğruldu ve hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Elbette. O zaman ben de kendi evime döneğim."

Dördüncü Bölüm

Emma oradan geçerken bailey bir arı kovanı gibi hareketliydi. Birkaç dakika önce kuzeni ve piskoposla birlikte geçtiği yer olduğu neredeyse hiç anlaşılmıyordu. Yine de, etrafta bu kadar insan varken, kocasının nerede olduğunu öğrenene kadar dört kişiye sormak zorunda kaldı ve ancak o zaman at sırtında bailey'den ayrıldığını öğrendi.

Bu bilginin kaynağı olan seyise teşekkür eden Emma arkasını döndü ve ne yapması gerektiğini düşünürken yavaşça kaleye doğru yürüdü, sonra bir karara varınca hızlandı.

Büyük Salon'dan geçerken onun dönüşünü fark eden tek kişi Blake oldu. Emma ona küçük bir gülümseme verdi ama gözlerindeki soruya cevap vermek için duraksamadı. Mutfağa doğru ilerleyerek kocası için hızlıca ikinci bir sepet dolusu yiyecek ve bir şişe bira hazırladı. Bunun bir tür barış teklifi ve küçük bir hoş geldin hediyesi olduğunu düşündü. Belki de bir gece önceki nezaketine duyduğu minnettarlığın bir simgesiydi, çünkü kocasının koşulların elverdiği ölçüde nazik ve düşünceli davrandığının farkındaydı. Buna hiç gerek yoktu. Kocaların karılarına nazik davranmaları gerekmiyordu. Hayatı, kendilerini döven ya da onlara kötü davranan olağanüstü zalim erkeklerle evlendirilen kadınların hikâyelerini duymayacak kadar korunaklı geçmemişti.

Emma bugüne kadar sahip olduğu iki kocanın kendisine sağladığı şansın fazlasıyla farkındaydı. Babası ilk kocasını çok dikkatli seçmişti. Aslında dokuz yaşındayken nişanlanmıştı. Ne yazık ki, nişanlısı ve ailesi düğünün yapılacağı yıldan bir yıl önce Londra'ya gitmişler ve Rolfe'un kendi anne babası olan teyzesi ve eniştesi gibi veba salgınına yakalanmışlardı.

Emma neredeyse on dokuz yaşına gelene kadar babası bir nişan daha ayarlamakla oyalanmıştı. Sonra çok dikkatli bir şekilde işe koyuldu. Lord Kenwick, her şeyi araştırmaları için oldukça kaba görünüşlü iki adam tutmuştu.

olası adaylar. Lord Fulk içlerinde en iyisi gibi görünüyordu. Eberhart Kalesi, babasını istediği sıklıkta ziyaret edebilmesi için yeterince yakındı ve Lord Fulk'un kadınlara kötü davrandığına dair hiçbir ipucu yoktu. Bunun yerine, entelektüel uğraşlara çok zaman ayıran, çalışkan bir adam olarak görünüyordu ve bu da onu uzun süreler boyunca evden uzak tutuyordu.

Emma şimdi biraz da içgörüyü, babası için en önemli şeyin bu olduğunu düşündü. Muhtemelen bu gerçeğin, başkasının hükmü altında olmaya alışık olmayan kızı için çok avantajlı olduğunu düşünmüştü, çünkü her ne kadar babasına itaat etmiş olsa da -çoğu zaman- onun kuralları çok katı değildi.

Aslında iyi bir seçim yapmıştı, çünkü kocasının bir türlü kendini evlilik yatağına verememesi dışında, Emma evliliğinin iki yılı boyunca nispeten mutlu olmuştu. Aslında hayatı, çocukluğunun geçtiği evde olduğu gibi devam etmişti. Şimdi ikinci bir kocası vardı ve bu seçim için kuzenine teşekkür etmesi gerektiğine şüphe yoktu. Çünkü Emma, babası öldüğüne göre Rolfe'un krala seçim konusunda danışmanlık yapmayı bir görev olarak göreceğinden emindi.

Evet, hayatında babası ve kuzeni gibi iki erkek olduğu için çok şanslıydı, diye düşündü odasından okunu ve yayını almak için üst kata çıkarken. Ve şimdi bir üçüncüye sahip olacak kadar şanslıydı. Çünkü kocası bir gece önceki şefkatiyle kibar ve nazik bir erkek olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Gerçekte, kocası hakkında edinmeye başladığı resim, güçlü ve sert görünümlü bir adamdı ama aslında içinde sadece küçük, yaralı bir çocuk vardı. Evini arayabileceği bir yer ve ona destek olacak iyi bir kadının kollarını arayan evsiz bir kimsesiz. Emma tam da bu işe uygun bir kadındı.

"Lanet olsun sana!" Amaury kükreyerek, kesici kılıcıyla yaklaşacak kadar cesur olan kötü adamın karnını deşti ve kolundan bir kesik aldı.

Kılıcın ateşi içinden geçerken adamın gözleri şok içinde açıldı. Sonra yere yığılmadan önce dehşet içinde kısa bir süre midesinden fişkıran can suyuna baktı. Yoldaşları hemen

Çember içine aldıkları savaşıdan bir iki adım geri çekildi ve ona saldırmak için fırsat kolladı.

Niyetlerinin farkında olan Amaury, haydutlar etrafındaki ağaçlardan ve ormanlardan fırlayıp atını ürküttükten sonra onu onların merhametine terk ederken, arkasındaki ağaç ve onu oraya koyma konusundaki önsezisi için minnettardı.

Bir kez daha, bu düzenbazların kendisini böylesine gafil avlayabilmesine neden olacak kadar dikkatini dağıtmış olan huysuz ruh haline lanet okudu. Dikkatli olsaydı, belki de saldırıyı önceden haber alabilirdi. Ya da en azından elinde sadece kılıcı ve hançeriyle yarım düzine adama karşı... tek başına... çarpışırken sırtını korumak için yabani otların arasından en yakın ağaca tırmanmak zorunda kalmak yerine yerinde kalmayı başarabilirdi. Sadece üçünde kılıç olduğu için şükredebilirdi, diğer ikisinde sopa vardı ve biri hançerini tehditkâr bir şekilde sallıyordu. Eh, artık sadece iki kişide kılıç vardı, diye düşündü memnuniyetle ve kalan beş adamdan biri ölü yoldaşının kılıcını kapıp sopasını bırakınca lanet okudu.

Şakağında bir kas tik tak eden Amaury, düşmanlarına dik dik bakarak içlerinden birinin ona saldıracağına dair ilk işareti bekledi. Ona teker teker saldırmaya devam edecek kadar aptal oldukları sürece, bu günü geride bırakacaktı. Ama hepsi birden saldırırsa, büyük olasılıkla işi bitecekti, gerçi yanına en az iki, belki de üç kişi alacaktı. Elbette iyi talihinin kısa süreceğini bilmeliydi. Talihin değişken bir şey olduğunu çok genç yaşta öğrenmişti. Bir gün güzel bir eşe ve zengin bir mülke sahip olup ertesi gün öldürülmek sadece onun şansıydı.

Bir kıpırtı dikkatini etrafını saran adamlara yöneltti ve Amaury kendisini dört bir yandan saldırıya uğramış halde bulduğunda dikkatsizliğine lanet edecek zamanı bile bulamadı. Görünüşe göre saldırganların hiçbirisi arkadaşlarının ona tek başına saldırarak uğradığı akıbete uğramak istemiyordu. Hepsi birden üzerine geliyordu.

* * *

"Şey... Leydim, belki de yapmamalısınız..." Eldrin'in hışırtilı yaşlı sesi, Emma soru sorarcasına ona döndüğünde belirsizliğe dönüştü. İç geçiren ahır ustası

Omuzlarını dikleştirdi ve ona, "Lord Hazretleri kaleyi korumasız bırakmamanızı söyledi," diye hatırlattı.

Emma hafifçe kaşlarını çattı, sonra umursamazca gülümsedi. "Evet Eldrin, ama ben onu aramaya gidiyorum. Bu sefer sayılmaz mı?"

Yüzündeki endişe açıkça belli olan yaşlı adam, kısırağın dizginlerini yakalamak için aceleyle ileri atıldı. "Ama leydim..."

"Onu bulduğumda beni çok iyi koruyabilir," dedi güven verici bir şekilde, dizginleri onun elinden alıp kendi eline verdi.

"Evet, ama onu bulana kadar korumasız olacaksın ve..." Tartışmasını bir kez daha denemeden sonlandırdı. Faydası yoktu; Leydi Emma bineğini çoktan bailey boyunca ondan uzaklaşmaya göndermişti. Eldrin kendi kendine mırıldanarak başını salladı ve ahıra geri döndü. Yeni lord itaatsizlik edilecek birine benzemiyordu. Leydi hazretlerinin bunu çok yakında öğreneceğine şüphe yoktu.

Emma kocasının gittiği söylenen yöne doğru atını sürdü ve onunla çabucak karşılaşmayı umuyordu. Ne yazık ki, kocasının atını tahmin ettiğinden daha uzağa sürdüğü ve haydutlar tarafından kuşatılma tehlikesinin yüksek olduğu ormanın derinliklerine gittiği anlaşıldı. Emma atını durdurmuş ve şatoya dönmeyi düşünürken, bir at aniden önündeki ormandan uçarak yanından geçti.

Eyerde kaykılıp korkmuş hayvanın şatoya doğru koşmasını izledi, sonra dudağını ısırıp önündeki derin ormana baktı. Bunun kocasının aygırı olduğundan hiç şüphesi yoktu. Başka kime ait olabilirdi ki? Ama şimdi Amaury'ye ne olduğunu merak etmek zorunda kalmıştı.

Önseziyle ensesindeki deri karıncalanmaya başlamıştı ki, aniden önündeki mesafeden çarpışan çeliğın sesi geldi.

Emma, kocasının bu kadar uzağa tek başına gitmekle aptallık ettiğı için kadınlara yakışmayan bir lanet mırıldanarak yayını sırtından çekti ve atını koşmaya teşvik etti.

Amaury bunun gerçekten de hayatının son günü olduğunu düşünüyordu. Üç kılıç, bir hançer ve bir sopayla üzerine gelirken, ona öyle geliyordu ki tek seçeneği saldırganlardan hangisini kendisiyle birlikte cehenneme götüreceğiydi. Yeterince sert vurursa iki... ya da üç tanesini almasının mümkün olduğunu düşündü acımasızca. Bu düşünceyle, kendi kılıcını en sağındaki adama savururken bile hançerini solundaki kılıçlı adamın boynuna fırlattı. Umudu, sağındaki kılıçlı adamı yere serecek kadar güçlü bir vuruş yapmak ve ardından hançeri tutan yanındaki adamın boynuna doğru devam etmektir. Tabii ki bu durumda önündeki kılıçlı adamın onu öldürmesi ya da sopalı adamın onu sopayla öldürmesi gerekecekti. Ama en azından yalnız olmadığını bilmenin zevkini yaşayacaktı.

Hedefi doğrudu ve öfkesi umutlarının gerçekleşmesini sağladı. Sağındaki iki adamı da tek vuruşta yere sermeyi başardı. İkinci adam kılıcı boynundan değil omzundan almış olsa da, bu yara onu etkisiz hale getirmeye yetmişti. Ancak tam karşıdan gelen hayduttan beklediği öldürücü darbe hiç gelmemişti. Amaury bu tehlikeyle yüzleşmek için döndüğünde, rakibinin şaşkınlıktan açılmış gözlerle kendisine baktığını, dizlerinin üzerine çöküp yüzüstü düşerken bile kılıcını ona saplamak için kaldırdığını ve sırtından bir ok fırladığını gördü. Amaury bu olay karşısında o kadar şaşırmıştı ki, sopalı adamı tamamen unutmuştu... ta ki ok saplanana kadar.

Arkadaşından bir adım önde olan ve görünmeyen okçunun saldırısından habersiz olan son haydut, sopasını Lord Amaury'nin kafasına kararlı bir güçle indirdi, ancak zaferi kısa sürdü. Kurbanı önüne düşerken bile, kendi sırtında bir okun ısırığını hissetti.

Emma atını ileri sürmeden önce ikinci kurbanının düştüğünü görmeyi bile beklemedi. Ok yaydan çıkar çıkmaz boştaki eliyle dizginleri kavradı ve atını, kocasının ve saldırganların yattığı yere doğru elli metre kadar koşmaya teşvik etti.

Savaş alanı dehşet verici bir karmaşaydı. Emma yayını eyerin boynuzuna asıp atının sırtından kayarak kocasının yanına diz çökerken etrafındaki kan izlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Amaury yüzüstü yatıyordu. Uzaktaki kolundan tutarak onu kendine doğru çekti, sırtüstü yere yatması için geriye doğru çekildi ve sonra ona baktı. Kolunda bir yara vardı ama sadece yüzeysel görünüyordu. Hatta kanaması neredeyse durmuştu. Ancak başındaki yara başka bir meseleydi. Başını yavaşça ellerinin arasına alarak daha iyi görebilmek için hafifçe çevirdi. Kadın saldırganı yere sermeyi başaramadan önce adam epey bir darbe almıştı ve yara oldukça rahat bir şekilde kanıyordu.

Emma dudağını ısırarak geldiği yöne baktı, ama henüz bir yardım işareti yoktu, gerçi yakında olacağından kuşkusu yoktu. Amaury'nin atı kaleye ulaştığında, muhafızlar onu aramak için hemen adam göndereceklerdi.

Tam şatoya dönene kadar beklemenin daha iyi olacağına karar vermişti ki bir hışırtı dikkatini çekti ve kocasının yaralarını düzgün bir şekilde sarmak için ihtiyaç duyduğu eşyalara sahip oldu.

Emma'nın olay yerine vardığında gördüğü ilk şey Amaury'nin yanındaki kanlar içindeki adam olmuştu. Bu onu daha fazlasını görmek istemediğine ikna etmeye yetmişti, bu yüzden ondan sonra kocasından başka bir şeye bakmaktan kaçınmıştı. Şimdi hatasını fark etmişti, çünkü haydutların hepsi ölmemişti. Bir tanesi, omzunda ciddi ama ölümcül olmayan bir yara olan gelincik suratlı bir adam, şu anda bile ayağa kalkmış, yakınında duran bir kılıca doğru ilerliyordu.

Aptallığına lanet eden Emma, kocasının zavallı başını ormanın zeminine bıraktı ve kılıcına doğru hamle yaptı. Hemen ayağa kalktı, kılıcı onu savunmak için hazırды. Aradığı kılıçtan hâlâ birkaç santim uzakta olan haydut durdu ve durumu ölçüp biçerken dudaklarını yaladı. En yakın kılıca ulaşabilmesi için gereken küçük mesafeyi kat edebilmesi için Emma'nın ve onun tuttuğu kılıcın menziline girmesi gerekiyordu. Emma bir an için onun yine de kılıca saldıracağından korktu ama görünüşe bakılırsa bunu düşünen haydut aniden topuklarının üzerinde döndü ve ormanın içinde gözden kayboldu.

Emma birkaç değerli an boyunca adamın kaybolduğu noktaya baktı, kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi çarptığının farkındaydı, sonra kılıcı bıraktı ve çılınca kocasına döndü.

Aklından geçen tek şey kılıçla bir işe yaramayacağıydı. Babasının kararlı olduğu tek şey buydu. Hiçbir kızı kılıç eğitimi almayacaktı. Ona göre, bir süredir yanında çalışan Galli bir hizmetkârın onu yayla eğitmesine izin vermesi yeterince kötüydü. Hiçbir koşul altında onun kılıçla eğitim almasına izin vermeyecekti. Emma onu vazgeçirmek için aklına gelen her şeyi denemişti: yalvarmak, surat asmak, hatta öfke nöbetleri geçirmek, ama o tek bir konuda kararlıydı. Emma'nın kılıç kullanmayı öğrenmesine gerek yoktu; Emma çok iyi korunuyordu ve kılıç onun eğitim alması için kesinlikle kadınlara yakışmayacak bir silahtı, diye ısrar etmişti. Rolfe bile kılıç kullanmayı öğrenmek istediği için onun deli olduğunu düşünmüş ve bu konuda ona yardım etmeyi reddetmişti.

Emma eğilerek kocasının iki elini tuttu ve etkisiz bir şekilde çekiştirdi. Artık burada yaralarıyla ilgilenmesi ya da yardım gelmesini beklemesi söz konusu olamazdı. Bu çok tehlikeliydi. Orman haydutlarla doluydu, kocasına burada saldıran altı kişiden daha fazla oldukları kesindi. Az önce ormana kaçan adam yoldaşlarıyla karşılaşırса, her an geri dönebilirlerdi. Bu pozisyonda onları savunamazdı.

"Emma!" Rolfe atının sırtında açıklığa daldı, yüzünde bir telaş vardı.

"Tanrıya şükür," dedi Emma iç çekerek, bineğini durma noktasına getirirken.

Yere sıçrayarak aceleyle açıklığı geçip onun yanına gitti. "İyi misin?"

"Evet, ama Amaury değil." "Ne

oldu?"

"Haydutlar tarafından saldırıya uğradı," diye yanıtladı Emma. Hızla kocasına dönerek, hâlâ başından akan kana bakıp kaşlarını çatı.

"Onunla birlikte miydin?" Rolfe'un endişesi belli ki kocasından çok onun içindi. Adamın ne kadar incindiğini göremiyor muydu?

"Hayır, savaşın sonunda geldim. Onu kaldırmama yardım et. Onu kaleye geri götürmeliyiz. Çok kötü kanıyor."

Başını sallayan Rolfe, homurdanarak diğer adamı hızla kollarına aldı, sonra onunla birlikte Emma'nın kısırağına doğru döndü.

"Hayır, Rolfe, öyle değil," diye itiraz etti hemen, baygın adamı başı bir yana, bacakları öbür yana sarkacak şekilde eyerin üzerine atarken. "Onu oturtun. Bu şekilde çok rahatsız olur."

"Bilinci yerinde bile değil," dedi kuzeni kuru bir sesle, kendi atına binip eğilerek onu belinden yakalamak için.

"Ama-"

"Sus." Rolfe onu önüne oturttu, sonra bir eliyle kendi dizginlerini tutarken diğer eliyle de kısırağının dizginlerine uzandı. "Onu çabucak geri götürüp daha rahat etmesini sağlayacağız," diye mırıldanarak bineğini geldiği yöne doğru çevirdi. Ancak saldırganlardan ikisinin sırtında hâlâ titreyen yayları görünce durakladı. "İşiniz?" diye sordu sessizce.

Emma yere baktı, sonra ürpererek hızla uzaklaştı. Tek söylediği, "Bizi eve götür Rolfe," oldu.

Cildindeki solgun rengi gören adam başını salladı ve atını ileri doğru iterek, ağaçların arasındaki patikada ilerlerken ona kendini toparlaması için gereken zamanı bıraktı. Kadın içini çekip omzunun üzerinden bakarak "Seninle gelen başka kimse yok mu?" diye sorduğunda toparlanmaya başladığını anladı.

"Seyis bana, kaleyi korumasız bırakmamanız yönündeki emrine rağmen kocanızı tek başınıza takip ettiğinizi söyledi. Ona atımı eyerlettim. Sen onu yakalamadan önce ben seni yakalamayı düşündüm."

Emma hafifçe gülümsedi. "Beni onun öfkesinden korumak için mi?"

"Hak ettiğin bir öfke. Tek başına ata binmemeliydin."

"O da öyle yapmamalı," diye karşı çıktı Emma sıkıntıyla. Kuzeninin onu bu şekilde azarlaması çok ender rastlanan bir durumdu ve bunu yapmasından da hiç hoşlanmazdı, çünkü genellikle haklıydı.

"Hayır," diye kabul etti Rolfe ve Emma biraz rahatladı. Rolfe'un bir özelliği vardı, her zaman adil davranırdı. "Görünüşe göre haydutlar cesurlaşıyor," diye ekledi Rolfe. "Fulk bunu görmeliydi."

"Kocamın görmesi gereken çok şey vardı," diye mırıldandı kuru bir sesle.

"Hmm." Rolfe homurdandı.

"Lordumun atını gördün mü?" Emma konuyu değiştirmek için sordu.

"Evet. Şüphesiz kısa süre içinde yardım gelecektir." Sözler ağzından çıkar çıkmaz, önlerindeki ağaçlardan yardım geldi. En az yirmi adam vardı, bazıları kaleden, bazıları kocasıyla birlikte gelen adamlardı ve hepsinin başında asık suratlı bir Blake vardı.

"Leydi Emma." Blake yanlarında diz çökerken hızla ona baktı. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra dikkatini Amaury'nin hareketsiz formuna çevirdi ve kaşlarını çatarak hâlâ kafasından damlayan kanı seyretti.

"Kolundan da yaralanmış," diye açıkladı Emma. "Onu hemen şatoya geri götürmeli ve yaralarını tedavi etmeliyiz."

"Haydutlardı." Rolfe, Emma'nın ihmal ettiği bilgiyi verdi. "Beş tanesini biraz ilerideki açıklıkta bulacaksın."

"Hepsi bu kadar mı?"

Emma onlara "Biri yaralandı ama kaçtı," dedi.

Blake başını sallayarak onlara kaleye kadar eşlik etmeleri için iki adam görevlendirdi, sonra da diğerlerini alıp Rolfe'un gösterdiği yöne doğru atını sürdü. Şüphesiz yaralıları toplayacaklar -eğer hâlâ hayatta olanlar varsa- ve kaçan kişiyi arayacaklardı.

Amaury attan indirilip iri yarı iki adam tarafından merdivenlerden yatak odasına taşınırken kıpırdamadı. Emma hemen onların peşine takıldı ve Maude'a kaynamış su ve temiz bezler getirmesi için bağırarak emir verdi.

Birkaç dakika sonra kocası yatağı uzanmış yatıyordu ve Emma onun yaralarını yıkıyordu. Önce başıyla ilgilendi. Kolundaki yara gerçekten de önemsizdi, bir çizikten fazlası değildi. Ancak başındaki yara endişe vericiydi. Bu tür yaralar her zaman öyleydi. Kafadaki yaralanmalar en zor yaralar olabilirdi. Neredeyse hiç şişliği olmayan küçük bir yara bir adamı öldürmeye yetebilirken, kocasınınki gibi büyük bir yara, birkaç baş ağrısından başka bir şey bırakmadan çabucak iyileşebilirdi. Öte yandan, tam tersi de olabilirdi.

Emma iç geçirerek kanlı bezi Amaury'nin yaverinin kendisi için tuttuğı kâseye geri koydu, sonra Maude'un geçirdiğı iğneyi aldı. Tam Amaury'nin başındaki yarayı kapatmaya başlamıştı ki Blake yatağın etrafında duran yarım düzine insana katılmak için içeri girdi.

"Kaçanı yakaladın mı?" Rolfe sessizce sordu, kuzeninin kocasının derisine ilk dikiş atmasını izlerken sesinde bir irkilme vardı.

"Hayır. Adamları hala ararken bıraktım ve ölülerle geri döndüm. Dediğın gibi beş kişilerdi." Konuşurken sesinin sert tonu Emma'ya, onun da ne yaptığını izlerken dikkatinin dağıldığını söylüyordu. Bu

Erkeklerin bir yarayı kapatma konusunda bu kadar titiz olmaları garipti. Ama yara açarken o kadar da utangaç değillerdi.

Rolfe onaylar gibi homurdandı. Sonra Blake devam etmeden önce bir an sessizlik oldu. "Adamlardan ikisinin sırtında ok vardı."

Emma bir dikişin ortasında durdu, bakışları kuzenine bir uyarı gönderdi. Sessiz mesaj karşısında kaşları kalktı ve bir an için kararsız göründü. Sonra içini çekti ve mırıldandı: "Evet, bunu gördüm."

"Siz ve Leydi Emma geldiğinizde savaş bitmiş miydi?" Blake'in sözleri Emma'yı ürkütmüştü. Kocasının adamlarının kuzeniyle birlikte kaleden ayrıldıklarını düşünecekleri aklına gelmemiştir ama o zaman da kuzeninden Amaury ile buluşana kadar korunmak için kendisine eşlik etmesini istediğini varsaymıştı. Kuzenine son bir kez susturucu bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar kocasının yaralarına verdi.

"Evet," dedi Rolfe sonunda. "Ben geldiğimde her şey bitmişti."

Blake'in bunu sindirirken kaşlarını çatıldığını neredeyse duyabiliyordu. "O zaman o iki adamı vuran kim?"

Emma nefesini tuttu. Haydutların kanının kendi ellerine bulaştığının bilinmesini istemiyordu ve yay konusundaki becerisinin herkes tarafından bilinmesini de istemiyordu. Rolfe, ona ok atmayı öğreten Galli'den başka onun bu yeteneğini bilen tek kişiydi. Babası da biliyordu elbette ama o ölmüştü. İlk kocası da öyle.

Emma bunu ona anlattığını hatırlayınca iç çekti. Düğünün ertesi günüydü. Onu yeteneklerinin bilgisiyle etkilemeyi düşünmüştü. Onu bir şekilde etkilemek için yanıp tutuşuyordu. Ne düğün yemeğinde, ne ertesi sabahki iftarda, ne de gün boyunca onun varlığını fark etmiş gibi görünüyordu.

Ne yazık ki Fulk etkilenmek bir yana, onun hanımefendilere yakışmayan bu becerisi karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Yine de ondan yüz çevirmesinin nedenlerinden birinin de bu olup olmadığını merak ediyordu. Kısa bir süre sonra ona tek kelime etmeden Londra'daki evine gitmek üzere yola çıkmıştı. Belki de onu bulamamıştı.

yeterince kadınsıydı. Durum ne olursa olsun, bu olasılık ikinci kocasının bunu öğrenmesi fikrinden bile ürpermesine yetiyordu. Onun da kendisinden uzaklaştığını görmek istemiyordu.

Rolfe sonunda, "Belki de Lord Darion'du," dedi ve Emma rahatlayarak sarktı.

"Lord Darion?" Blake şaşkınlıkla ona baktı. "Adını hiç duymadım. Buralarda bir kalesi var mı?"

Emma omzunun üzerinden bakınca kuzeninin başını salladığını gördü. Kuzeniyle göz göze geldiğinde gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı. "Hayır. Darion ormanın ruhudur. Ve zayıfların savunucusudur. Üzerine gelen dikkatsiz yolcuları koruduğu bilinir... her zaman bir ok ve yayla."

"Bu Darion'u gördün mü?"

"Oh, evet. Lord Darion bir ya da iki kez hayatımı kurtardı. İlk seferinde sadece bir çocuktum."

Emma kuzeninin bahsettiği olayı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Rolfe'un şatoya gelişinden bir yıl sonraydı ve belki de yayla eğitimlerinin üzerinden bir ya da iki ay geçmişti. Ormanda serseriler gibi koşturup durmuşlar, yetişkinlik oyunu oynuyorlardı. Her zamanki gibi, o gösterişli Lord Darion olmakta ısrar etmiş, kuzenine de alçak bir kötü adam olmaktan başka seçenek bırakmamıştı. Küçük, çaresiz bir çocuğa çok kötü davranırken kötü adamla karşılaşmış gibi davranıyorlardı. Sonra, tabii ki, ikisi ormanda çılgınca koşarken kovalamaca başlamıştı. Kuzeni önden gidiyor, kendisi de bir hayli geriden takip ediyordu; nadiren giydiği etekleri ve omzuna astığı yayı ona engel oluyordu. Emma çocukken o yayı her yere yanında taşımıştı, onu kullanmayı öğrenmesine izin verilmesinden çok memnun olmuştu.

İleriden gelen ani bir çığlık belanın habercisiydi. Hemen yavaşlayan Emma, küçük bir itiş kakış sesini takip ederek sessizce ilerledi. Küçük ve çok kısa bir itiş kakış. Bir ağacın arkasına tünemiş, kuzenine saldıran bir çift iri yarı, oldukça kaba görümlü gerçek kötü adama gözlerini dikmiş bakıyordu. İçlerinden biri, kuzenini kolundan çok da nazik olmayan bir şekilde tutuyordu.

onunla ne yapacaklarını tartışmışlardı. Fidyeye bir seçenekti ama kıyafetine bakarak çok zengin olmadığına karar vermişlerdi. Emma ve Rolfe'a ormanda oynarken en sıradan giysilerini giymeleri öğütlenmişti, yoksa çok iyi giysilerini mahvedebilirlerdi.

Onun sadece bir köy veledi olduğuna karar vererek, aralarında onu öldürmenin en iyisi olacağına karar verdiler, böylece onları gördüğünü söyleyemeyecekti. Sonra da bu görevi nasıl yerine getireceklerini tartışmaya başlamışlardı. İşte o zaman Emma kuzenini kurtarması gerektiğini fark etmişti. O anda bunu yapabilecek tek kişi oydu. Çok az düşünerek yayına bir ok yerleştirdi, iki kötü adamdan en yakın olanına dikkatlice nişan aldı ve okunu fırlattı. İkinci ok, ilki hedefine ulaşmadan önce yayına çarparak titremeye başlamış ve ardından hızla serbest kalmıştı. Sadece bir saniye sonra Rolfe kendini iki ölü adamın arasında bulmuştu. Kurtarıcısının kim olduğunu hemen anlamış ve ona seslenmişti ama Emma çalırların arasına kusmakla meşgul olduğu için cevap verememişti.

"Ve kurtarıcınızı hiç görmediniz mi?"

Emma Blake'in sorusunu duydu ve kendisi olayı hatırlarken bile kuzeninin kendisinden bahsetmeden olayı anlattığını fark etti. O dinlerken, kuzeni de anlatmaya devam etti. "Ah, evet, Lord Darion'u gördüm. O gün ve diğer pek çok gün."

"Sana ne dedi?" diye sordu Lord Amaury'nin odasına taşınmasına yardım eden adamlardan biri şimdi, adamların hepsi hikâyeyi derin bir ilgiyle dinlemişti.

"Ah, şey, hatırladığım kadarıyla o sırada pek bir şey söyleyemeyecek kadar meşguldü."

Emma onun sesindeki kahkaha karşısında gözlerini devirdi. O gün karnını kaybettiğinden beri onunla durmadan alay etmişti.

"Çok mu meşgulsün?" Blake hafifçe kaşlarını çatı.

"Evet, sonra o gitti ve Emma oradaydı."

"Ah," dedi başka bir adam. "Teşekkürünü duyacak zamanı bile olmadı. Kimse onu görmeden kaçtı." Bakışları, şu anda kocasına yeniden dikiş atmakla meşgul olan Emma'ya döndü. "Onu hiç gördünüz mü leydim?"

Rolfe onun yerine, "Evet, Lord Darion da bir keresinde onun hayatını kurtarmıştı," diye cevap verdi. "Gerçekten mi?" Blake merakla Emma'ya baktı.

"Bize hikâyeyi anlatır mısınız leydim?" Alden utangaç bir şekilde sordu.

Emma çocuğa baktı. Bu çaba boyunca sessiz ve kararlıydı, yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır ve istekliydi. Şimdi iğneyi ete batırırken yüzünde en ufak bir ürkeklik belirtisi yoktu, sadece merak ve ilgi vardı. Başını iki yana salladığında elinde yeni yetişmekte olan bir şifacı olup olmadığını merak etti. "Belki başka bir zaman. Ancak kuzenimin hikâyeyi daha iyi anlatabileceğini düşünüyorum. Belki Büyük Salon'da anlatır," diye ekledi.

"Oh, evet. En iyisi onun lord hazretleriyle ilgilenmesine izin vermek. Burada yolumuzun üzerinde olduğumuza şüphe yok." Rolfe kapıya doğru ilerledi ve diğerlerinin de onu takip etmesini bekledi.

Alden tereddüt etti, sonra odadaki diğer erkekler hemen dışarı çıkarken olduğu yerde kaldı.

Kapıda duraklayan Blake arkasına baktı. "O iyi olacak mı?"

Emma baygın adamın derisine bir dikiş daha attıktan sonra durdu ve arkasına yaslanarak Blake'in solgun yüzüne mutsuzca baktı. "Bilmiyorum. Sert bir darbe aldı."

Blake bunu kabul ederken sessiz kaldı, sonra yorgun bir şekilde iç geçirdi ve arkasını döndü. "Uyanırsa beni arayın lütfen leydim."

"Evet," diye mırıldandı Emma, adam kapıyı kapatırken. Sonra kocasının başındaki yarayı dikmeyi bitirmek için döndü. "Alden? Belki de

Lord Amaury'nin yatak örtülerini getir. Ben buradaki işimi bitirdikten sonra onu giydireceğiz."

"Lord hazretlerinin yatak örtüsü yok leydim."

Emma durakladı, başını kaldırdı. "Yatak örtüsü yok mu?"

"Hayır. Onda da sadece iki tunik var. Bir savaşçının ikisinden fazlasına ihtiyacı olmadığını söylüyor. Biri yıkanırken diğerini giymek için." Genç adamın kaşları çatıldı. "Bu doğru mu leydim?"

"Şey..." Emma'nın çocuğa nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Daha önce sınıfında sadece iki tuniği olan birini hiç tanımamıştı ama daha önce hiç savaşçı da tanımamıştı. "Emin değilim Alden, ama kocam öyle diyorsa öyledir."

"Evet." Alden mutsuzca dudağını ısırıldı. "Ama babam bir savaşçı ve birçok tuniği var. Güzel olanlardan. Bazılarının üzerinde mücevherler ve onun arması var."

Bunun üzerine Emma'nın kaşları kalktı. "Peki baban kim, Alden?"

"Lord Edmund Northwood, kendisi Kont-"

"Evet, biliyorum," diye araya girdi Emma. Dudaklarını bükerek başını salladı. "Eğer baban bir kontsa, neden Amaury ile birlikte çalışıyorsun?"

"O en iyisi." Bunu öyle gururla söylemişti ki, insan Amaury'nin ününden ve yeteneklerinden kendisinin sorumlu olduğunu düşünebilirdi. "Babam öyle derdi. Lord Amaury en iyi eğitilmiş şövalyeleri yetiştirir. Babam, onun tarafından eğitilirim, uygun bir yaşa kadar yaşayacağımı ve bu yolda birçok unvan ve güzel hikayeler kazanacağımı söyledi. Babam beni başka kimseye emanet etmeyeceğini söyledi."

"Anlıyorum." Emma kocasına yeni bir saygıyla baktı. O sadece kralların kurtarıcısı değil, şövalyelerin eğitmenleri arasında da birinci sayılıyordu. Kontlar tarafından bile.

"Gerçekten de babam da iyi bir savaşçıdır," dedi Alden şimdi

ona. "Eminim öyledir," diye yatıştırıcı bir sesle onayladı Emma.

"Ama onun da bir sürü tuniği var," dedi Alden endişeyle ve Emma onun bariz sıkıntısına nazikçe gülümsedi.

"Baban bir savaşçı olduğu kadar bir kont. Buna göre giyinmeli."

Alden rahatlayarak başını salladı. "Evet. Öyle." Sonra neşelendi. "Artık Lord Amaury bir dük olduğuna göre, onun da daha fazla cübbe giymesi gerekecek."

Emma kaşlarını çatarak, "Evet, sanırım öyle olacak,"

diye onayladı. "Kıyafet çok önemli."

Adamın ciddi tonu karşısında kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet. Kralın böyle söylediğini duydum."

"Ah." Emma bunun üzerine iç çekti. Bu doğrudu. Rolfe bile ona krallarının en çok modayla ilgilendiğini söylemişti. Sade giysileriyle kral için büyük bir hayal kırıklığı olduğuna şüphe yoktu. Muhtemelen önceki kocası için de öyle. Koltuğuna geri yaslanarak, bir gün önce evlendiklerinden beri ilk kez şimdiki kocasına yakından baktı.

Önce kilisede, sonra resepsiyonda ve daha sonra bir ya da iki kez göz atmayı başarmıştı, ama bu onun için ilk gerçek fırsattı ve gözlerinin onun güçlü yüz hatlarında yavaşça gezinmesine izin verdi.

Yakışıklı bir adamdı, diye düşündü. Fulk kadar yakışıklı değildi. Fulk, ince bacakları üzerine tünemiş bir geyik gibi çekiciliğiyle neredeyse güzeldi. Bu adam daha sert bir tipti. Daha güçlü ve esmerdi, ona kurtları ve ayıları düşündürüyordu.

Öne doğru eğilerek adamın yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. Uyurken bile gücünü koruyordu, yüzünde korkutucu bir çatıklık vardı. Babası da Rolfe gibi güçlü bir yüze sahipti, ama onları uykuda yakaladığı birkaç durumda, yüz hatlarını yumuşamış ve neredeyse çocuksu bulmuştu. Kocasında çocuksu hiçbir şey yoktu. Bu ona Blake'in sözlerinden daha çok çocukluğunun acı ve kederle dolu olduğunu anlatıyordu. Dinlenirken bile gardını düşürmekten korkuyordu.

Bunu deęiřtirecekti, Emma bunu neden istedięini bile bilmeden karar verdi. Ona gurur duyabileceęi iyi bir yuva ve yine gurur duyabileceęi bir eř verecekti. Eęer buna izin verecek kadar uzun yařarsa, diye dūřundū birden kařlarını çatarak.

Beşinci Bölüm

"Uyanık mı?"

Emma yemek saatinde masaya oturan kuzeninin umutlu yüz ifadesine baktı, sonra başını iki yana sallayarak i geçirdi. Gün boyunca Amaury'nin yanında oturmuş, gözleri bulanıklaşana kadar onu izlemişti ama o uykusunda bile dönmemişti. Sessizliği onu çok endişelendirmeye başlamıştı. "Hayır, hiç kıpırdamadı," diye itiraf etti isteksizce. "Alden onu izliyor. Bir değişiklik olursa arayacak."

Rolfe kaşlarını çattı, bakışları diğer tarafında oturan piskoposun bakışlarıyla buluştu. Karşılıklı konuşmayı yakalayan Emma kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

O zaman iki adam da ona döndü, yüzlerinde acıyan bir ifade vardı.

"Ne dūřnyorsun?" Emma ihtiyatla sordu. "Bana sanki lanetlenmiřim gibi bakıyorsun."

Blake ona sessizce, "Sanırım kuzenin ve piskopos, yeni kocan ölürse sana ne olacağı konusunda endişeleniyorlar," dedi ve Emma sertçe solundaki adama döndü.

"Kocam ölmeyecek," dedi dūřndęnden daha sert bir řekilde. "Ayrıca, bana hiçbir řey olmaz."

"İkinci kocanız düğünden bu kadar kısa bir süre sonra ölürse, Bertrand'ın bir kez daha kapıyı almayacağını dūřnmyor musunuz?"

Emma bu öneri karşısında sertleşti. "Hayır. I..."

"D n olduğu gibi yine dul kalacaksın. Bertrand'ın istediği arazinin kontrolü hâlâ sende olacak."

Emma onun sözleri karşısında hastalıklı bir şekilde soldu, bakışları endişeyle odada dolaşan hizmetkârlara kaydı. O kadar sevdiği bu insanların Leydi Ascot'nun yönetimi altında nasıl acı çekeceklerini düşünmek midesini bulandırıyordu. Belki de kendisi bile onun yönetimi altında risk altında olabilirdi. Bir de kral meselesi ve Lord Bertrand'ın daha fazla g   kazanması halinde onun için arz ettiği tehlike vardı. Üstelik bu ihtimali uzak tutacak bir varis umudu bile yoktu. Kadınının vakti o öğleden sonra gelmişti.

O  lemezdi. Bu kadar basitti.  lemezdi...      Lord Bertrand'la evlenmeyecekti.

Rolfe onu rahatlatmak için elini uzattı, ama Emma elini silkti ve hemen ayağa kalktı. "Kocamı görmeliyim," diye mırıldanarak masadan uzaklaştı.

Amaury    günden fazla bir süre uykuda kaldı; Emma'nın başucundan ayrılmadığı, beklediği ve izlediği    gün boyunca. Rolfe'un, Blake'in ya da hizmetk rlarının hiçbir endişesi ya da tartışması onu o noktadan kıpırdatamadı. Piskopos bile onunla uğraştı ama umutsuz olduğunu görünce vazgeçti.

Sürekli endişelenmesine ve uyanmasını ummasına rağmen Emma, kocası uyukluyormuş gibi aniden gözlerini açtığında onun nihayet uyandığını hemen fark etmemişti. Emma bunu gördü ama bulanık bakışlarının tanık olduğu şeyi beyninin algılaması biraz zaman aldı. Karmakarışık zihnine nihayet ulaştığında, bir sıçrayışla yerinden fırladı ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerek onun adını fısıldadı.

Başını çevirirken içinden geçen acıdan irkilen Amaury, kısık gözlerle ona baktı.

"Başın ağrıyor," diye mırıldandı, bariz olanı belirttikten sonra ayağa kalktı ve hızla kapıya doğru ilerledi. Kapıyı çekerek açtı, Maude'u çağırdı ve

Alden, sonra durakladı ve tam o sırada oradan geçmekte olan piskoposa baktı. "Lordum, piskopos!"

"Evet leydim, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Ayaklarını sürüyerek kadının önünde durdu ve odanın ötesini görebilmek için boynunu hafifçe bükte.

"Evet, efendim. Eğer istersen? Maude'u çağır ve bu sabah lord hazretlerinin başı için hazırlattığım çayı getirsin. Kendisi uyanık."

"Öyle mi?" Yaşlı adam bu haber karşısında rahatladığını gizleme zahmetine girmede. "Evet."

Piskopos, "Onu hemen getireceğim," diye söz verdi ve topuklarının üzerinde dönerek hızla geri döndü. "Bu sabah ona mı hazırlattınız?"

"Evet, geldiğinde başının ağrıyacağından korktum." "Ama... bugün olacağını nereden biliyordun?"

"Ben yapmadım. Ona her gün yeni bir parti hazırlıyorum," diye bilgi verdi Emma, sonra kapıyı onun şaşkın yüzüne kapattı ve yatağa geri döndü.

Kocasının gözleri yine kapalıydı. Uyuyup uyumadığından emin değildi ama Maude çayla gelene kadar onu rahatsız etmemeye karar verdi. Zehirli bir demlemeydi. İçmek zorunda kalmaktan çekineceğine şüphe yoktu ama acısını büyük ölçüde dindirecekti.

Dudağını ısırarak, yerine otururken ona dikkatle baktı. Solgun teninde artık sadece bir renk tonu vardı ama görünüşündeki tek fark buydu.

Kapı hafifçe vurulduktan sonra açıldı ve Maude aceleyle içeri girdi, Alden da peşinden. Emma ılık çay bardağını alırken ikisi de yardım ettikleri adama hevesle baktı.

"Doğru mu leydim?" diye sordu yaver hevesle. "Uyandı mı?"

"Evet."

"Ah, tatlı Aziz Vitus, teşekkür ederim," diye mırıldandı Maude hararetle.

Emma kocasına doğru eğilerek yüzüne hafifçe dokundu, sonra gözleri açıldığında gülümsedi. "Maude başını dinlendirmen için sana bir içki getirdi," diye mırıldandı sessizce. "Sana yardım edersem, oturup içebilir misin?"

"Evet." Amaury kendi cevabını duyunca kaşlarını çattı. Normalde güçlü olan sesiyle konuşmak istemişti ama sesi boğuk bir fısıltıdan öteye gidememişti. Sonra doğrulmaya çalıştı ama bunu yapacak gücü kendinde bulamadı.

Yaşadığı zorluğu gören Emma onun yüzündeki çatık kaşları görmezden gelerek fincanı yatağın yanındaki masaya bıraktı ve Alden yardım etmek için yatağın diğer tarafına geçerken ona yardım etmek için harekete geçti. İkisi de Alden'in homurdanmasını ve sinirli bir şekilde mırıldanmasını duymazdan gelerek oturmasına yardımcı oldular, sonra da bardağı dudaklarına götürdüler.

Amaury içkiden bir yudum aldıktan sonra tiksintiyle yatağın üzerine tükürdü.

"Yaşıyorsun."

Emma, kocasının davranışı karşısında yüzünde beliren çatık kaşları, bu neşeli sesle birlikte kapıya çevirdi. Blake ve kuzeni içeri giriyorlardı, piskopos da hemen arkalarındaydı.

Amaury, son konuştuğu zamankinden çok da güçlü olmayan ince bir sesle, "Uzun sürmeyecek," diye soludu. "Karım beni zehirlemeye çalışıyor."

Emma kaşlarını çatarak kocasına döndü. "Bu zehir değil, bu-" Sözleri cümlelerin ortasında, bardağı tekrar kocasının dudaklarına bastırmaya çalışırken büyük bir elin aniden kendisinin çok daha küçük olan elini yakalamasıyla kesildi. Başını kaldırıp, üzerinde ölüm gibi yükselen adama bakakaldı. Dev gibi kocasından en az bir el kadar daha uzun ve onun iki katı kadar genişti. Aynı zamanda günah kadar çirkindi, yüzü sanki doğarken Tanrı tarafından örtülmüş gibi görünüyordu.

bir eliyle bastırđı ve yüz hatlarını neredeyse sonsuza kadar düzleştirdi.

"Bu sadece çay," diye fısıldadı, kendine rağmen adamın cüssesi gözünü korkutmuştu. "Beyaz söğüt kabuğundan yapılmış. Acıyı hafifletir."

Gökyüzünün güzelliğiyile yarışacak kadar parlak mavi gözler ona döndü ve Emma kendini bir nefes alırken buldu. Doğrusu, böylesine sade bir ehrede böylesine iki mücevher bulmak biraz şok ediciydi. Emma hâlâ şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışıyordu ki adam aniden başını salladı ve fincanı kocasının dudaklarına götürmek için eğildi.

Amaury içkiyi reddetmek üzere görüldüğünde Emma, "Burnunu tıka, işe yarar," diye mırıldandı. "Biranın tadı daha sonra geçecektir," diye ekledi ve kocasının uyanıp susaması ihtimaline karşı sabahtan beri yatağın yanında duran bira bardağını eline aldı. Kocası nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak yabancınn on a sıvıyı yedirmesine izin verdi, sonra yüzünü buruşturdu ve hemen kadının elindeki fincana uzandı. Kocasının içkiyi tutamayacak kadar zayıf olduğunu bilen Emma, bardağı onun için dudaklarına götürdü ve yukarı kaldırarak, kocası yeterince içtiğini işaret edene kadar içmesine yardım etti.

Fincanı masaya geri koyarak endişeyle onu izledi ve hâlâ intikam meleğ i gibi yanında beliren adamı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Amaury, Emma'nın verdiği ilaçtan hoşlanmadığını göstermek için uzun uzun mırıldandıktan ve titredikten sonra içini çekti ve adama baktı. "Seni gördüğüme sevindim. Küçük George." Arkadaşı ona gülümserken, Amaury'nin sesi kullanılmadığı için cılızdı ama en azından ilk haline göre daha güçlüydü. "Sanırım görevin başarılı oldu?"

Emma yeni gelene döndüğünde onun kısa bir selam verdiğini gördü.

"Güzel." Amaury dikkatini Blake ve Rolfe'a çevirdi, onlar da yatağın etrafından dolaşarak Maude'un az önce durduğu yerde duruyorlardı. "Ne oldu?"

Blake ona, "Haydutlar tarafından saldırıya uğradınız," diye bilgi verdi.

Amaury hafızası yerine gelince başını salladı. "Altı kişi," diye mırıldandı acımasızca. "Evet."

"G a f i l avlandım. Atımı ürküttüler. O da beni bıraktı," d i y e itirafta bulundu.

Blake bu haber karşısında kaşlarını kaldırdı, çünkü Amaury'nin gafil avlanması bir yana, yerinden edilmesi bile nadir görülen bir olaydı.

"Dört tane öldürdüm... hayır, üç tane. Dördüncüsünü sadece yaraladım, sanırım." Blake başını salladı. "Kaçtı."

"Peki ya diğer ikisi?"

"Öldüler."

"Ok," diye mırıldandı Amaury, bir adamın sırtından çıkan oku gördüğünde yaşadığı kısa süreli şaşkınlığı hatırlarken. Bu dikkat dağınıklığının ona pahalıya mal olduğunu şimdi fark etmişti, elini kaldırıp Emma'nın başını bağlamak için kullandığı bandajı hafifçe dürttü.

Adama bakarken kafatasında patlayacakmış gibi duran acıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Son adamı ve sopasını ancak o zaman hatırlamıştı. Saldırganın da, muhtemelen sopayla darbesini indirdikten birkaç saniye sonra bir okun altında kaldığına şüphe yoktu. Durum böyle olmasaydı Amaury'nin şu anda ölmüş olacağından hiç şüphesi yoktu.

"İkisi okla vuruldu," dedi Rolfe, şimdi düşüncelerini doğrulayarak. "Kimin okuyla?" Amaury kaşlarını çatarak sordu.

"Lord Darion," dedi Alden ona heyecanla.

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Kim?"

"Lord Darion. Lord Rolfe onun ormanın ruhu olduğunu söylüyor."

Blake çocuğun heyecanlı yüzüne bakarak hafifçe sırttı. "Görünüşe göre, haydutlarla ilgili ciddi bir sorununuzun yanı sıra, elinizde ormanın gizemli bir lordu da var. Şanslısınız ki var, yoksa büyük ihtimalle ölmüş olurdunuz." Blake'in gülümsemesi, "Son üç gündür bilincin yerinde değildi," diye eklerken soldu.

"Ne?" Amaury bunu duyunca şaşkına döndü.

"Evet, lordum," diye açıkladı piskopos, konuşmaya katılmak için Emma'nın arkasından yaklaşarak. "Üç gün oldu. Sizin için çok endişelendik."

Amaury sonunda bakışlarının karısına kaymasına izin verdi. Onu kendisine doğru eğilmiş, gülümserken bulduğu ilk andan beri ona bakmaktan kaçınmıştı. O gülümseme o kadar parlaktı ki neredeyse başını ağrıtacaktı. Onun kendisine neden böyle gülümsediğini anlamakta zorlanmıştı. Meşhur evliliklerinde şimdiye kadar ona bunu yapması için çok az sebep vermişti. Ne yazık ki, şimdi onun yüz ifadesini görmek istediğinde, başı öne eğikti ve düşüncelerini ondan saklıyordu.

"Dinlenmelisiniz lordum," diye mırıldandı şimdi, hâlâ kucağında sıkmakla meşgul olduğu ellerine bakıyordu.

"Üç gündür uyuyorum," diye sinirli bir şekilde cevap verdi Amaury, yüz ifadesini göremediği için kızgındı.

"Evet, ama Leydi Emma haklı," diye mırıldandı piskopos, bir eli onun omzuna gitti. "İyileşmeye devam etmek için dinlenmeniz gerekiyor, sizin de öyle leydim," diye sertçe ekledi piskopos, konuşurken omzunu nazikçe sıktı. "Bu iki gece ve üç gündür hiç uyumadınız."

"O haklı leydim." Alden yatağın üzerinden ona baktı. "Yaralandığından beri Lord Hazretleri'nin başucundan ayrılmadınız. Yakında dinlenmezsen kendini hasta edeceksin."

Amaury bu haber üzerine biraz canlandı, sonra kaşlarını çattı. "Evet, karıcığım. Dinleneceksin. Seni hasta etmeyeceğim."

Emma başını kaldırıp ona baktı ama yüz ifadesi umduğu gibi değildi. Onun iyileşmesinden ya da endişelenmesinden memnun olmak yerine, büyük ölçüde

sinirli. "Neden herkes bana yatmamı emrediyor?"

Rolfe onun hoşnutsuzluğuna sıırttı. "Çünkü tatlı kuzenim, oraya tek başına gidecek kadar mantıklı görünmüyorsun."

"Ona neden Küçük George deniyor?" Emma ertesi sabah Büyük Salon'daki masada kocasının arkadaşına katılırken sordu.

Blake iftarını açtığı ekmek ve peynirden başını kaldırıp masada onun yanına oturan Emma'nın bakışlarını takip etti. Masada diğer adamlarla birlikte otururken hizmetkârların iri yarı adama nasıl mesafeli ve gergin baktıklarını görünce hafifçe gülümsedi. "Çünkü o çok iri."

Emma bunun üzerine kaşlarını çatı. "Bu çok anlamsız, lordum."

"Hayat çok az anlam ifade ediyor leydim."

Emma bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

Blake omuz silkti. "Bana ilk kocanızın neden size karşı görevini yerine getirmediğini açıklayın." Bu soruyu pek mantıklı bulmadığının bir kanıtı olarak sormuştu, çünkü gerçekten de herkes bu kadını yatacak kadar çekici bulmayan bir kocaya hayret ederdi. Kadının yüzünün utançla kızardığı, sonra da solgunlaştığı anda hata yaptığını anladı.

"Belki de beni çirkin buldu," diye mutsuzca fısıldadı ve Blake ona bakakaldı. Sözler için değil, çünkü birçok kez kadınlar iltifat almak için ona benzer şeyler söylemişti. Şaşırmasının nedeni, bu kadının sözlere gerçekten inanıyor gibi görünmesiydi.

"Leydim, hiç kimse size güzel olduğunuzu söylemedi mi?" diye sordu şimdi.

Emma tekrar iç çekti. "Babam... ve kuzenim, tabii ki," diye mırıldandı sessizce. "Ama sonra beni sevdiler ve beni memnun edeceğini düşündükleri için bunu söylediler." Belli ki bunun doğru olduğuna inanmıyordu.

"Başka kimse yok mu?"

Emma başını iki yana salladı, gözleri önündeki sipere dikilmiş, içindeki bir parça peynirle oynuyordu.

"Pekâlâ." Blake oturduğu yerde doğruldu ve ona bakmamasına rağmen en parlak gülümsemesini takındı. "Size şunu söylememe izin verin, Leydi Emma. Oldukça güzel bir yaratıksınız. Saçlarınız eğirilmiş altın rengine. Dudaklarınız yeni açmış bir gülün yaprakları kadar tatlı. Gözlerin bir geyikinki kadar büyük ve nemli. Gerçekten öylesiniz..." Kadın aniden ona dönüp yatıştırıcı bir şekilde kolunu okşayınca kararsızca durakladı.

"Çok naziksiniz lordum, ama yalan söyleyecek kadar alçalmanıza gerek yok." "Yalan değil," diye karşılık verdi hemen.

"O zaman Fulk neden benimle yatmadı?" diye sordu basitçe. Fulk cevap vermeden önce ayağa kalktı ve masayı terk etti.

Kuzeni onunla karşılaştığında Emma odanın yarısını geçmişti. Gülümseyerek hafifçe eğildi ve onu selamlamak için alnından öptü.

"İyi sabahlar, tatlı kuzenim. Umarım iyi uyumuşsundur?"

"Evet," diye iç geçirdi Emma. "Ya sen?"

"Bir bebek gibi."

Emma, "Bu iyi," diye mırıldanarak onun yanından geçip mutfak kapısına doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Lord Amaury'ye çay getirmeye. Başı hâlâ ağrıyor gibi. Çay ağrısını hafifletecek ve uyumasına yardımcı olacaktır."

"Zaten uyuyor," dedi Rolfe hemen, onun yanına geçerek. "Az önce onu görmeye gittim. Ona Lord Piskopos'la bugün ayrılmak niyetinde olduğumuzu söylemek için durdum."

"Bugün mü?!" Emma aniden durakladı ve arkasını döndü yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "Ama siz daha yeni geldiniz."

"Dört gündür buradayım," diye hatırlattı ona nazikçe.

"Evet, ama henüz ziyaret etme fırsatımız olmadı."

"Evet." Rolfe alaycı bir şekilde gülümsedi. "Saraya dönerken bunu yapma şansımız olabileceğini umuyordum. Ancak kocanız yaralandığı için bizimle birlikte geri dönemeyeceksiniz gibi görünüyor."

Emma bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Amaury ve ben neden sizinle birlikte saraya gelelim ki?"

"Yeni Eberhart Dükü olarak krala sadakat yemini etmeli."

"Oh, evet." Mutsuzca yere baktı, sonra neşelendi. "Kocam seyahat edebilecek kadar iyileşene kadar dönüşünüzü erteleyemez misiniz? Biz-"

"Hayır." Rolfe başını nazikçe salladı. "Kralın bu gecikme yüzünden şimdiden telaşlandığına şüphe yok. Büyük olasılıkla Bertrand'ın düğünden önce gelmeyi başardığını ve planlarını bozduğunu düşünüyor."

"Bir haberci gönderin."

"Hayır. Bu bilgiye bu işe karışanlar dışında kimse güvenmemeli, Emma. Bertrand, kralın bunu bu şekilde planladığını asla öğrenmemeli. Çok sorun çıkarır." Kadının kederli ifadesine gülümseyerek ona kısa bir süre sarıldı. "Krala selamlarınızı ve minnettarlığınızı ileteceğim ve sizi ve kocanızı bizi izlemeye gelmenizi beklemesini söyleyeceğim..." Tek kaşını kaldırdı. "İki hafta mı?"

Emma dudağını ısırarak kararsızca ellerine baktı. Sarayda sadece bir kez bulunmuştu, o da kralla görüşmeye gittiği zamandı. Babası saray hayatını umursamazdı, karışık ve yozlaşmış olduğunu söylerdi. Çocukken onu oraya götürmeyi reddetmişti. Bir yetişkin olarak yaptığı ilk ziyarette Emma onu haklı bulmuştu. Görüşmeden bir gün önce gelmiş ve iki ya da üç gün kalmayı planlamıştı, ama ilk gün fikrini değiştirmişti.

Gece. Gerçekten de bir odada bu kadar çok tavus kuşu göreceği hiç aklına gelmemişti, üstelik ne kadar da kindar kuşlardı. Emma'yı ilk akşam yemeğinde küçük düşürmeye çalışmaktan büyük zevk almışlar, ellerinin arkasından onun ne kadar kılıksız ve görgüsüz olduğu hakkında yüksek sesle mırıldanmışlardı.

Gerçek buydu. Onların yanında muhtemelen modası geçmiş kıyafetleriyle küçük, sıkıcı bir çalığı gibi görünüyordu. Ama zamanının çoğunu taşrada geçiriyordu ve kimi etkilemesi gerekiyordu ki? Yine de onu üzen ve burada kalma fikrini değiştiren şey onların yorumları ve hakaretleri değildi. Rolfe'un öfkeli tepkisi olmuştu. Daha az temkinli bir hanımefendinin yorumlarından sadece biri yüzünden onun adına gücenmişti. Emma onu durdurmasaydı, talihsiz yaratığa sert bir cevap vereceğinden şüpheleniyordu, ama Emma onu durdurmuş ve hafifçe eğlenen bir gülümsemeyle öfkesini yatıştırmıştı.

Emma muhtemelen hepsinin toplamından daha fazla servete sahipti. Çileyi neredeyse eğlenceli kılan da buydu. Onlarınkinden on kat daha güzel ya da en azından onlara eşit giysiler alabileceği kesindi. Emma kocasına çeyiz olarak toprak ya da hayvan getirmemişti; bunlar Rolfe'a kalmıştı. Emma zenginlik getirmişti, annesinden miras kalanların hepsi ve babasının eklediği daha fazlası. Şimdi Fulk'un onunla evlenmesinin tek nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu. Emma geldiğinde Eberhart Kalesi'nin para akışına çok ihtiyacı vardı. Kale, lordunun ve halkının başına yıkılmaktan çok da uzak değildi. Geldiğinde bu paranın bir kısmı iyi bir şekilde kullanılmış, malikâne yeniden eski ihtişamına kavuşana kadar yeniden inşa edilmiş ve yenilenmişti, ancak bunun için gereken fon miktarı onun çeyizinin sadece bir kısmıydı. Lord Bertrand'ın malikâneyle birlikte ona da sahip olmak için bu kadar hevesli olmasının nedeni de şüphesiz buydu. Böyle zenginlikler kolay kolay geri çevrilmezdi.

Emma iç geçirerek kuzenine baktı ve onun saraydaki küçümseme karşısında gösterdiği öfkeyi hatırladı. O zaman seyircilerden sonra kalmasının bir anlamı olmadığına karar vermişti. Kuzenini utandırmak ya da onun böyle önemsiz bir davranış yüzünden üzüldüğünü görmek istememişti. Şimdi kocasını da düşünmek zorundaydı. Onu utandırmak istemiyordu... Ya da onun da aşağılandığını ve utandırıldığını görmek... Alden'in, lordunun sadece iki tünici olduğunu söylediğini hatırlayınca aniden düşündü: düğününde giydiği tunik ve

Saldırıya uğradığı gün giydiği, kolundaki yeni yırtıkla şimdi daha da yıpranmış olan eski bir tunik.

Amaury artık bir düktü ve Eberhart Dükü bu kadar kötü giyinmemeliydi, diye karar verdi acımasızca. Bunun yanı sıra, her gece çıplak uyursa soğuktan öleceği endişesi de vardı.

"Bir ay olsun," dedi Emma kuzenine şimdi. "Ve Londra'ya vardığında bana küçük bir iyilik yapar mısın?"

Rolfe kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Şehirdeki en iyi terziyi bul ve onu buraya gönder. Ona buna değecek bir iş yapacağımı ve en iyi kumaşlarını getirmesini söyle."

"Fulk'un işi Amaury. Onun ihmali yüzünden zavallı kızın kendine güveni kalmadı. Kendini çirkin sanıyor. Sen biliyor muydun? Kuzeni Rolfe ile bu konuyu konuştum. Ondan hoşlandım, iyi birine benziyor. Her halükarda, hayatının çok korunaklı olduğunu iddia ediyor. Kenwick'e çok az ziyaretçi gelirdi. Amcası, yani babası, karısının ölümünden sonra misafir ağırlamaya pek hevesli değilmiş anlaşılan. O andan itibaren tüm hayatını Leydi Emma ve kuzeni için yaşamış."

Amaury, Blake'in yatağın yanında bir ileri bir geri yürümesini izlerken kaşlarını çatı. Blake'i bu kadar sinirli gördüğü çok nadirdi. Amaury'nin aklından ona çenesini kapatıp oturmasını söylemek geçiyordu. Pek çok kadının bir melek kadar güzel dediğini duyduğu adamın, incinmiş duygularına kızdığı için bile olsa, karısı için bu kadar heyecanlandığını görmek hoşuna gitmiyordu.

Hoşnutsuzlukla yastıklarına yaslandı ve yatak örtüsündeki bir kırıışıklığı hınçlı bir hareketle çekiştirdi. Karısı bugün dinlenmek için yatmasında ısrar etmişti. O da o sırada bu konuda söylenip durmuş ama sonunda pes etmişti çünkü çok yorgundu. Dün gece de huzursuz bir gece geçirmiş, yanındaki yatakta yatan kadına dokunmaktan kaçınırken bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Sonunda onun ve diğer herkesin uyuma isteğine boyun eğdiğinde, gece için bir misafir odası tutmaya niyetlenmişti, ama adam bunu yasaklamış, yatakta onunla birlikte uyumasını emretmişti. Bu emre büyük bir titizlikle uymuş, herkes odayı boşaltana kadar beklemişti.

Sonra hızla perdenin arkasındaki o korkunç siyah geceliği giyip yatağa girdi.

Karısı neredeyse başını yastığa tam olarak koymadan uykuya dalmış, bu da ona karısının çok yorgun olduğunu kanıtlamıştı. Ancak kendisi o kadar şanslı değildi. Karısının narin horultuları odayı doldurduktan hemen sonra onu ele geçiren yorgunluğa rağmen Amaury zihnini kapatamamış ve onu ele geçirmeyi bekleyen derin uykuya dalamamıştı. Düşünceleriydi elbette. Onların şehvet düşkünü gezintilerini kontrol edebilseydi, biraz dinlenebilirdi. Bunun yerine, orada uzanıp onun uyuyan formuna baktı ve onunla sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti... düzgün bir şekilde... kapının dışında iki ya da üç düzine insan sanki bir yarışta koşuyorlarmış gibi tezahürat yapmadan.

Nihayet şafak sökmeden hemen önce huzursuz bir uykuya dalmış, ancak kısa bir süre sonra oda kapısının sessizce kapanma sesi karısının odadan çıktığını duyurduğunda uyanmıştı. Karısı birkaç dakika sonra geri dönmüş ve kendi giysilerine uzanmaya çalışırken ayaklarının üzerinde sallanan onu yakalamıştı. Elbette hemen yatağa dönmesini emretmişti. Amaury, zaten düşmek üzere olmasaydı, onun kendisine emir vermesine karşı çıkabilirdi. Öyle ki, yatağın üzerine düşecek şekilde çöküşünü zar zor ayarlayabilmişti. Emma kızarak ve yüzünü onun çıplaklığından çevirerek yatağa düzgün bir şekilde uzanmasına yardım etmiş, sonra da ona çay getireceğini söylemişti.

Yorgun olmadığını ve yatmasına gerek olmadığını savunmasına rağmen, Emma'nın yanından ayrılmasından kısa bir süre sonra uyuyakalmış, ancak birkaç dakika sonra Lord Rolfe tarafından uyandırılmıştı. Emma'nın kuzeni, onun ve piskoposun ayrıldığını haber vermek için uğramıştı. Amaury bu bilgiyi ilgisiz bir şekilde dinlemişti ama Rolfe konuşmayı kuzenine çevirmeden önce samimi bir şekilde "Tanrı'nın hızı ve güvenli yolculuklar" demeyi başarmıştı. Amaury, Rolfe ona nasıl davranması gerektiği konusunda ders vermeye başladığında adamın ziyaretinin ardındaki gerçek nedeni çabucak anlamıştı ve ona herhangi bir şekilde kötü davranırsa sonuçlarına dair korkunç tehditler ekledi.

Rolfe'un müdahale etmeye hakkı olduğuna inanması onu ilk başta çok kızdırmıştı, ama sonra Amaury öfkesini dizginlemiş ve eğer pozisyonlar tersine dönseydi, büyük olasılıkla bunu yapacağını kendine itiraf etmişti

aynı şey. Durum böyleyken, Amaury yatağın yanındaki kılıcı kapıp adamı parmağını sallayarak durduğu yerde yere sermek yerine, sadece gözlerini kapamış ve dersin yarısına kadar uyuma numarası yapmıştı. Lord Rolfe'un onun sahte uykusunu fark etmesi için birkaç dakika geçmesi ve birkaç horultu duyması gerekmişti; sonra birkaç hoşnutsuz söz mırıldanmış ve onu kendi haline bırakmıştı. Ama çok kısa bir süre sonra arkadaşı Blake odaya daldı.

Amaury ilk başta arkadaşının gelişine sevinmiş, ondan Küçük George'a birkaç adam göndermesini ve ormandaki haydut sorununu ortadan kaldırmasını istemeyi düşünmüştü, elbette yay taşıyan kimseye zarar vermemeye dikkat ederek. Hayatını kurtaran bu adama ölümle karşılık vermek gibi bir niyeti yoktu. Ama o daha bir selam bile veremedi, Blake masada Emma'yla yaptığı konuşmayı ağzından kaçırması ve Emma'nın "saygınlığının üzücü durumu" ve Amaury'nin bunu nasıl "halletmesi" gerektiği hakkında atıp tutmaya başlamıştı. Amaury, arkadaşının sözlerini dinlemeye devam ederken biraz da tiksintiyle, Blake'in hâlâ aynı şeyi yaptığını fark etti.

Gerçekten de, herkesin onun karısıyla ilişkilerinde rehberliğe ihtiyacı olduğunu düşünmesi çok aşağılayıcıydı. Gerçekten de onun bu kadar beceriksiz bir aptal olduğunu mu düşünüyorlardı?

"Güvenini yeniden kazanmasına yardım etmelisin Amaury. İltifata çok ihtiyacı var. Yapmalısın-"

"Bana karımla nasıl ilgileneceğimi söylemeyi bırakıp kendi işine bakmalısın!" Amaury sonunda tersledi.

Blake bunun üzerine sertleşti. "Ben sadece-"

"Sana ihtiyaç duyulmayan yerlere burnunu sokuyorsun. Kendine bakacak bir eş bul."

Blake'in hoşnutsuzluğu ortaya çıktığı anda kayboldu ve yerini eğlence aldı. "Özür dilerim Amaury. Seni kıskandırmak istememiştim. Ona zaten bu kadar düşkün olduğumu bilmiyordum."

Amaury'nin gözleri bir anda kısıldı. "Ben kıskanç

değilim." "Evet, kıskanıyorsun."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin."

"Ben n-oooh!" Amaury kükremeye başladığında başını tuttu ve içinden bir acı şaftı fırlarken inledi.

"Öyle olduğunu biliyordum." Blake güldü, sonra döndü ve hızla odadan çıktı.

Amaury mırıldanarak yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. Belki şimdi biraz uyuyabilirim, diye düşündü acımasızca. Gerçekten de yanında tatlı karısı yatarken bunu yapması imkânsızdı. Kısa bir süre, Fulk gerçekten de gerdeğe girmeyi kabul etseydi düğün gecesinin nasıl olabileceğini düşündü, sonra biraz irkilerek, böyle bir şey olsaydı düğünün olmayabileceğini fark etti. Leydi Emma'nın büyük olasılıkla birkaç çocuğu ve dilediği gibi evlenip evlenmeme özgürlüğü olacaktı. Lord Bertrand onun için bir tehdit olmayacaktı.

Bu düşünce biraz dehşet vericiydi. Lord Fulk'un karısını yatağa atmama özelliği olmasaydı Amaury burada... bu yatakta... bu şatoda... uykusunu bölen küçük, tatlı bir eşle yatıyor olmayacaktı.

İç geçirerek yatağın yanındaki pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi, ancak o zaman bunun ilk gece düşündüğü gibi açık bir pencere olmadığını fark etti. Camdı. Lanet olsun! Şatosunun cam pencereleri olduğunu gülümseyerek fark etti. Pahalı bir eşyaydı ve o kadar da yaygın değildi. Bugüne kadar sadece bir şatoda cam görmüştü, o da kralınkiydi.

Cam pencereleri vardı, diye düşündü zevkle, sonra bir kez daha başını salladı. Fulk'un burada kalmak istememiş olması ona şaşırtıcı geliyordu. Düşünsene... Güzel bir eş, cam pencereler... Bir erkek başka ne isteyebilirdi ki?

Buraya gelirken oyalandığını ve kadının görünüşü hakkında yaptığı varsayımları hatırlayınca yüzünü buruşturdu ama kadının bir cadı olduğu varsayımından dolayı kendini çok da aptal hissetmedi. Başka ne düşünebilirdi ki? Her şeye rağmen iki yıldır evliydim ve Fulk karısıyla yatma zahmetine katlanmamakla kalmamış, onu tüm Londra'dan saklamıştı. Belki de tüm İngiltere'den.

Amaury Şimdi fark ediyordu ki, karısı da muhtemelen bu yüzden onun çirkin olması gerektiğini d Ő  nm Ő t . Ne de olsa Blake, Rolfe'un ona çocukken evine çok az ziyaretçi geldiğini söylediğini anlatm Ő tı. Zamanının çoğunu babası ve kuzeniyle geçirdiğini s ylemiŐ tı. Onu sevdiğini bildiğı iki adam d Ő ında ona kur yapacak ya da güzelliğini anlatacak kimse yoktu. Kocas  onu bu kadar ihmal ettiğinde, çirkin olduğundan baŐ ka d Ő  nebileceğı çok az Şey olurdu.

Amaury i  çekerek bunun gerçek olduğunu d Ő  nd . Kendine güveni fena halde eksik olacaktı. Gururunun okŐ anmasına ve sayg nl ğının artırılmasına Şiddetle ihtiya ı vardı ve kocası olarak onun ihtiyaçlarını fark etmek ve karŐ ılamak onun göreviydi. Durum böyleyken,   n nde büyük bir iŐ  olduğunu d Ő  nd  kaŐ larını çatarak. Evet, ona güzelliğini anlatması gerekecekti.

Parmaklarını sab rsızca yatağa vurarak odanın etrafına baktı. Blake'in karısının bu ihtiya ını kendisinden önce fark etmiŐ  olması son derece can sıkıcıyd . Ne de olsa bu onun angarya iŐ iydi. Birdenbire daha da sinir bozucu olan, karısının Ő  anda onun yanında olmamasıyd . O kalenin içinde bir yerlerde, kadınların zamanlarını doldurmak için yaptıkları her neyse onu yapıyordu, Blake de - Amaury'nin kadınların bayıldıklarına Őahit olduğu adam- kalenin içinde bir yerlerdeydi.

Amaury küfrederek yatak   rt lerini bir kenara fırlattı ve yatağın kenarına oturmak için d  nd . Eğer arkadaŐ ı karısının hassas duygularıyla ilgilenecekse lanetlenmiŐ tı. Bu onun iŐ iydi, lanet olsun! Onun kocasıyd !

"Lordum! Leydi Emma! Leydi Emma! Ayağa kalkmaya  alıŐ ıyor!"

Hizmetçi Maude onu ispiyonlamak için aceleyle uzaklaŐ ırken kapıya d  n p ters ters baktı. Amaury baŐ ını salladı ve dikkatini tekrar ayağa kalkmaya  alıŐ tı.

Burası onun kalesiydi, patlat n! İsterse ayağa kalkabilirdi. Ne de olsa buranın efendisiydi ve karısına da bunu söyleyecekti, diye karar verdi suratsızca, ayağa kalkarak.

"Kocam!"

Karısı odaya ulaşıp ne olduğunu anladığında Amaury'nin tüm küstahlığı yerini onun dehşete düşmüş sesi karşısında suçlu bir yüz buruşturmaya bıraktı.

Altıncı Bölüm

"Ne yapıyorsun? Delirdin mi sen?" Emma aceleyle odaya girerken kocasını azarladı. "Gücünü yeniden kazanmak için dinlenmelisin, kalan azıcık gücünü de boşa harcamamalısın."

Amaury ona kaşlarını çattı, sonra içini çekti ve onun buyurganlığını görmezden gelmeye karar verdi. Ayaklarının üzerinde güçsüzce sallanırken, yatması gerekmediğini iddia etmek zordu. Görünüşe göre öfkesinin ona verdiği azıcık gücün çoğunu kullanmıştı. Biraz başının dönmesinin yanı sıra, birdenbire kendini oldukça yorgun hissetmeye başladı.

Yanına ulaşan Emma, onu sabitlemek için hemen kolundan tuttu, sonra bir kez daha yatağa oturması için onu teşvik etti. Bacakları çoktan altına çökmüş olan Amaury, yatağa oturmak için geri kayarken bir homurtu çıkardı, sonra karısı onun etrafında telaşlanıp endişelenirken, yatak örtülerinin altında yatar pozisyona dönmesine yardım ederken ve onu yatırırken teslimiyetle iç çekti. Ancak karısının odadan çıkmak için hareket etmesiyle birlikte gücünün bir kısmı geri geldi ve yatakta doğrulmasını sağladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Emma arkasına döndü, ses tonundaki keskin tondan duyduğu şaşkınlık açıldı. "Akşam yemeği için mutfağa gitmeyi düşünüyordum."

"Hayır, senin yerin burası."

Bu açıklama karşısında Emma'nın kaşları kalktı. "Evet, ama dinlenmelisiniz lordum ve benim de yapmam gereken işler var."

"Kocanız olarak, ilk göreviniz ben değil miyim?"

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Evet lordum, ama dinlenmeniz gerekiyor."

Amaury bunun üzerine yüzünü buruşturdu ama konuyu tartışmadı. "Sen de dinlenmelisin, karıcığım."

"Ben mi? Ama yaralanan ben değilim ki," diye itiraz etti

hemen. "Evet, ama telafi etmen gereken iki gece uykusuz

kaldın." "Ama... ben yorgun değilim."

"Evet, öylesin."

"Hayır, ben-"

"Tartışma, karıcığım. Yorgun olduğunuzu söylersem, yorgun

olursunuz." "Ama-"

"Ben sizin efendiniz değil miyim?" diye sordu sabırsız

bir iç çekişle. "Evet, ama-"

"O zaman senin yerin benim yanımda. Yatağa."

Emma bir süre ona boş boş baktı, sonra iç çekerek omuzlarını düşürdü ve üstünü değiştirmek için paravanın arkasına geçti. O anda onunla dalga geçmek en iyisi gibi görünüyordu. Ne de olsa bir kafa travması geçirmişti ve bunun beyni biraz yıprattığı biliniyordu. Bu rahatsızlığın biraz zamanla geçeceğini umuyordu.

Amaury memnuniyetini homurdanarak yastıklara yaslandı ve rahatladı. Kendisinden son derece memnundu. Henüz yatağından çıkamayacak kadar zayıf göründüğü doğruydu. Ancak bu şekilde kendisinden başka hiç kimse karısına iltifat etme ve onun saygınlığına verdiği zararı onarma şansına sahip olamazdı. Üstelik karısı yaralandığından beri otoriterliğe karşı rahatsız edici bir eğilim göstermişti. Otoritesini bu şekilde kullanması, ona yerini hatırlatmaya yetmişti. Bir kadının kendini aşmasına izin vermenin iyi bir şey olmadığından emindi.

Amaury, karısı siyah elbisesiyle paravanın arkasından çıkana kadar işleri idare etme şeklinden son derece memnun kalmıştı.

elbisesini giydi ve yatağa onun yanına tırmandı. Sonra onun yastığını dolgunlaştırıp çarşafı yukarı çekmesini ve yüzünü ona dönerek yan yatmasını izleyince memnuniyetinin bir kısmı kayboldu ve ne yaptığını anladı.

Kahretsin, ama onu tekrar yatağına, yanına yatırmıştı. Artık asla dinlenemeyecekti. Kaşlarını çatarak kızın hareketsiz bedenine baktı, sonra kendini zorlayarak gözlerini kaçırdı ve pencereden içeri süzülen güneş ışığına baktı.

"Koca mı?"

Amaury, karısının ürkek mırıldanması üzerine hızla dönüp ona baktı.

"Öyle mi?" "Dinlenmelisin," diye nazikçe hatırlattı ona.

"Hmm." Yastıklara yaslanarak hafifçe kaşlarını çattı ve pencereye dönerek adamların o anda ne yaptıklarını merak etti. Tembellik ettiklerine, şişmanladıklarına ve özensizleştiklerine şüphe yoktu. Ayağa kalktığında bunu düzeltmek zorunda kalacaktı. Ayrıca haydutlarla da ilgilenmesi gerekecek, diye düşündü acımasızca.

"Koca mı?"

"Evet." Amaury kelimeyi homurdanarak söyledi, sonra karısının kararsızlığını görünce o kadar da sert görünmemeye çalıştı. Gerçekten de, otoriter ve çekingenliğin tuhaf bir karışımı gibi görünüyordu.

"Dinlenemez misin?"

Bunu inkâr etmek üzereydi, sonra içini çekti ve omuz silkti.

"Bir ihtimal konuşmak ister misiniz?" diye sordu ve Amaury biraz şaşkınlıkla ona döndü.

"Konuşmak mı? Kiminle, karıcığım? Burada senden başka kimse yok."

Emma'nın bakışları bunun üzerine daraldı. "Evet, kocacığım. Mevcut olan tek şeyin ben olduğum doğru. Belki benimle konuşmak istersiniz?"

Amaury onun sözlerindeki ani değişimi fark etmedi bile, soruya kendini kaptırmıştı. Amaury daha önce hiçbir kadınla "konuşmamıştı". Annesi doğumunda ölmüştü ve hayatının ilk birkaç yılında huysuz ve yaşlı bir adam olan büyükbabası tarafından büyütölmüştü. Sonra evlatlık olarak gönderilmişti. Yanında kaldığı lordun bir karısı vardı elbette, ama ona emir vermek dışında nadiren hitap ediyor gibiydi. Onunla ilgi çekici ya da önemli herhangi bir konuda "konuşmaya" gerek görmemişti, bu yüzden Amaury de ona uymuş ve saygı göstergesi olarak başını sallamaktan başka bir şey yapmamıştı.

Hayatında olan diğer kadınlar sadece kamp takipileriydi. Uzun yıllarını o savaşta ya da bu savaşta savaşarak, kendine ait bir ev satın almak için gereken parayı kazanmaya çalışarak geçirmişti. Bu çeşitli savaşlar sırasında, onlarla "konuşarak" zaman kaybetmek bir yana, bu kadınların hizmetlerinden doğru dürüst yararlanacak zamanı bile olmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, zahmet etmek aklına bile gelmemişti. Ne söyleyebilirdi ki?

"Lordum?"

Karısının sesindeki sabırsızlığı fark eden Amaury gözlerini tekrar ona çevirdi ve kaşları karısının ifadesi karşısında hafifçe kalktı. Küçük karısı şu anda oldukça öfke dolu görünüyordu. Boğazını temizleyerek ona ne söyleyebileceğini düşündü, sonra onun güvenini yeniden kazanma niyetini hatırladı. "ok güzelsin."

Emma onun sözleri karşısında gözlerini kırıştırdı. Bu sözler bir iltifattan çok bir suçlama gibiydi. Kocasının gerçekten de tuhaf biri olduğuna karar verdi. Bu düşüne aklına kocasının düğün gecesi ona gösterdiği diğer tuhafliğı getirdi ve gözleri gizlice onun kuşağına kaydđ. Elbette, kocasının onunla yaptıklarından sonra bunun gerçekten tuhaf bir şey olmadığını çoktan anlamıştı. Eğer son nokta buysa, o zaman tüm erkeklerin böyle bir uzvu olması gerekirdi. Rahatsız edici bir düşüneydi bu. Fulk'ta da var mıydı? Ve eğer varsa, onunki büyüdüğünde bu kadar büyük müydü? Bundan kuşkuluydu, çünkü Fulk'u gerçekten gördüğü kadarıyla her yeri küçük ve düzgündü.

"Karın mı?"

"Öyle mi?" Emma gözlerini hızla onunkilere çevirirken suçlulukla kızardı.

"Güzel olduğunu söylemiştim," diye hatırlattı ona. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" "Hayır, öyle olduğumu sanmıyorum."

Amaury bunun üzerine sertleşti. "Eğer ben sana güzelsin diyorsam, öylesindir." "Evet, kocacığım," diye mırıldandı Emma itaatkâr bir sesle.

Amaury homurdandı ama kaşlarını çatmaya devam etti. Kadının, sözlerinin doğruluğunu anladığı için değil, haddine düştüğü için kabul ettiğinden şüpheleniyordu. "Sana güzel olduğunu söyledim," diye bir kez daha tekrarladı.

"Evet, kocacığım. Böyle söylemen çok nazikçe." "Nazik değil. Gerçek bu."

"Madem öyle diyorsun kocacığım. Bana kralı nasıl kurtardığını anlat." Adam ona kaşlarını çatmakla yetinince, "Rolfe bana kralı İrlanda'daki suikastçılardan kurtardığını söyledi?" diye dürttü.

Amaury isteksizce başını salladı. "Evet."

Emma onun konuya açıklık getirmesini bekledi, ama o hoşnutsuzlukla dudaklarını büzerek öylece oturdu.

"Kimdi onlar?" diye sordu sonunda.

"İrlandalı."

Bunun üzerine gözlerini devirdi. "Evet, İrlandalı oldukları kesin

ama-" "Hanımefendi, bir erkeğin bir hanımefendiyle savaş

hakkında konuşması uygun değildir."

Emma bu duyuru üzerine ona şüphyle baktı. Rolfe onunla savaş hakkında konuşmuştu. Ondan önce babası da öyle yapmıştı. Bunda yanlış bir şey görmemişlerdi. Eminim şaka yapıyordu? Ne yazık ki şimdiye kadar kocasının şaka yaptığına dair çok az kanıt görmüştü. "Neden?" diye sordu sonunda.

"Neden ne?"

"Bir erkeğin bir kadınla savaş hakkında konuşması neden uygun değil?"

Amaury kaşlarını çatarak savaş ve kadınlar konusunda daha önce neler duyduğunu hatırlamaya çalıştı. İşin aslı, hiç kimsenin kadınlarla savaşı tartışmanın erdemini ya da erdemsizliğini tartıştığını duymamıştı. Sadece bunun kabul edilemez olduğunu varsaymıştı. Ne de olsa kadınlar en ufak bir tahrikte bayılan ve ağlayan narin yaratıklardı. Hatta zaman zaman kalp çarpıntılarından muzdarip olduklarını bile duymuştu.

"Büyük olasılıkla baygınlık geçirir ve çarpıntı yaşarsın," dedi ve kız ona şüpheyle bakınca sözlerini vurgulamak için başını salladı.

"Bayılmak ve çarpıntı?"

"Evet. Kadınların zayıf mizaçlı olduğu iyi bilinir, karıcığım," diye bilgi verdi ona. "Bu yüzden şimdi dinleniyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Kadınlar daha zayıf cinsiyettir. Fiziksel olarak daha zayıftırlar, iradeleri daha zayıftır ve hatta zihin olarak da daha zayıftırlar. Bu yüzden önce babaları, sonra da kocaları tarafından bakılmaları gerekir."

Emma'nın gözleri ona dik dik bakarken sadece yarıklar halindeydi. Daha önce hiç böyle bir saçmalık duymamıştı. Elbette babası ve kuzeni ona asla böyle şeyler söylememişti. Kılıçla pratik yapma konusu dışında ona eşit davranmışlardı. Yine de onun söylediklerinin yaygın bir inanış olduğunu biliyordu, bu yüzden makul kalmaya çalıştı. "Erkeklerin genellikle fiziksel olarak kadınlardan daha güçlü olduğunu kabul ediyorum," dedi Emma.

"Ve zihinsel olarak," diye ısrar etti Amaury hızla.

"Hayır."

"Evet, karakter olarak da karıcığım. Kadınlar, eğer dikkatle yönlendirilmezlerse, yaratıkların en hainidirler."

"Hayır. Buna inanıyor olamazsın!" Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Amaury omuz silkti. "Eve'i düşünün."

"Meryem Ana'yı düşünün!" Emma hemen karşılık verdi.

Bunun üzerine durakladı. "Meryem Ana'nın istisnai bir kadın olduğu doğru; ancak-"

"İnsanlara örnek olarak Yahuda'ya ya da Kral Hirodes'e bakın!"

"Kötü adamlar oldukları için onları sayamazsınız," diye itiraz etti hemen.

"Öyleyse biz de Havva'yı ya da onun hatalı kararlarını sayamayız."

Amaury kısa bir süre şaşkın göründü, sonra kibrinin bir kısmını geri kazandı. "Leydim, Thomas Aquinas'a göre-"

"Oh, evet. Söyleyeceklerini dinleyelim. Büyük olasılıkla kadınlardan nefret eden bir bekâr. Evet, yargıları lekesiz olacaktır."

Amaury'nin kaşları çatıldı. "Sen-" Emma

kuru bir sesle, "O da öldü," diye ekledi.

"Konuyu değiştirmenin iyi bir fikir olacağını düşünüyorum,

karıcığım." "Neden?"

"Çarpıntı başlıyor."

Emma tartışmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Çarpıntısı yoktu ama çok sinirlenmeye başlamıştı. Yine de kocasıyla tartışmak istemiyordu, bu yüzden konuyu değiştirmenin tüm olası seçenekler arasında en iyisi olabileceğine karar verdi. "Küçük George kim?"

"İlk komutanım."

"Sör Blake'in sizin ilkiniz olduğunu sanıyordum?"

"Sör Blake?" Aniden sıırttı. "Hayır, o Lord Blake. Arkadaşıım ve ortağıım."

"Ortak mı?"

"Evet." Hafifçe canlandı, yüzüne gurur yayıldı. "Bizler savaşııcıyız. İngiltere'nin en iyi savaşıan iki yüz adamına liderlik ediyoruz. Çok talep görüyoruz. Neredeyse istediğimiz her ücreti talep edebiliriz. Biz..." Sesi soluklaştı, artık bunu iddia edemeyeceğini anladığında kaşıları yavaşıca çatıldı. Artık büyük bir malikânesi ve emrinde hizmetkârları olan bir düktü. Ne yazık ki tüm bunlar kendi çalışkanlığı sayesinde değil, yanındaki minyon kadınla yaptığı evlilik sayesinde olmuştu. Gerçekte buranın efendisi oydu. Saldırıya uğradığı sabah buna tanık olmuştu. Hizmetkârlar onun yumuşak bir sesle söylediğı direktifleri saygıyla ve canla başla yerine getiriyor, hepsi de onu memnun etmek için can atıyordu. Onu dinleyip dinlemeyeceklerini henüz görememişti ve eğer dinlerlerse, bunun kazandığı saygıdan değil korkudan olacağından korkuyordu, çünkü onu tanı mıyorlardı.

Amaury'nin kendini içinde bulması garip bir durumdu. Savaştaki becerisi, adilliğı ve keskin taktikleriyle saygı duyulan ve takip edilen biriydi. Eğitimi tamamlayıp şövalye mahmuzlarını alır almaz, güçlü bir kılıç koluna ihtiyaç duyanlara kendini kiralamaya başlamıştı. Çok uzun zaman geçmeden kendisini başka birkaç adam tarafından işten işe takip edilirken bulmuştu. Tek kelime etmeden, bir şekilde onların lideri olmuş, işleri ayarlamış, ücretlerini ödemiş ve bir gün kendi evini satın almak için mümkün olduğunca fazla kalan parayı depolamıştı. Yıllar geçtikçe adamlarının sayısı artmış, öyle ki birkaç yıl önce Blake'le tekrar bir araya geldiğinde grubunun sayısı yüz elliye aşmıştı.

O sırada Amaury bazı adamlarını işten çıkarmayı düşünüyordu ve bu karar üzerinde kafa yoruyordu. Boyutları o kadar büyümüştü ki, büyük sözleşmeler için ilk düşünölenler olsalar da, daha küçük ama daha bol olan işlerin çoğı için çok büyüklerdi. Bu da kendilerini pek çok durumda içki içmek ve fahişelik yapmaktan başka yapacak pek bir şey bulamamalarına yol açmıştı.

Blake onun sorununa çözüm olmuştı. Onunla ortak olarak, daha küçük sözleşmeler için adamları ayırabilir, ancak gerektiğinde daha büyük sözleşmeler için hazır olabilirlerdi. Bu anlaşma çok başarılı olmuştı.

"Neden efendisi oldu?"

Amaury düşüncelerinden sıyrıldı ve kaşlarını çatarak karısına baktı. "Sen ne diyorsun?"

"Lord Blake. Lord unvanını nasıl kazandı? O da önemli birini kurtardı mı?"

Amaury hafifçe sırtıttı ve başını salladı. "Hayır. O bir lord olarak doğdu. O Lord Blake Sherwell."

Kadın ona boş boş bakınca Amaury, "Babası Hampshire Kontu Lord Rollo Sherwell," dedi.

Emma bunu duyunca ağzı açık kaldı, yüzü utançtan kızardı. Ona lordken efendim demiş olması yeterince kötüydü ama yeni unvan almış olsaydı bu konuda affedilebilirdi. Bir kontun oğluyken ona efendim demesi affedilemezdi. Ve tabii ki hepsi kocasının suçuydu. Ona bazı şeyleri açıklamalıydı.

Amaury onun bu ifadesi karşısında kahkahayı patlattı ve Emma kaşlarını

çattı. "Hiç komik değil kocacığım. Ona bir şekilde hakaret etmiş

olabilirim."

"Hayır," dedi Amaury hemen ayılarak. "Sen benim karımsın, ona hakaret edecek hiçbir şey yapmadın."

Emma bu açıklama karşısında içini çekti. Görünüşe göre kocası bunun için bir şey sipariş etmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu konuda onunla tartışmanın bir anlamı yoktu, o yüzden dikkatini merakına yöneltti. "Hampshire Kontu'nun oğlu neden paralı asker olsun ki?"

Amaury omuz silkti. "Oturup babasının ölmesini beklemekten bıkmıştı sanırım."

Emma ona bön bön baktı. "Bunu o mu söyledi?"

"Hayır. Ama başka neden bir adam kendi evini terk etsin ki?" Bu ona anlamsız geliyordu. O kadar uzun zamandır kendine ait bir evi olsun istemişti ki, başka bir adamın neden kendi evini terk ettiğini anlayamıyordu. Elbette, artık bir evi olduğuna göre, onu nasıl elde ettiği konusunda rahatsız olmaya başlamıştı. Çok çalışıp kazanmak başka bir şeydi, hatta hayatını çekilmez hale getirecek kötü kalpli bir kocakarıyla evlenmek bile. O zaman da bunu hak ettiğini hissedecekti. Ama bunu yanında oturan tatlı kadınla evlenerek elde etmek ona bir şekilde hırsızlık gibi geliyordu.

Emma kocasının yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini fark etti ve arkadaşından bahsetmenin onu üzdüğüne karar verdi. Yaralarından kurtulmaya çalışırken ihtiyacı olan son şey de buydu, bu yüzden konuyu bir kez daha değiştirdi.

"Küçük George nereli? Bu sabah konuşurken duydum ve tuhaf bir aksanı var."

"Kuzeyden geliyor."

"O nasıl senin ilkin oldu?"

Amaury omuz silkti. "Onu neredeyse Blake kadar uzun zamandır tanıyorum. Birlikte savaştık. İskoçya'nın hemen güneyinde küçük bir arazisi olan bir baronun dördüncü oğlu."

"Buraya gelişini geciktiren görev neydi?" "Evleniyordu."

"Öyle miydi?" Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Karısıyla tanışmak isterim."

"Yapamazsın. En azından henüz değil. Buraya gelirken akrabalarını ziyaret etmek için mola verdi. Küçük George bir ya da iki hafta içinde geleceğini söyledi."

"Ah," diye mırıldandı Emma hayal kırıklığıyla. Kadınla gerçekten tanışmak istiyordu. Kocasının ilki o kadar iri bir adamdı ki, karısının ona uyum sağlayabilmesi için bir Amazon olması gerekmez miydi? Emma kendi ahlaksızlığı karşısında kızardı.

ve zihnini başka konulara çevirmeye çalıştı. "Bana Kral Richard'ı öldürmeye çalışan suikastçılardan biraz daha bahset. Nasıl-"

"Bu konuşma işi çok yıpratıcı," dedi Amaury aniden, yastıkların üzerine uzanarak. "Uyu."

Emma onun kapalı gözlerine baktı, sonra içini çekip yatağa uzandı. Kocasının yorgunluk iddiası onu yanıltmamıştı. Görünüşe göre cesur hareketini tartışmak istemiyordu. Onun için sinir bozucu bir tavidir bu. Ve bencilce olduğuna da karar verdi. Özellikle de merakı bu kadar yüksekken. Ah, peki, diye karar verdi, gözlerini kapatarak. Eninde sonunda öğrenecekti. Tüm hikâyeyi anlatana kadar kuzenini rahatsız edecekti. Bu arada Lord Blake'ten ona efendim demekle hata ettiği için özür dileyecek, tüm bunların kocasının hatası olduğunu açıklayacak ve kocasının sağlığı hakkındaki fikrini soracaktı. Konuştukları sırada bunu dikkatle düşünmüştü ve Amaury'nin kadınlar ve onların kötülükleri hakkındaki tuhaf inançlarının belki de sadece başındaki yaradan kaynaklanabileceğini düşündü. Tıpkı yorgun olmadığı zamanlarda dinlenmesi konusundaki ısrarı gibi. Elbette başka türlü olamazdı? Amaury'ye bir şey vermeyi reddetti.

söylediği şeylere inandığı fikrini desteklemektedir. *

Amaury gözlerini açtı ve yanındaki boş yatağa baktı, sonra küfredip doğruldu. Karısı o yine uyurken kayıplara karışmıştı. Görünüşe göre itaat konusunda ne yazık ki eksikti.

İçinden mırıldanarak ayağa kalktı ve ilk kez odanın dönmemesinden dolayı rahatladı. Görünüşe göre dinlenmek ona biraz yardımcı olmuştu. Blake odaya girdiğinde kıyafetlerini giymeye çalışıyordu.

"Karın uyandığını duyunca hiç memnun olmayacak," dedi eğlenerek.

Amaury homurdandı ve tuniğini başının üzerine çekti.

"Senin için çok endişeleniyor, biliyor musun?" Blake şimdi gözlerinde parlayan muziplikle yorum yaptı. "Başındaki   y a r a l a n m a n ı n seni... şey... b şekilde tedirgin etmiş olabileceğinden korkuyor ve seninle konuşmamı ve yanlış bir şey... şey... fark edip etmediğimi görmemi istedi."

Amaury bunun üzerine durdu ve şaşkın bir dehşetle başını kaldırdı.

"Ne?" "Kükremene gerek yok Amaury. Ben tam burada duruyorum."

Gözleri kısıldı. "Şaka yapıyorsun," diye acımasızca suçladı.

Blake omuz silkti. "İstersen inanma."

"Evet." Amaury başını salladı. "Sana inanmıyorum," diye mırıldandı ve dikkatini tekrar tuniğini düzeltmeye verdi. "Nerede o?"

"Şüphesiz mutfakta, aşçıyla konuşuyordur. Ya da bir köşede dikiş dikiyordur. Çoğu kadın zamanını böyle geçirmiyor mu?"

"Ben nereden bileyim?" Amaury kılıcını bulmak için etrafına bakınırken mırıldandı. "Yaverim nerede?"

"Büyük ihtimalle karınla birlikte. Alden yaralandığından beri onun yanından nadiren ayrılıyor. Kendine güveninin arttığını da eklemeliyim. Onun yanında kekelemiyor, tökezlemiyor ya da sendelemiyor."

Amaury beceriksiz yaveriyle ilgili bu haber karşısında sadece omuz silkti ve oda etrafında sallanmaya başlayınca küfrederek hızla ayağa kalktı.

"Sakin ol, dostum." Blake onun kolunu yakaladı. "Belki de uyumadan kalmalısın. Birdenbire solgunlaştın."

"Sadece çok hızlı durdum." Amaury boğazının arkasındaki safrayı yuttu, sonra yavaş ve temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerlemek için döndü.

"Emma bundan hiç memnun olmayacak Amaury. Üzülecek." "O

benim karım. Benim için üzölmek onun görevi."

"Oh, evet." Blake ona kapıyı açmak için aceleyle ileri atılırken güldüğünü gizleme zahmetine girmede, sonra da koridordan Büyük Salon'a çıkan merdivenlere kadar onu takip etti.

Amaury merdivenleri kendi başına çıkmayı başardı, ancak son basamağa ulaştığında alnında ince bir ter tabakasıyla ölüm kadar solgundu.

"Lord kocam!" Emma şatonun kapısında durakladı, onu merdivenlerin dibinde gördüğünde yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Alden'a topladıkları söğüt kabuğu sepetini uzatarak onu Maude ile birlikte kapıda bıraktı ve aceleyle Amaury'nin yanına gitti. "Kalkmamalısınız lordum. Daha çok erken."

Blake onlara ulaşmadan önce, "Sana üzüleceğini söylemiştim," diye mırıldandı. "İyi günler leydim. Güneşin yanaklarınıza kondurduğu öpücükle çiçek açmış gibi görünüyorsunuz."

Emma iltifatı duymadı bile, dikkati arkadaşına kaşlarını çatmakla meşgul olan kocasına odaklanmıştı. "Lütfen oturun lordum. Korkunç derecede solgun görünüyorsunuz."

Amaury kaşlarını çatarak arkadaşına bakmayı bıraktı ve suçlayıcı bir ifadeyle, "Yatağı terk ettin," dedi.

Emma onun yüz ifadesi karşısında içini çekti. "Evet, lordum. Uyuyamadım, ben de düşündüm ki-"

"Düşünmek sana düşmez, karıcığım," diye tersledi sinirli bir şekilde. "Sana söyleneni yapmak senin görevin."

Emma bu anons karşısında kaskatı kesildi. Blake gözlerini deviriyor ve durumu nasıl kurtaracağını düşünüyordu ki, küçük hizmetçi kadın Maude günü kurtarmak için öne atıldı.

" 'Ere, leydim, bunu biraz alabilir misiniz? Lord hazretlerine dinlenebilmesi için bir sandalye getireyim." Sepeti hanımefendisinin eline tutuşturdu, ona almak için yumruklarını sıkmaktan başka seçenek bırakmadı, sonra odanın köşesine koştu ve bir süre sonra genellikle ateşin önünde duran ağır sandalyeyle geri döndü. "İşte buradasınız lordum. Burada bir iki kalp atışı dinlenin."

Amaury tartışacak gibi oldu, sonra vücudunun taleplerine boyun eğdi ve iç çekerek sandalyeye çöktü.

Blake, arkadaşının karısının dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Ona buralarda olmaması gerektiğini söyledim," diye açıkladı.

Neyin peşinde olduğunun farkında olmayan Amaury, ispiyonculuk yaptığı için ona ters ters baktı.

"Ama dinlemedi," diye ekledi Blake. "Korkarım yattığı için yatak yaraları oluşuyor olabilir."

Amaury'nin bu kaba yalan karşısında çenesi düştü. Sonra karısının bakışları hemen şimdi sandalyede duran poposuna yönelince hafifçe kızardı. "Bu doğru değil," diye söze başladı ama Blake karısına yaklaşıp mırıldanmaya başlayınca öfkeyle renk değiştirerek durakladı.

"Bir erkek için hassas bir konu leydim. Onları da huysuzlaştırır. Özellikle de başının ağrıdığına şüphe yokken. Onu bana bırakın, masaya kadar güvenle götürürüm. Eminim o sepetin içindekilerle yapmak istediğiniz bir şey vardır?"

"Ah, evet," diye soludu Emma, kocası için yeniden endişelenmeye başlamıştı. "Çay. Birazdan hazır ederim, kocacığım." Alden ve Maude'un arkasından koşturarak mutfığa doğru gitti.

"Yatak yaraları mı?"

Blake dikkatini Emma'nın şehvetli küçük poposunun koridorda salınışını izlemekten ayırıp arkadaşına baktı. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

"Teşekkür ederim!" Amaury öfkesinden boğulurken Blake başını sallamadan önce sırtına sağlam bir tokat attı.

"Evet. Bu tür bilgilerden fena halde yoksun görüldüğün için, dostum, sana bir kadına asla 'düşünmek onun haddi değildir' diyemeyeceğini söylememe izin ver."

"Şey, öyle değil. Bu benim..." Blake gözlerini devirip başını sallamaya başlayınca durakladı.

Blake ona, "Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum ama akıllı bir adam karısının bunu bilmesine asla izin vermez," dedi.

Amaury kaşlarını çattı.

"Neden?" "Bu onların

duyguları." "Duyguları

mı?"

"Evet, bu onları incitir. Kadınlar hassas yaratıklardır."

"Oh." Amaury başını kaşıdı. " 'Doğrusu onu anlamıyorum. Bu sabah ona yatmasını söylediğimde bana 'konuşmak' isteyip istemediğimi sordu."

Blake omuz silkti. "Bazı kadınlar önce konuşmayı sever-"

"Hayır. Başım bununla uğraşamayacak kadar gürültülü çarpıyordu. Onun dinlenmesini istedim, ama uyumadığımı görünce, onunla konuşmak isteyip istemediğimi sordu. Sorarım size, bir kadınla ne hakkında konuşabilirim ki?"

Blake dikkate alındı o Kısaca, sonra omuz silkti. "I genellikle ver onlara iltifat et. Bu genellikle işe yarar."

"Söyledim ama pek etkilenmedi," diye itiraf etti hoşnutsuzlukla. "Belki de doğru iltifatlar değildi. Sen ne dedin?"

"Ona güzel olduğunu söyledim."

Blake bir an bekledi ama Amaury ona sadece bakınca içini çekti. "Bir kadına güzel olduğunu öylece söyleyemezsin."

"Yapamaz mısın? Neden?"

"Kadınlar kendilerine iltifat ettiğinizde süslü kelimelerden

hoşlanırlar." Amaury yine başını kaşıyarak, "Süslü sözler," diye

mırıldandı.

"Evet... Saçların altın renginde, dudakların bir gül kadar tatlı, gözlerin bir geyiğin gözleri gibi gibi şeyler söyle. Ama bunları kendi kelimelerinizle söyleyin."

Amaury burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdı ve homurdandı, sonra arkadaşından uzaklaşarak karısının odayı geçip onlara doğru geldiğini gördü.

"Buyur kocacığım. Bu başınıza iyi gelecektir."

Amaury, kadının kendisine doğru bastırıldığı fincana baktı ve neredeyse yüksek sesle inliyordu. Tanrı'nın tatlı dizleri adına! Çürüğün tadının at sidiği gibi olduğuna yemin etti. Baş ağrıldığında içmek zorunda kalmak yeterince kötüydü, ama şu anda ne mutlu ki acı çekmiyordu ve kadın hâlâ çürüğü ona doğru bastırıyordu. Blake sağ olsun, diye düşündü arkadaşına kötü bir bakış fırlatarak.

"İçmesini sağlayacağım," dedi Blake Emma'ya kibarca ve bardağı aldı. "Eminim çok daha acil meseleleriniz vardır?"

"Teşekkür ederim, Lordum. Lord Hazretlerinin... şey... şikâyeti için biraz merhem getirmek istemiştım." Son kelimeyi fısıldadı, sonra aceleyle uzaklaştı.

Blake şaşkınlıkla ona baktı. "Acaba ne demek istedi-" "Lanet olası var olmayan yatak yaralarım," diye hatırlattı Amaury ona acımasızca.

"Oh, evet." Blake elindeki çay bardağını şömineye atarken hafifçe gülümsedi. "Hiç olmadığını görünce ne düşünecek merak ediyorum."

"Hiç olmadığını görmekle ne demek istiyorsun?"

"Sanırım merhem getirmeye gittiğine göre merhemi uygulamak istiyor."

"Tam burada mı?" Amaury bu düşünceye dehşetle baktı, onun geri döndüğünü ve kalabalık Büyük Salon'un ortasında soyunmasını emrettiğini hayal etti. Bunu ona hiç yakıştıramadı. İyi olmadığını düşündüğü için ona emirler yağdırmak gibi üzücü bir eğilim göstermişti. Daha önce emekli olması için verdiği emri uygulayarak bu sorunu hallettiğini düşünmüştü ama uyur uyumaz sıvışıp gitmesi onu bu konuda düzeltmişti. Onun bu eğilimine kesinlikle bir son vermesi gerekecekti.

"Merhemle döndüğünde onu yemek sonrasına kadar oyalayacağım; o zaman merhem sürmeme yardım etmeyi teklif edebilirsin," diye kesin bir karar verdi.

"Ben mi?"

"Evet, sen," dedi Amaury kuru bir sesle. "Yalan söylediğini bilmesini istemezsin, değil mi? Bu onun hassas duygularını incitebilir."

"Saçların altın renginde, dudakların... şey... bir gül kadar kırmızı ve gözlerin bir geyiğinki gibi." Amaury, akşam yemeği için masaya oturduklarında bu sözleri hızlıca tekrarlardı ve karısının cevabını beklerken memnuniyetle başını salladı.

Leydi Emma tankardını ağzına götürürken durdu, başını hafifçe salladı, sonra yemeye devam etti.

Amaury kaşlarını çatı. "Karıcığım, saçının-" "Altın. Evet,

biliyorum kocacığım. Lord Blake bunu bana daha önce söylemişti."

Amaury birasını tekrar masaya vurarak arkadaşına döndü ve ters ters baktı.

"Sana kendi kelimelerini kullanmanı söylemiştim," dedi Blake, konuşmayı duyunca hemen. "Bunlar sadece örnekti."

Amaury nefesinin altından mırıldanarak yemeğine döndü ve dirkini yemeğe saplamaya başladı.

"Bir sorun mu var, kocacığım?" Emma sordu, endişesini bir parça kahkaha gölgeliyordu. "Başın mı ağrıyor? Biraz daha-"

"Hayır!" Amaury öfkesini dizginledi ve iç çekti. "Teşekkür ederim, ama hayır, daha fazla çaya ihtiyacım yok." Bunu düşününce ürperdi, sonra içini çekti ve iştahı kaçtığı için hafifçe arkasına yaslandı. Ayrıca kısa gezintisinden sonra biraz yorulmaya başlamıştı. Muhtemelen bunun merdivenlerden aşağı indiğinden beri yaptığı tartışmalar ve telaşla bir ilgisi vardı. Küçük karısının merhemi sürmeyi yatma vaktine kadar bırakması için epey uğraşmıştı. Konu onun sağlığı olduğunda inatçı bir kadın olabiliyordu. Bundan memnun olup olmaması gerektiğinden emin değildi. Belki de Blake, Amaury'nin kendisi ölürse Bertrand'la evlenmek zorunda kalmaktan korktuğu için onun için bu kadar endişelendiğini açıklamasaydı memnun olurdu. Bertrand'a tercih edilmek pek de iltifat sayılmazdı.

"Korkarım tüm bu heyecandan yorulduum. Belki de yatağa çekilip biraz uyumalıyım," dedi arkadaşına umut dolu bir bakış atarak.

Başını sallayan Blake yemeye devam etti. Yardım teklif etmek için hemen ayağa kalkan Emma oldu. "Elbette. Sizi kaldırayım ve merhemi süreyim."

Amaury bunun üzerine Blake'e ters ters baktı ama arkadaşı sadece yemeye devam edince onu masaya geri gönderdi. "Hayır, karıcığım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Merhemi tek başına süremezsin, kocacığım," diye karşı çıktı Emma mantıklı bir şekilde. "Blake bunu halledecek," diye açıkladı Amaury, konuşurken onu dirsekleyerek.

"Oh, evet." Bıçağını silen Blake, kendi dirseğini kınına geri soktu ve hızla ayağa kalkarak ona bir gülümseme sundu. "Ben ona göz kulak olurum leydim. Gücünüzü korumak için yemek yemelisiniz."

"Ama yemeğinizi bitirmediniz," diye itiraz etti.

"Hayır, ama son birkaç gündür ben karnımı tıka basa doyurdum, sen ise zavallı kocan için üzülürken neredeyse hiçbir şeye dokunmadın," diye belirtti.

Amaury bunu duyunca hoşnutsuzlukla kaşlarını çatarak karısına baktı. "Yemek yemiyor muydun?"

Emma, Lord Blake'e yapmak üzere olduğu protestonun ağzını kapattı ve kocasına dönmeden önce ona ters ters baktı. "Evet lordum, öyle." Kocasına bu bariz yalan karşısında kaşlarını daha da çatınca, isteksiz bir iç çekişle ekledi: "Sadece çok fazla değil. Endişe iştahımı kaçırıyor."

Dönüp merdivenlere yönelmeden önce tek söylediği "Ye," oldu.

Blake ona özür dileyen bir bakış atarak masadan bir koyun budu aldı ve onunla onu selamladı. "Arkadaşlık görevlerimi yerine getirirken bana yardımcı olması için bunu alacağım."

Yedinci Bölüm

"Biraz mübarek devedikeni var leydim."

Emma, Maude'un eliyle işaret ettiği yere baktı. "Oh, güzel! Kutsanmış devedikeni iştahı artırır. Dün gece yemekte kocamın pek bir şey yemediğini fark ettim. Belki bu yardımcı olur."

Maude başını sallayarak bitkiden biraz toplamak için harekete geçti.

"Eğer dulavratotu görürsen, ondan da biraz topla Maude. İyi bir kan temizleyicidir. Şansın varsa kasap süpürgesi ve kırmızı yonca da topla."

"Evet, leydim."

Emma kadının ses tonuyla yüzünü buruşturdu, hizmetçinin kocasının sağlığını güvence altına alma arzusunda çok ileri gittiğini düşündüğünün farkındaydı.

Emma, yarasından uyandığından beri kocasına genel sağlığını ve gücünü artırdığı söylenen bir ilaç kombinasyonu veriyordu. Ve bunu yapmasında kesinlikle yanlış bir şey yoktu, diye düşündü savunmacı bir tavırla, ama Maude'u üzen şeyin ona ne verdiğinden çok, bunları ona nasıl verdiği olduğunu biliyordu. Amaury ilaç almaya karşı rahatsız edici bir isteksizlik gösteriyordu, bu yüzden iksirleri yemeklerde içeceğine gizlice katmanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Ne yazık ki iksirler neredeyse fincanının yarısını doldurmuş ve birasının tadını biraz değiştirmişti. Adam bundan şikâyet ettiğinde Emma ona sadece başındaki yaranın etkilerinden kaynaklandığını söylemişti. Yalan söylemek günah olabilirdi ama Emma Tanrı'nın bunu anlayışla karşılayacağından emindi. Kocasını sağlıklı kalmalı ve ona bir çocuk vermeliydi. Onu Bertrand'la evlenmek zorunda kalmaktan korumanın tek yolu buydu.

Belki de aldığı önlemleri biraz abarttığını kabul edecek kadar dürüsttü ama gerçekten de bir varis doğana kadar tedbirli olmak üzülmekten daha iyi görünüyordu. Bakışları düz karnına kaydı ve iç geçirdi. Düğün gecesi umduğu sonuçları vermemişti. Bu gerçek, biraz daha sevişmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Ne yazık ki kocası bu konuda hiç istekli görünmüyordu.

Emma ilk başta çok endişelenmemişti; ne de olsa yarası hâlâ iyileşme sürecindeydi. Amaury birkaç gündür ayakta idi. Son üç günü bailey'de adamları denetleyerek geçirmişti. Kocalık görevini yerine getirebilecek kadar iyileşmiş miydi? Yüzü kızararak ona kadının zamanının gelip geçtiğinden bile bahsetmişti ama bu imanın pek bir etkisi olmamıştı. Adamın bunu yapmaya cesaret edemeyeceğinden korkmaya başlamıştı.

Emma iç geçirerek tekrar ayaklarının dibindeki damiana bitkilerine eğildi. Elindeki tıbbi tedavi kitaplarında damiananın güçlü bir afrodizyak olduğu yazıyordu. Eğer öyleyse, kocasının bu bitkiye karşı bir direnci olmalıydı, çünkü kadınının zamanı biter bitmez birasına kattığı diğer bitkilerin listesine bu bitkiyi de eklemişti, ama yine de kocası ateşinin arttığına dair hiçbir belirti göstermemişti.

Damiana'nın erkeklerdeki iktidarsızlığı da tedavi edebildiği söyleniyordu. Bu sorunun kocasını etkileyip etkilemediğinden emin değildi ama ilk evlilik deneyimlerinin bir çocukla sonuçlanmamış olması onu endişelendiriyordu. Gebe kalmak için bir kereden fazlası gerekmezdi herhalde? Bir ya da iki denemeden fazla sürseydi çoğu kadının bu kadar çok çocuğa katlanmayacağından emindi. Elbette, kadınların bu eylemden neden zevk almadığının söylendiğini şimdi anlıyordu.

On ya da daha fazla çocuk sahibi olan bu kadınlar otlar konusunda zeki olmalı ve rahatsızlığı hafifletmek için ne alacaklarını biliyor olmalılar, diye düşündü başka bir bitki koparmak için eğilirken. Onu sepete atarken bakışları kısa bir süreliğine daha önce topladığı söğüt kabuğuna kaydı. Amaury'nin birkaç gündür buna ihtiyacı olmamıştı. Bu kendisi içindi. Kocasının onunla yatmaya hiç niyetli görünmediğinden, ona kendisi yaklaşmaya niyetliydi. Ağaç kabuğu da bunun içindi. Bu kez, birleşmenin vereceği acı ve rahatsızlığa karşı hazırlıklı olmak niyetindeydi. Beklediğini bildiği acıyı hafifletmek için şerbetçiotu ve beyaz söğüt kabuğundan bir içecek hazırlayacaktı. Aynı zamanda birahaneçisinin bir kenara koymasını istediği sulanmamış birayı da içmeyi planlıyordu. Bu iki karışım sayesinde olayın o kadar da acı verici olmayacağını umuyordu. Sanki kocası düğün gecelerinde onu parçalamaya çalışıyormuş gibi hissetmişti.

Eğer bir olay varsa. İç geçirerek başka bir bitki koparmak için eğildi. Konuya nasıl yaklaşacağı hakkında çok az fikri vardı. Bu can sıkıcıydı. Diğer eşler kocalarından birleşmeyi nasıl istiyorlardı?

Belki de sormalarına gerek yoktu. En çok korktuğu şey de buydu.

"Leydim, biraz devedikeni, dulavratotu ve kırmızı yonca buldum. Ama hiç kasap süpürgesi bulamadım."

Emma doğrulurken, "Her şey yolunda," diye mırıldandı. Doğrulduğunda elini sırtına koydu, gözleri gökyüzünde gezindi.

"Geç oluyor," dedi Maude, onun bakışlarını takip ederek.

"Evet. Geri dönmeliyiz. Biz oraya varana kadar herkes yemeğe oturmuş olacak."

Hizmetçi başını sallayarak sepetini aldı ve Emma'yı atlara ve yanlarında bekleyen muhafızlara doğru takip etmeye başladı.

Amaury, karısı atını sürüp bailey'e girdiğinde oldukça sabırsızdı. Karısının daha fazla kök ve kabuk araması gerektiğini söylemesi hiç hoşuna gitmemişti. Karısı, bütün otlarını onun üzerinde tükettiğini eklemeseydi, gitmesine izin vermeyi reddedecekti. Onunla birlikte dört adam göndermişti ama o gider gitmez altı adam göndermesi gerektiğine karar verdi. Bu endişe bütün öğleden sonra bailey'de eğitim gören adamları denetlerken dikkatini dağıtmıştı.

Uzun süredir talimat verecek kadar bilinçli olmamasına rağmen, Blake ve Küçük George onun yapmalarını isteyeceği her şeyi yapmışlardı. Beklenenden daha iyi savaşçı olduklarını kanıtlayan Fulk'un adamları da dahil olmak üzere, adamlarını her gün alıştırma yapmaya devam ettirmişlerdi. Ayrıca haydutlar sorunuyla ilgilenmeleri için her gün dışarıya adam göndermişlerdi. Ne yazık ki haydutlar da bunu bekliyordu ve saldırıdan beri ortaya çıkmamışlardı. Şimdiye kadar yakalanmaktan kurtulmuşlardı.

Karısının ormanda olmasından bu kadar rahatsız olmasının nedeni de buydu. Öğleden sonrasının büyük bir kısmını onun için endişelenerek geçirmesinin nedeni de buydu. Hanımefendinin dönmekte olduğunu haber veren telefon çaldığında oldukça somurtkandı.

"Zamanı gelmişti," diye mırıldandı, adamlarına eleştirilerini ve emirlerini kükrerken sinirli bir şekilde salladığı kılıcını kınına soktu. Öfkesini onlardan çıkardığını fark etti. Kendini suçlu hissetmek için bir anını ayırdı, sonra karısının bailey'e doğru at sürdüğünü ve ahırlara doğru gittiğini gördü. Amaury hemen kendisi de o tarafa yöneldi.

"Lord kocam."

Amaury onun gülümseyerek karşılaması karşısında öfkesinin bir kısmını yuttu ve yüzüne gülümseme olduğunu sandığı bir ifade yerleştirdi. Emma'ya acı dolu bir yüz buruşturması gibi göründü ve yüzünü hemen endişe kapladı.

"Acı çekiyor musunuz lordum?" diye sordu atından hızla kayarak. "Hayır."

"Başın dönüyor mu... ya da halsiz hissediyor musun?" Uzanıp alnını yokladı, serin ve kuru olduğunu görünce rahatladı.

"Hayır, karıcığım. Ben iyiyim."

"Yorgun değilsin, değil mi? Bugün aşırıya kaçmadın ve-"

"Yaralanmamın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti," dedi bıkkınlıkla. "Ve hayır, aşırıya kaçmadım. Sadece adamlarımı denetledim. Yaygara koparmayı bırak, karıcığım."

"Oh. Güzel." Başını eğerek bu haberden duyduğu rahatlamayı gizledi. Acı çekmiyordu, yorgun değildi. Bu gece ona yeniden kabul etmesi için yaklaşacaktı. Eğer kendisi ona yaklaşmazsa. Yine de pekâlâ yaklaşabilirdi. Belki de Damiana'nın işe yaraması sadece birkaç gün sürerdi. Akşam yemeğinde ona birasına iki doz katacaktı. Zararı olmaz, diye düşündü. Sonra kocasının birkaç dakikadır onunla konuştuğunu ve tek kelimesini bile duymadığını fark etti.

Dikkatini kendi düşüncelerinden uzaklaştırarak, onun konuşmasının sonunu dinledi; bu aslında kötü bir şekilde gizlenmiş, oradan ayrılmamasını söyleyen bir emirdi

en az altı adam olmadan kale arazisine tekrar giremezdi. Tehlikeliydi. Haydutlar hâlâ ortalıktaydı.

Sözlerini bitirdiğinde Emma ciddiyetle başını salladı, sonra döndü ve elindeki sepete değerli otlarını koyarak şatoya doğru yol aldı. Saat korktuğu kadar geç değildi. Akşam yemeğinden önce bu son damiana partisini kaynatmak için yeterli zamanı vardı.

"İyi hissediyor musun, karıcığım?" Amaury, kadının sıranın üzerinden geriye doğru düşmesini engellemek için kolundan tutarken kaşlarını çatı. Oturduğu yerde son derece dengesizdi.

"Evet." Sözcük bir hıçkırıkla ağzından kaçtı ve Emma bir kıkırdamanın ardından hemen ağzını kapattı, sonra da kendini yelpazelemek için elini çekti. "Aman Tanrım, burası çok sıcak. Öyle değil mi kocacığım?"

"Hayır. Değil," diye mırıldandı Amaury. Kadının tuhaf davranışları karşısında şaşkına dönen Amaury, geçen hafta boyunca defalarca kendisine yaptığı gibi elini kadının alnına bastırmak için uzandı. Kendini ateşli hissetmiyordu. "Karım-"

"Kahretsin, 50 derece sıcak!" Oturduğu yerde hafifçe sallanırken, elbisesinin üst kısmını telaşla çekiştirdi ve malzemeyi teninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Amaury ona bön bön baktı, sonra da seçtiği sözcükler yüzünden suratını ekşitti ve "Bu durumda bir koca ne yapar lordum?" diyen bir ifadeyle iri gözlü Blake'e döndü.

Blake, arkadaşının bakışlarına karşılık verebilecek kadar soğukkanlılığını geri kazandıktan sonra çaresizce, "Neredeyse uyuşmuş gibi görünüyor," dedi.

"Lordum, hanımefendiler küstahlaşmaz," diye nasihat etti Emma, kocasının yorumunu yakalayınca onun karşısında eğilerek parmağını arkadaşının yüzüne doğru salladı.

Maude, "Belki de bir banyo yapsanız iyi olur leydim," diye mırıldandı, şimdi hanımının yanında belirmişti.

"Banyo mu?" Emma kadınına bakmak için arkasına döndü ve neredeyse dengesini kaybediyordu. "Ah, evet. Bunu isterdim. Beni serinletecek herhangi bir şey

lanet olası sıcak."

Amaury, Maude'un sabırla karısının ayağa kalkmasına yardım etmesini ve merdivenlere doğru yürümesini izlerken bakışları daraldı.

"Sence o bir içkici mi?" Blake sessizce sordu.

Amaury bu düşünce karşısında kaşlarını çattı ama sessiz kaldı. Bakışları karısı ve hizmetçisinin çıktığı merdivenlere döndü ve Maude bir kez daha merdivenlerden inip aceleyle mutfığa girene kadar orada kaldı. Bir süre sonra kolunda bir sepetle geri döndüğünde Amaury ayağa kalktı ve onu yanına çağırdı.

Maude kısa bir süre tereddüt ettikten sonra isteksizce onun yanına yürüdü.

"Evet, lordum?" "O nedir?" diye sordu, Maude'un elindeki örtülü sepeti işaret ederek.

Maude küçük keten örtüyü geri çekti. "Hanımefendinin banyosunu koklamak için."

Amaury içindekilere baktı, kuru çiçek karışımı karşısında kaşları hafifçe kalktı. Sonra yeşilimsi sarı bir çamurla dolu küçük bir kâse dikkatini çekti. "Nedir bu?" Kaseyi işaret etti.

"Papatya ve limon karışımı... Hanımefendinin saçları için."

"Hmm." Amaury kâseyi aldı ve kokladı. Hoş olmayan bir şey değildi. Şimdi gergin kadına baktı. "Hanımefendi içki içti mi?"

"Çakırkeyif mi?" Maude'un sesi hafif bir gıcırtyla çıkarken gözleri irileşti. "Hayır, lordum."

"Çok sarhoş görünüyor."

Maude, "Evet," diye

onayladı.

"Öyle mi?!" Bunun üzerine patlamaya hazır

görünüyordu. "Hayır, lordum!"

"O zaman onu rahatsız eden şey ne?!"

"Şerbetçiotu olmalı lordum," diye ağzından kaçırdı

Maude. "Şerbetçiotu mu?"

"Evet... ve beyaz söğüt kabuğu."

Şaşkınlığı belli oluyordu. "Peki ya şerbetçiotu ve söğüt kabuğu?"

Maude, "Hanımefendi yemeğe oturmadan önce her ikisinden de içti," diye itiraf etti. "Belki de akşam yemeğindeki birayla reaksiyona girmişlerdir."

"Lord Amaury'ye başı için verdiği şey beyaz söğüt kabuğu değil miydi?" Blake hizmetkârı da sorgulamak için yerinden kalkarak sordu.

"Peki lordum." Maude ikinci adama başını salladı.

"Şerbetçiotu nedir?"

"Bu ağrı için de... ya da karın problemlerini hafifletmek için. Bazıları sinirlerini yatıştırmak için alır."

"Karım hasta mı?" Amaury bu düşünceye çok sinirlenmişti.

Bunu gören Maude hemen başını sallamaya başladı, sonra içini çekerek itiraf etti: "Bilmiyorum lordum. Öyle bir şey söylemedi. Belki de sadece gazdan dolayı acı çekiyordur." Adamın önünde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "İzninizle lordum. Bunu hanımefendilerine götürebilir miyim? Ben bunları götürene kadar banyosu soğursa hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Amaury yüzünü ekşiterek başını salladı ve kadının Büyük Salon'dan kaçışını izledikten sonra masadaki yerine geri döndü.

"Büyük ihtimalle gazı var," dedi Blake ona güven verici bir şekilde, Amaury'nin kendi koltuğuna otururkenki ifadesini yakalayarak. "Hasta olsaydı mutlaka karısına söylerdi."

"Evet," diye onayladı Amaury ama endişeliydi.

"Leydim?"

Emma, Maude'un tedirgin sesiyle gözlerini açtı. Hizmetçi ona banyosunda yardım etmiş, sonra onu bir çarşafa sarmış ve saçlarını taramak için ateşin önüne oturtmuştu. Emma ateşin sıcaklığı ve fırçanın saçlarında gezdirdiği rahatlatıcı darbelerle neredeyse uykuya dalacaktı.

Uzanıp saçlarını yokladı ve neredeyse tamamen kurumuş olduklarını görünce şaşırdı. Belki de biraz uyuklamıştı. Muhtemelen biradan kaynaklanıyordu. Şifalı otlardan iki kat içmiş, sonra da aşçının kendisi için ayırdığı biranın her damlasını içmişti. Kovayı boşaltmak için tankardını üç kez boşaltıp yeniden doldurması gerekmişti ama inanılmaz bir etkisi olmuştu. Gerçekten de kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Bu kadar etkilenmemiş, umursamaz, rahatlamış. Önümüzdeki gece için harika bir tonikti. Bu düşünce, eş olarak yaşadığı ilk deneyimi hatırlayarak iç geçirmesine neden oldu. Kendini bu şekilde hazırlamayla düşünseydi her şey onun için çok daha kolay olurdu, diye karar verdi. Ama o zaman bunun neleri gerektirdiğini fark etmemişti.

"Leydim mi?" Maude

tekrarladı. "Evet?"

"Hasta değilsin, değil mi?"

Emma şaşkınlıkla başını kadına çevirdi, sonra kıkırdadı. "Hayır, Maude. Neden böyle düşündün ki?"

Hizmetçi bir an sustu, sonra saçlarını taramaya devam ederken itiraf etti: "Seni daha önce şerbetçiotu ve beyaz söğüt alırken gördüm. Belki de hastasınızdır diye düşündüm?"

"Hayır." Emma gözlerini ateşe dikip dudağını ısırды, sonra içini çekerek itiraf etti: "Ben de sulanmamış bira içtim. Belki birleşmeye yardımcı olur diye düşündüm."

"Yardım edin..." Fırça saçında hareketsiz kaldı.

Emma kıpkırmızı kesilerek, "Evet," diye mırıldandı. "Kadınının zamanı geldi. Gebe kalamadık, bu yüzden yeniden birleşmemiz gerekiyor."

Maude'un kaşları kısa bir süre endişeyle birbirine yaklaştı, sonra arkasına yaslanıp Emma'nın saçlarını tekrar okşadı ve mırıldandı: "İlk seferin biraz acı verici olduğu doğru-"

Emma bunun üzerine beceriksizce homurdandı ve Maude fırçayı tekrar susturdu.

"Şey," diye iç geçirdi Maude. "Lord Hazretleri düğün gecenizde biraz acele etti. Biraz hıza ihtiyacı vardı.

Büyük olasılıkla sizi buna hazırlama fırsatı bulamadı."

"Beni hazırlamak mı? Bunu yapmadan önce beni uyardı ve özür diledi." Döndüğünde Maude'un dehşet içinde gözlerini devirdiğini gördü.

"Bu bir hazırlık değil leydim."

"Değil mi?"

"Hayır," dedi ağır bir sesle. "Leydim, Lord Fulk'la evlenmeden önce kimse size yatak takımları hakkında bir şey öğretmedi mi?"

"Aye-nay." Emma safça düşüncelerini hatırlayınca güldü. "Babam bana kocamın yatağını paylaşacağını söylemişti."

"Hepsi bu kadar

mı?" Emma

başıyla onayladı.

"Ah, leydim!" Maude dehşete düşmüş görünüyordu. "Bana söylemeliydiniz. Belki seni olacıklara hazırlayabilirdim."

Emma alaycı bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedi. "Artık hazırım. Bu yüzden şerbetçiotu ve söğüt aldım. Bu gece her şey iyi olacak. Sabırlı olacağım. Doğrusu bu rahatsızlığı fark edeceğimi bile pek sanmıyorum. Çok yorgunum."

"Hayır! Leydim," diye ısrarla söze başladı Maude, ancak odanın kapısı açılıp Lord Amaury içeri girince ağzını kapattı. Onları ateşin yanında görünce, hizmetçinin hâlâ orada olduğu gerçeğine kaşlarını çatı. Karısıyla yalnız konuşmak istiyordu.

"Bizi yalnız bırakın," dedi.

Maude kısa bir süre tereddüt etti, sonra ayağa kalktı ve isteksizce odadan çıktı.

Amaury onun gidişini izledi, sonra dönüp karısını inceledi. Ateşin önünde çok güzel görünüyordu. Saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına dökülürken parlıyordu. Etrafını saran siyah ketenin altına hiçbir şey giymediği çok belliydi. Çarşaf nemliydi ve vücuduna yapışmıştı.

Amaury bakışları o bedenin üzerinde gezinirken boğazının düğümlendiğini hissetti. Onun altında yatan bedeni çok net bir şekilde hatırlıyordu. Daha sonra serbest bırakılmadığı zaman çektiği acıyı da çok net hatırlıyordu. Şimdi küçük karısı tarafından bu kadar kolay tahrik edilmesinin nedeninin bu inkâr olduğundan şüpheleniyordu. Evlendiklerinden beri neredeyse her dakikasını, en azından bilinçli anlarını, uyarılmış bir halde geçirmiş gibi görünüyordu. Geçirmediyse ne olaydı. Ve görünüşe bakılırsa yakın zamanda tatmin olamayacaktı. Hele karısı hastaysa.

"Sen hastasın," dedi.

Emma'nın kaşları bu suçlama karşısında kalktı; sonra başını salladı.

"Evet, öylesin ve seni neyin rahatsız ettiğini bilmek istiyorum,

karıcığım." "Hiçbir şey, kocacığım."

"Seni neyin rahatsız ettiğini bana söyleyeceksin. Karım olarak bu senin görevin."

Emma kaşlarını çatarak ona baktı. Beyaz söğüt kabuğu ve şerbetçiotu aldığını da bir şekilde öğrenmediyse, onun neden hasta olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer durum buysa, nedenlerini ona kesinlikle açıklamak istemiyordu. Bunu tartışmak oldukça utanç verici olurdu. Dikkatini dağıtmanın

Gerektiğinde dengesini kaybetmeden ayağa kalkmayı başardı, sonra da çarşafı yere bıraktı. "Hasta mı görünüyorum, kocacığım?"

Amaury olduğu yerde kalakaldı. Kadının bunu yaptığına inanamıyordu. Düğün gecesinden bu yana, ayrıcalıkları için onu rahatsız etme konusunda kendisiyle savaşıarak zaman geçirmişti; bedeni neredeyse bunu yapmasını emrediyor, zihni ise acele etmemesi gerektiğini savunuyordu. Düğün gecesinde ne yazık ki neden olduğu acı yüzünden suçluluk duygusuyla acı çekmişti. Şimdi, işte buradaydı ve kendini ona sunuyordu. En azından Tanrı'ya kendini sunduğunu umuyordu. Onu yanlış anladıysa ve kadın aniden yatağa girip uyumaya başladıysa öleceğini düşündü. Kadının yapmak istediğinin tam olarak bu olduğunu düşünerek dehşete kapılan adam olduğu yerde durdu ve kafasının içinde geçen saniyeleri saydı. Yatağa girmesi için ona yirmiye kadar -hayır, ona kadar- süre tanıyacaktı, yoksa...

Çarşafı bırakmak Emma'nın hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. Yine de, dikkat dağıtıcı bir unsur olarak son derece etkiliydi. Kocasını sadece düşünme yetisini kaybetmekle kalmamış, aklını tamamen yitirmiş gibi görünüyordu. Uzun bir süre ağzı açık bir şekilde ona baktı, sonra aniden odanın öbür ucuna doğru yürüdü, onu kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı. Onu oraya bıraktıktan sonra hemen giysilerini yırtmaya başladı.

Emma onu şaşkınlığa benzer bir şeyle izledi. Beklediği tepki tam olarak bu değildi. Bunun ona bir fikir verebileceğini ummuştu ama en azından ona sormak zorunda kalacağını, sonra da onun yumuşayıp birleşmeyi kabul edeceğini tahmin etmişti. Bunun yerine onun sabırsızlıkla kıyafetlerini yırttığını görmek, belki de birleşmenin adam için çok daha eğlenceli olup olmadığını merak etmesine neden oldu, çünkü gerçekten de istekli görünüyordu. Tunüğünü çoktan çıkarmıştı ve şimdi bir ayağının üzerinde odada hoplayıp zıplıyor, diğer ayağıyla da çizmesini çekiştiriyordu. Sonunda çizme çıktı ve onu omzunun üzerinden fırlattı, ardından dikkatini ikinci çizmeye verdi. Bir an sonra o da omzunun üzerinden uçup gitti. Ardından hortumunun bağlarını çözüp aşağı itmek için çok az zaman harcadı.

Tuhaflığı ortaya çıktığında Emma'nın gözleri büyüdü. Onu son gördüğünde olduğundan daha da büyük görünüyordu. Birdenbire kendini dozlamaya iten öngörü için son derece minnettar oldu.

Onun aniden hareketsizleştikini fark edince gözlerini yüzüne kaldırdı. Açlık hâlâ oradaydı ama şimdi yüzünde acıyı andıran bir ifade vardı. Emma kaşlarını çatarak dudaklarını yaladı. "Kocan mı?"

Amaury inledi ve küçük dilinin dudaklarında hızla gezindiğini görünce gözlerini kapattı. Kahretsin, kendini tutmaya çalıştığının farkında değil miydi? Ona saldırmamak için kendini tutması gerektiğini bilmiyor muydu? Çünkü giysilerini yırtarken tüm niyeti buydu. Sonra, elbette, onun bu evlilik mutluluğu işinde hâlâ yeni olduğunu hatırlayacak kadar uzun süre temel içgüdülerinin üstesinden gelmeyi başarmıştı. Ve bir dahaki sefere onu zorladığında, bunu onun için olabildiğince zevkli hale getirmek için zaman ayıracağına dair kendi kendine yemin etmişti. Ya da en azından mümkün olduğunca acısız, çünkü kadınların bu eylemden hoşlanmadığı bir gerçektir.

"Koca mı?"

Amaury iç çekerek gözlerini açtı ve gülümsemeye zorladıktan sonra yatağa, onun yanına uzandı.

Emma da ona hafif gergin bir gülümsemeye karşılık verdi ve sırt üstü yuvarlandı. Düğün gecesini ona yapmasını emrettiği şey buydu. Adamın tekrar üzerine çıkıp birleşmeye başlayacağını umuyordu. Bunun yerine, adam sadece kaşlarını hafifçe kaldırdı ve ardından bakışlarının vücudunda gezinmesine izin verdi. Gözleri bacaklarının tepesine ulaştığında, Emma aniden o geceki diğer talimatını hatırladı ve bacaklarını açtı.

Amaury'nin bakışları bu hareket karşısında hemen kızın yüzüne döndü ve aklına hemen getirdiği düşüncelerden kaçmaya çalıştı. Kendi kontrolünü yeniden kazanırken bakabileceği en güvenli yer onun yüzü gibi görünüyordu... ta ki dilinin tekrar dışarı fırladığını görene kadar.

İnleyerek yüzünü yastığa gömdü. "Kocan mı?"

"Bunu yapabilirim," diye mırıldandı dişlerini sıkarak yastığa doğru.

"Ne yapacağım, kocacığım?"

" Soru sormak sana düşmez, karıcığım. Sadece sessizce uzan."

"Evet, kocacığım," diye endişeyle cevap verdi Emma, güvensizliği tavan yapmıştı. Adam ondan nefret ediyordu. Ona bakmaya dayanamıyordu. Onunla birleşme düşüncesine bile katlanamıyordu. Şu anda bile kendini bu işi başarabileceğine ikna etmeye çalışıyordu. Keşke güzel olsaydı. Sadece bu gece için. Kocanızın sizi çocuk sahibi yapma fikrine katlanamayacak kadar çirkin bulunması utanç vericiydi.

Amaury yüzünü yastığa daha da bastırdı ve nefesini tuttu, arzularını kontrol etmeye çalışmak için aklına gelebilecek en tatsız şeyleri hayal ederken tekrar tekrar ona kadar saydı.

Birayı yapan çukur yüzlü yaşlı cadı. Yıkanmak.

Karısının ağaç çayı. Hayır. Bu hiç iyi değildi. Şu anda yanında çıplak yatan karısını hatırlamasına neden oldu.

Başından yaralandıktan sonra çektiği acı verici baş ağrıları. Hayır. Bu da iyi değildi. Aklına onun üzerine eğilmiş, alnında ateş olup olmadığını kontrol ettiği görüntüleri getirdi.

Karısıyla konuşuyor. Lanet olsun! Karısı onun aklından çıkamaz mı?

Emma çaresizce kocasının sırtına baktı, belirsizlik içinde acı çekiyordu. Sonra kocasının yüzünü yastığa daha da gömdüğünü gördükçe öfkesi kabarmaya başladı. Kendini boğmaya mı çalışıyordu? Onunla çiftleşmek gerçekten de ölümden beter bir kader miydi? Yüce Tanrım, bu çok aşağılayıcıydı!

"Kocacığım!" diye tersledi. "Senden kendini öldürmeni istemedim, sadece gözlerini kapatmanı, senin için daha çekiciymişim gibi davranmanı ve geçen sefer yaptığın o şeyi yapmanı istedim. Bir varise ihtiyacımız var ve görünüşe göre geçen sefer bir tane üretmeyi başaramamışsın."

Amaury bunun üzerine sustu, sonra başını çevirip karısına boş gözlerle baktı. "Ne dedin sen?"

Emma sabırsızca içini çekti. "Birleştirme, lordum."

"Hayır. Son seferinde bir varis çıkaramadığımı söylerken ne demek istiyorsunuz?"

Onun erkeklik gururunun incindiğini fark ederek iç çekti ve onu yatıştırmaya çalıştı. "Sizin hatanız olmadığına eminim lordum. Belki de beni çocuk sahibi yapma konusunda başarısız olmamızın nedeni zifaf baskısıydı. Belki de doğurganlığınızı zayıflattı, ama-"

"Benim iyiliğim yüzünden çocuk sahibi olamadın!" Amaury tersledi. Emma ona sadece göz kırpmakla yetinince, "Ben tohumumu dökmedim," diye açıkladı.

Kadının şaşkın ifadesi pek değişmedi ve Amaury sabırsızca içini çekti. "Bir erkek tohumunu dökmeli, bebeği kadının karnına yerleştirmeli. Ama düğün gecemizde zaman yoktu. İşimiz yarıda kesildi ve sana yaşattığım acıdan sonra, o gece kendimi daha fazla zorlamamayı düşündüm."

"Tohum mu?" Emma mırıldanarak karnına baktı. "Evet."

Şüpheli gözlerini tekrar ona dikti. "Ekmen gereken bu tohum nerede?" diye sordu kuşkuyla.

Amaury ağzını açtı, tekrar kapattı, sonra kıpkırmızı oldu, hatta neredeyse morardı. Emma bir an için kriz geçireceğinden korktu. Sonra yataktan fırlayıp kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çekerek ardına kadar açtı. Kapı aralığında çırılçıplak durarak yaverine seslendi.

Çocuk çağrı üzerine Büyük Salon'dan koşarak çıkmadan önce Emma çabucak yatak örtüleriyle üzerini örttü.

"Bana biraz bira getirin!" Amaury, yaveri kendisinden güvenli bir mesafede kayarak durduğunda tersledi. Başını sallayan Alden kaçmak için hevesle döndü ama Amaury ona tekrar seslenince donup kaldı. "Şarap yap! Hem de çok!"

Kapıyı çocuğun kaçan sırtına kapatarak karısını incelemek için döndü. Yatağın abanoz çarşafı arasında kaymaktaşıdan bir heykel gibiydi. Kapıya doğru dönerek bir kez daha açtı. Kapıda durup Alden'in dönüşünü beklemek, karısıyla yüzleşip daha fazla soru sorma riskini almaktan daha güvenliydi. Hayatın gerçeklerini ona açıklayacaksa lanet olsun. Açıklayacaksa da lanet olsun.

Emma çaresizlik içinde kocasının sırtına baktı. Birkaç dakika önce o kadar hızlı soyduğunda her şey çok umut verici görünmüştü ama kocasının bu hızının, herhangi bir istekten çok, işi çabucak halletme kararlılığıyla ilgili olduğunu düşünmeye başlamıştı. Şimdi görevini yerine getirecek cesareti bulmasına yardım edecek ruhlara ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Alden geri döndüğünde Amaury'nin homurdanmasıyla düşünceleri dağıldı. Çocuk görevini yıldırım hızıyla tamamlamış gibi görünüyordu. Her iki yöne de koşmuş olmalıydı.

"Tankardım ne olacak?"

"Y-yer tankard, lordum?" Alden, Lord'unun kaşlarını çatması karşısında kekeleydi.

Amaury sabırsızca, "Boş ver," dedi ve kapıyı yaverinin suratına çarptı. Karısına bir bakış attıktan sonra nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra şişeyi dudaklarına götürdü ve içindekilerin neredeyse yarısını uzun bir yudumda boşalttı.

"Av, kendinizi fazla kaptırmayın lordum!" Emma yataktan fırladı ve şişeyi elinden almak için aceleyle onun yanına koştu. "Aşırı düşkünlüğün bir erkeğin gücünü etkileyebileceğini duymuştum."

"Benim gücümde hiçbir sorun yok, karıcığım!" Amaury tersledi, şişeyi dudaklarından çekip kadının ulaşamayacağı bir yerde tuttu, sonra da dondu kaldı.

Emma kaçarken yatak örtülerini yatağın üzerinde bırakmıştı. Şimdi tüm ihtiyaçlarıyla onun önünde duruyordu. Önünde zıplarken vücudu kedi gibi gerilmişti.

Başlarının üzerinde tuttuğu şişeyi kaptı. Bir an için gözleri kızın zıplayan göğüslerini görmekten vazgeçmedi; sonra lanet okudu ve kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Tam da küçük fahişeye ve onun çocuk sahibi olmamasının suçunun kendisinde olduğunu düşünmesine kızgın olduğunu kendine hatırlattığı anda dengesini kaybedip ona doğru tökezledi. Belki de az önce içtiği şarabın etkisiydi ama kızın göğüsleri göğsünü sıyırıp geçerken bir ateşin korları kadar sıcak görünüyordu.

Amaury nefesini tutarak elindeki şişeyi unuttu ve farkında olmadan onun erişebileceği bir yere kadar indirmesine izin verdi ama küçük karısı da şişeye olan ilgisini aniden kaybetmişti. Onun yerine bakışları şimdi kendi göğsüne dönmüştü, yüzünde şaşkın bir ifade, kalkmış meme uçlarına ve güneşe uzanan tomurcuklar gibi ona doğru dik bir şekilde dışarı çıkmalarına bakıyordu.

Emma yutkunarak ellerini kararsızca kendine doğru kaldırdı, sonra durakladı ve şaşkınlıkla kocasına baktı. Meme uçları çakıl taşları kadar sertti, renkleri koyu gül rengiydi. Bu genellikle sadece üşüdüğünde ya da nemlendiğinde ya da her ikisi birden olduğunda ortaya çıkan bir durumdu ama az önce kocasının göğsüne sürtünürken içinden geçen his soğukluk değil, sıcaklıktı. Sıcak bir karıncalanma hissi içinden geçip gitmiş, göğüslerinin her birinden karnının alt kısmında bir yere doğru fırlamış gibi görünmüştü.

Hâlâ bu durum üzerinde kafa yoruyordu ki kocası aniden uzanıp boştaki elinin başparmağını etkilenen tomurcuklardan birinin üzerinde gezdirdi. Emma meme uçlarının daha fazla şişebileceğine inanmazdı, ama şiştiler... Ve ürperti hissi de geri döndü, erimiş ısıdan bir iz bırakan küçük bir şimşek gibi onu titretti. Dudaklarından süzülen zevk ve korku karışımı küçük iniltiyi bastıramadı.

Amaury bu iniltiden biraz ürkmüştü, çünkü zevk alıyor gibi görünüyordu. Oysa eşlerin evlilik eyleminden zevk almamaları gerekirdi. Yine de sesin kendisi içinde ayak parmaklarına kadar ulaşan bir yanma başlattı ve aniden bu seslerden daha fazlasını istediğine karar verdi. Çok daha fazlası. Şişeyi dikkatsizce yere bırakarak karısını kollarının altından yakaladı ve göğüsleri kendi göğüsleriyle aynı hizaya gelene kadar önünde kaldırdı.

yüzünü. Sonra öne doğru eğildi ve dudaklarını az önce dokunduğu meme ucunun etrafına kapattı.

"Ah." Emma'nın gözleri kısa bir süre büyüdü, sonra kısıldı ve kapandı. Kocasını en acımasız bebek gibi onunla ziyafet çekiyor, önce bir meme ucunu, sonra diğerini emerken, ısırırken ve çekiştirirken neredeyse onu yemeye çalışıyor gibi görünüyordu. Bu, Emma'nın bir bedenin yaptığını duyduğu en tuhaf şeydi... ve bu hoşuna gitmişti. Daha önce ateşböceği gibi içinden geçen karıncalanma hissi, şimdi içini yalayan, her yanını kavuran ve ayak parmaklarını kıvıran yakıcı bir aleve dönüşmüştü.

Başı arkaya doğru düşerken haykırdı ve içinden dalga dalga hisler yükselirken onu almak için omuzlarına yapıştı. Adam yükseltilmiş yatağa doğru yürüdüğünde ve onu dizlerinin üzerine koyduğunda Emma neredeyse hiç fark etmedi, böylece artık onu tutmasına gerek kalmadı. Zihni anlamadığı yeni talepler ve arzularla doluydu. Bu düşünceleri çözmeye çalışmaktan vazgeçti, ancak yeni serbest bırakılan elleri dolaşmaya başladığında, uyandırdıkları duyular göz ardı edilmeyecekti.

Adamın sıcak avuç içleri göğüslerini kavrayacak şekilde yükseldiğinde ürperdi, onları tuttu ve önce birinden, sonra diğerinden ziyafet çekerken sırayla alay etti. Adam bir elini çekip titreyen karnının üzerinde gezdirdikten sonra arkasına doğru kaydırıp penisini kucaklaması için öne doğru çektiğinde inledi. O zaman yepyeni bir ateş başladı ve Emma yanıt olarak haykırdı. Elleri içgüdüsel olarak adamın saçlarına dolanmak için hareket etti. Adamın başını göğsüne daha yakın tutarken, diğer eli aniden aşağıya inip dış bacağından aşağıya inmeden önce kalçasını sıyırdığında titredi. Ama o el iç bacağından yukarı çıkmaya başladığında, kollarında hafifçe sarsıldı, dudaklarında ürkek bir protesto nefesi vardı.

İtirazı kendi dudaklarıyla yakalayan Amaury, dilini Emma'nın açık ağzına kaydırarak onu tekrar şaşırttı. Emma bir an için neler olup bittiğinden emin olamadı. Daha önce hiç böyle öpülmemişti. Ama sonra, şaşkınlığının uyuşturduğu ateş bir intikam duygusuyla yeniden canlandı ve kendi dilini tuhaf bir şekilde samimi bir dansa çekerken onu tüketmekle tehdit etti. Birden nasıl doyuracağını bilmediği bir açlıkla doldu. Parmaklarını onun saçlarında kenetleyerek, ağzına karşı çılgınca inledi.

Kadın vücudunu daha da yaklaştırdıkça dili hızla onunki kadar talepkâr hale geliyordu. Kadının bir parçası vücudunu onunkiyle birleştirmeye kararlı görünüyordu.

Kendini o kadar yakınına itiyor ve onu o kadar sıkı çekiyordu ki, vücutlarının birbirine bastırıldığı yer neredeyse acıyordu ve yine de içinde bir boşluk hissediyordu. Anlamadığı ve açıklayamadığı bir boşluk, karnının derinliklerinden haykırıyor, ağrıyabileceğini bilmediği yerlerinden ağrıyor gibiydi. Adamın eli yukarı doğru hareketini bitirip kadınlığını avuçladığında neredeyse rahatlamıştı... neredeyse. Adam parmaklarını buklelerin arasından geçirip kızın göbeğine dokunduğunda Emma hıçkırarak ağzını kapadı, dudaklarından şaşkınlık, umutsuzluk, neşe ve yalvarış dolu bir feryat koptu, kendi dudakları da kızın boynuna kayarak onu okşarken oradaki hassas eti emdi ve ısırdı.

Emma içindeki ateş yükseldikçe inledi. Hem korktuğu hem de ihtiyaç duyduğu bir şeye doğru gerilirken vücudu gerginlikten yayının titremesi gibi titriyordu. Sanki patlamak üzereymiş gibi hissediyordu, sanki tutunduğu şeye ulaşamazsa ölecekmiş gibi. Hedefi inatla dehşete kapılmış kavrayışının hemen dışında dururken, tırnaklarını hayal kırıklığı içinde kocasının sırtına geçirdi ve Amaury, elinin kaygan tenine değme hızını artırırken bile intikam almak için kulağını hafifçe ısırdı.

Emma tam onun kollarında paramparça olacağından emin olduğunda Amaury'nin umutsuzca tutunduğu kontrol kırıldı ve onu geri itmek için ellerini geri çekti. Yatağın onu kucakladığını hissetti. Sonra kocası düğün gecelerinde olduğu gibi Emma'nın üstüne çıktı, Emma'nın içine dalarken ağzını bir kez daha vahşice kaptı.

Emma'nın gözleri bu davetsiz misafir karşısında şok içinde açıldı. Bunun düğün gecesinde başına gelenlerin aynısı olduğunu hemen anladı. Ancak bu sefer acı yoktu, sadece ona karşı hareket ederken dayanılmaz bir zevk vardı. Vücudu onunkinin içine girmiş ve etrafını sarmıştı, onu yatağa geri itmeden önce üzerinde durduğu zirveye geri götürdü. Sonra, son bir güçlü hamleyle ve kendi doruklarına ulaştığında attığı bir başarı çılgılığıyla Amaury, binlerce ışık kıvılcımına dönüşürken onu yıldızlarda süzülme üzere dünyadan uzaklaştırdı.

Sekizinci Bölüm

Emma gözlerini yavaşça açtı. Amaury uyurken onu örtmüştü. Kısmen. Yatak örtüsü beline kadar uzanıyor, vücudunun üst kısmını çıplak bırakıyor ve Amaury'nin ateşinin geride bıraktığı küçük izleri ortaya çıkarıyordu. Bu izleri nasıl kazandığını hatırlayınca yanaklarını bir kızarıklık kapladı ve birleşmenin acısını hafifletmek için içtiği biraları ve iksirleri düşünerek alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Neye gülüyorsun karıcığım?"

Hızla yana bakan Emma, kocasının yan yatmış onu izlediğini görünce yeniden kızardı. Kısa bir süre kocasının ne kadar zamandır orada yatıp uyurken ona baktığını merak etti, sonra omuz silkerek, "Bazı kadınların neden bu kadar çok çocuk sahibi olduğunu şimdi anladığımı düşünüyordum," diye itiraf etti.

Tamamen erkeksi bir gülümsemeyle dudaklarını büken Amaury göğsünün derinliklerinde kıkırdadı, eli en yakınındaki göğsü avuçlamak için hareket etti. Emma'nın vücudu hemen tepki verdi, meme ucu sertleşti ve uyandı, sonra ağzıyla kapattı, alaycı bir şekilde ısırды, sonra sırayla emdi. Emma onun ilgisinin altında huzursuzca kıkırdandığında ve okşamasına doğru eğildiğinde teninde fısıldayan memnuniyet kıkırdamasını gizleme zahmetine girmede.

"Dokunuşumu seviyorsun."

Ses tonundaki küstahlık karşısında Emma'nın heyecanı biraz yatıştı, gururu incindi. Bir an düşündükten sonra sakince, "Evet," dedi, sonra ipek gibi ekledi, "İlk kocam kendini evlilik yatağına getiremediği için üzgünüm. Kaçırdığım onca zevki bir düşünün."

Amaury bir anda durdu, yüzündeki memnuniyeti gizleyemeden başını kaldırıp ona bir bakış fırlattı. Gözlerini hafifçe aralayarak, göğsünü avuçlamaya devam ederken onu yakından izledi, sonra bir şahin kadar hızlı bir şekilde elini bacaklarının arasına daldırdı ve bir parmağını daracık deliğine soktu.

Emma nefes nefese kaldı ve bacaklarını sıkarak kapattı, elleri parmağını itmek için hareket etti, ama o reddedilmeyecekti. Soğukkanlı bir düşünceyle parmağını içeri ve dışarı itti, başparmağı tüm duyuların görüldüğü yumruyu ovuşturdu.

merkezde olmak. Gözlerini kapatarak içinde kabaran duygularla savaşmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Teslim olarak haykırdı ve onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Sence Fulk sana böyle hissettirir miydi?"

"N-nooooo. Oh, lütfen," diye yalvardı Emma, kolunu kavramak için uzandı, başparmağı ona daha hızlı masaj yapmaya başladığında inledi ve daha yükseğe eğildi.

Amaury bir an için karısını memnuniyetle izledi, gözlerindeki ateşi ve yanağındaki tutkunun kızarıklığını gördü, küçük nefes alma sesleri çıkardı ve dokunuşunun altında kıvrandı, ama sonra bir düşünce içinde bir hoşnutsuzluk yarattı.

Kadınların yatak takımından hoşlanmaması gerekiyordu.

Parmağını daha derine sokan Amaury, kızın harekete karşı koyuşunu izledi ve kaşlarını çatmaya başladı. Tanrı aşkına, bırakın bir Düşes'i, hiç de bir hanımefendi gibi davranmıyor, diye düşündü hoşnutsuzlukla. Başı çılgınca dönüyor, bacakları yatağa yayılıyor, dizleri hafifçe yukarı çekiliyor ve kalçalarını yukarı doğru iterken topukları derine iniyordu.

Kız inlemeye ve sızlanmaya başlayınca kaşları çatıldı. Sonra ona dokunmayı tamamen bıraktı ve üzerlerindeki perdelere kaşlarını çatmak için yatağa uzandı.

Emma kaskatı kesildi, onun geri çekilmesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın yüzündeki acımasız ifadeyi kavrarken vücudu ihtiyaçtan ağırlaşmış ve ağrıyordu. Bir an ne yapacağını bilemedi, sonra bakışları onun tuhaflığına kaydı. Adam bir mayıs direği kadar kaskatı kesilmişti. İlk kocasıyla alay ettiği için onunla dalga geçtiğine karar veren Emma, onun üzerine yuvarlanarak onu gafil avladı. Bu ona çok mantıklı gelmişti. Ne de olsa at biniciye gelmiyorsa, binici gidip ata binmeliydi, diye düşündü kararlılıkla, kendini onun kalçalarına oturmaya zorlayarak.

Amaury artık o kadar acımasız görünmüyordu. Onun yerine, birdenbire dehşete düşmüş gibi göründü. Emma bunu düşünmek için bir an durdu, sonra içgüdüsel olarak kendini onun penisine sürttü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, neredeyse skandala uğramış gibi görünüyordu. Elleri onu kaldırmak için belini kavramaya geldi, ama Emma tekrar ona sürtü ve o da

Kıpırdamadan durdu, onu sıkıca kavradı ama ifadesi gerginleşirken onu uzaklaştırmadı.

Emma tatmin olmuş bir şekilde homurdanarak tekrar ona doğru hareketlendi, ellerini göğsüne dayayarak asasının dibinde kendini tatmin etti. Amaury bir süre ölü gibi hareketsiz yattı, arzularını Emma'ya emir verecek kadar kontrol etmeye çalıştı ama bu imkânsız görünüyordu. Bunu bir türlü başaramıyordu. Azalmak yerine, ateşi her an daha da artıyordu. Yine de, canı acıyacak kadar ayılana kadar dayandı, sonra küçük karısını kaldırıp kaydırđı, böylece onu bir kez daha sırt üstü döndürmeden ve tekrar devralmadan önce erkekliğine sertçe indi.

Emma onu kendi haline bıraktığı için rahatlamıştı, çünkü onun yaptığı gibi bir ritim tutturmakta zorlanıyordu ve kendi zevkini artırmak yerine biraz azalttığını fark etti. Tam beceriksiz homurtularıyla her şeyi mahvettiğini düşünmeye başlamıştı ki, adam onu tekrar uyarmak için aniden bir elini aralarına uzattı.

Amaury, karısı yeniden inlemeye ve ağlamaya başlayınca homurdandı. Birkaç dakikalığına hareketsiz ve sessiz kalmıştı, yüz ifadesinde belirsizlik ve hayal kırıklığı vardı. İşin tuhafı, bu durum onu memnun etmekten ziyade, kendi zevkini etkilemiş ve büyük ölçüde azaltmış gibi görünüyordu. Daha iyi içgüdülerine rağmen, onu tekrar uyarmaya başlamıştı. Şimdi sanki Tanrı'ymış gibi onun adını haykırıyordu. Bu ona kendini çok iyi hissettiriyordu... ve bu onun baygınlık geçiren arzuları için tam bir numaraydı. Böyle giderse bütün gece ona binebileceğini düşündü ve Fulk adındaki aptala sessizce teşekkür etti.

"Günaydın, lordlarım. Bu güzel günde ikiniz de zinde görünüyorsunuz."

Blake mutfaklara doğru giderken Emma'nın parlak gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı. "Bu sabah neşesi yerinde görünüyor."

"Evet," diye mırıldandı Amaury asık suratla.

Blake'in kaşları, onun elindeki kadehi masaya çarpmasını izlerken kalktı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Tankardını kaldırdı, tekrar yere çarptı ve sonra aniden arkadaşına döndü. "Düğün gecemiz aceleye geldi ve onun için acı vericiydi."

Blake'in kaşları? kalktı? ama? ciddiyetle başını salladı.

"Çok baskı vardı."

"Evet," diye homurdandı Amaury, fincanıyla masayı bir kez daha cezalandırmadan önce biraz daha bira içti. "Bu olaydan sonra ona yaklaşmayı bıraktım. Ona alışması için zaman vermeyi ve çilenin anısının kaybolmasına izin vermeyi düşündüm."

"Hmm." Blake neredeyse konuşmaktan ve istemeden de olsa bu konuşmaya bir son vermekten korkuyordu. Çok ilginç bir hal almaya başlamıştı.

"Sonra dün gece..." Amaury tereddüt etti ve kaşlarını çatı.

"Ah," diye mırıldandı Blake nazikçe başını sallayarak, arkadaşına tekrar bakmadan önce bir an geçmesine izin verdi. "Bugünkü tavrından anladığım kadarıyla bu bir başarı sayılabilir?"

Amaury yüzünü buruşturdu. "O zamandan beri gülümsüyor. Bu uygunsuz."

Blake arkadaşının sesindeki hınçla kahkahayı patlattı, sonra da sırtına bir tokat attı. "Gerçekten dostum, keşke senin sorunların bende de olsaydı. Bu güzel mülk. Ne ailem ne de kayınvalidem karışıyor... Lord Rolfe hariç tabii. Ve seninle yatmaktan zevk alan bir eş. Bir erkeğin bu kadar şanslı olması günahdır."

Amaury hoşnutsuz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ama kadınların yataktan zevk almaması gerekir," diye yakındı ve Blake içini çekti.

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

Amaury sanki delirmiş gibi ona baktı.

"Peki onun aldığı zevk seninkinden azalıyor mu?" Blake sabırla sordu ve arkadaşının gözlerinde aniden beliren parıltıya hafifçe gülümsedi.

"Hayır. Aslında bu beni ateşliyor."

"O halde endişelenecek bir şey yok," dedi basitçe.

Amaury yine ters ters baktı. "Ama hanımların eğlenmemesi gerekir-"

"Evet, evet," dedi Blake sabırsızlıkla. "Rahiplerin, kadınların cinsel ilişkiden kaçındığı iddialarını duydum. Ama rahipler sadece erkektir ve erkekler daha önce de yanıldılar. Oturup şikayet mi edeceksin, yoksa talihinin tadını mı çıkaracaksın?"

"Sanırım ikisi de," diye dürüstçe itiraf etti ve Blake gözlerini devirdi.

"O zaman başkasına şikayet et. Nimetlerini sayamayacak kadar kalın kafalı birinin sızlanmalarını dinleyecek vaktim yok," dedi kuru bir sesle ve yemeğine geri döndü.

Amaury bir süre ona ters ters baktıktan sonra sinirli bir şekilde yemeğine döndü.

"Leydim?"

"Evet, Sebert?" Emma ateşin üzerine koyduğu, dumanı tüten sıvı dolu tencereyi karıştırmaya devam etti. Kocasının için biraz daha damiana karışımı hazırlıyordu. Gebe kalana kadar onun ateşini sıcak tutmak herkesin yararına olacak gibi görünüyordu. Kral onu Bertrand'dan ve açgözlü annesinden korumak için ona güveniyordu. Ayrıca, dün gecedeki ve birleşmenin gerçekte neyle ilgili olduğunu öğrendikten sonra, Emma buna hiç aldırmadığını fark etti.

"Leydim?"

Emma yüzünü kaplayan endişeyle kâhyasına baktı. Adam sinirli görünüyordu. Sebert çok nadiren sinirli görünürdü. Genellikle bir inek kadar sakin olurdu.

"Koridorda... bir adam... var," dedi ona acımasızca, "adam" kelimesini tuhaf bir hoşnutsuzlukla kullanarak.

Emma yavaşça doğruldu ve ellerini bir beze sildi. "Bir erkek mi?"

Sebert'in ağzı kısa bir süre çalıştıktan sonra, "Mösyö de Lascey adında kendini beğenmiş küçük bir tavus kuşu. Sanki buranın sahibiymiş gibi Büyük Salon'da dolaşıyor. Onu Lord Rolfe'un gönderdiğini söylüyor."

"Terzi!" Emma'nın eli dehşet içinde göğsüne gitti. Kuzeninden saray gezisi için kıyafet diktirmek üzere bir terzi göndermesini istemeyi tamamen unutmuştu.

Tenceresini ateşin üzerinden kaldırarak Büyük Salon'a doğru ilerledi ve şöminenin önünde poz veren küçük adamı görünce kaşları kalktı. Poz vermek onu anlatan tek kelimeydi. Dirseğini şöminenin etrafındaki taş duvara dayamış, burnunun ucuyla Büyük Salon'a, içindekilere ve siyah kıyafetleri içinde kahvaltıyı temizleyen iki hizmetli kadına bakarken, kesinlikle üstün bir görünüm sergilemeye çalıştığından şüpheleniyordu.

Emma hizmetçilerinin giysilerini görünce irkilmemeye çalıştı. O zamanki sıkıntısının bir kanıtıydı bu ama şatodaki her şeyi karartmak, geçici deliliğini atlattığı şu anda ona bile aptalca geliyordu. Hizmetkârlarının tek kelime bile itiraz etmeden onun yaptıklarını kabul edecek kadar iyi davranmış olmalarına hayret etmekten başka bir şey yapamıyordu.

De Lascey bir deri bir kemik kalmış yüzünü ona çevirip incecik burnunun ucuyla kendi siyah elbisesine tiksintiyle bakarken, belki de onun delirdiğine inanmışlar ve onunla dalga geçmeye karar vermişlerdir, diye düşündü iç geçirerek.

"Mösyö de Lascey. Ne iyi ettiniz de geldiniz." Adamın tavrından duyduğu rahatsızlığa rağmen Emma sesine biraz hoşgörü katmayı başardı.

Onun elini kendi eliyle gevşek bir şekilde kavrarken küçümsemesi bir nebze olsun azalmadı. "Derien. Coosin'in dediğine göre, bu işi benim için değerli kılacakmışsın," diye garip bir Fransız aksanıyla konuştu.

"Elbette," dedi Emma yapmacık bir sesle. "Sizi bu kadar yol gelmeye zorlamanın bir yük olduğunun farkındayım ve sizi buna göre ödüllendireceğim."

Aynı anda hem başını sallayıp hem de burnunu çekmeyi başaran de Lascey pozuna geri döndü ve gözlerini ateşe dikerek, "Üç odaya ihtiyacım olacak. Biri tesisat için. Biri fabrika için, diğeri de benim için. Hizmetçilerim diğer iki odada uyuyacak."

"Hizmetçiler mi?" Emma bir kaşını kaldırdı, sonra Büyük Salon'un kapısı pat diye açılıp en az yarım düzine kadın elleri kolları dolu bir şekilde içeri girince döndü

kumaş rulolarıyla. Anlaşılan Rolfe kısa bir süre içinde çok sayıda giysiye ihtiyaç duyacağını açıkça belirtmişti. "Sebert?"

"Evet, leydim?"

"Mösyö de Lascey ve çalışanlarına Lord Rolfe'un odasını, Lord Fulk'un buradayken kullandığı odayı ve aradaki odayı gösterin," diye talimat verdikten sonra iznini isteyip bir kez daha mutfağa çekildi.

On dakika sonra Sebert yine onun yanındaydı. "Leydim?"

Adamın yüzüne bir bakış atması, Emma'nın damiana tenceresini bir kenara bırakıp tüm dikkatini ona vermesine yetmişti. Emma onu hiç bu kadar sinirli gördüğünü sanmıyordu.

"Tavus kuşu seni çağırıyor," dedi Sebert ona acımasızca. Bu sözler

karşısında kaskatı kesildiğini hissetti. "Talep mi?"

"Evet." Yavaşça başını salladı, sonra dişlerini sıkarak ekledi: "Derhal."

Emma içinden mırıldanarak kapıya yöneldi ama de Lascey'nin dört kadın çalışanının içeri girmesi için kapı açılınca duraksayarak yoldan çekildi.

"Özür dilerim leydim." Kadınlar onun ayrılmak üzere olduğunu görünce hemen yollarından çekildiler. "Bay de Lascey gelip bir içki alabileceğimizi söyledi. Uzun bir yolculuktur ve-"

"Evet, elbette," diye araya girdi Emma gülümseyerek, sonra Sebert'e baktı.

"İlgileneceğim leydim," diye teminat verdi hemen, konuşan kadına bakma zahmetine bile girmeden.

Emma'nın kaşları onun ifadesi karşısında hafifçe kalktı. Görünüşe bakılırsa terziden oldukça etkilenmişti, Emma birden kâhyasının yaşına göre oldukça çekici bir adam olduğunu ilk kez fark etti. Görevleri konusunda her zaman o kadar ciddi ve gayretliydi ki, daha önce görünüşüne hiç dikkat etmemişti. Şimdi, terzinin yüzündeki utangaç gülümsemeyi görünce

yüzüne baktığında, onun aslında ciddi kıyafetleri içinde oldukça gösterişli bir figür olduğunu fark etti.

Başını hafifçe sallayarak kadınların yanından geçti ve Büyük Salon'u geçerek merdivenlere yöneldi. Kendini beğenmiş küçük popinjay'ın hemen donanımına başlamak istediğine şüphe yoktu. Bunun için onu gerçekten suçlayamazdı. Çok kısa bir süre içinde yapılması gereken çok fazla giysi vardı. Ancak, gelişinden bu yana geçen kısa süre içinde onun tavrında bir iyileşme olmayacağından ve önünde zorlu birkaç saat olacağından şüpheleniyordu.

Emma yanılmamıştı.

Deneme odası olarak ayrılan küçük yatak odasında geçirdiği iki saat boyunca, kendini birkaç kez cinayetin faydalarını düşünme noktasına sürüklenmiş buldu. Tercih ettiği kumaşların hiçbiri de Lascey'e göre "tam olarak doğru" değildi, seçtiği stiller de. Vücuduna gelince, de Lascey'nin belinden ve kalçalarından bir şikâyeti yoktu ama göğsüne sonsuz bir üzüntü duyuyordu. Bu kadar dolgun olmanın moda olmadığını söyleyip duruyordu. Onun "boosum "ları, onu süslemek için seçtiği her tasarımı mahvedecekti. "Zey'in bağlanması gerekir."

Öğle vakti gelip de kaçmayı başardığında, Emma dişlerini o kadar uzun süre sıkmıştı ki başının ağrısından duramıyordu. Öğle yemeğine katılmak için içeri girdiğinde Büyük Salon'daki gürültü ve patırtı rahatsızlığını daha da artırdı. Emma kısa bir süre için soyunma odasına dönmeyi ertelemeyi ve öğle yemeğinden sonra ağrısı geçene kadar biraz kestirmeyi düşündü ama sonra bunun pek bir yararı olmayacağına karar verdi. De Lascey'nin yanına döndüğü anda ağrısının tekrar başlayacağına şüphe yoktu ve eğer saray için yeni giysiler istiyorsa eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaktı. En iyisi bu işi bir an önce halletmekti.

Taş zeminde itilen ağır bir şeyin çıkardığı ses Emma'nın bakışlarını yemeğinden alıp etrafındaki odaya çevirdi. Adamların yemeklerini bitirip ayağa kalktıklarını ve uzun sehpa masalarını duvarlara doğru ittiklerini görünce kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Koca mı? Burada ne oluyor?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Amaury, o günkü planlarından karısını haberdar etmediğini suçluluk duygusuyla fark ettiğinde tankardını yarısına kadar ağzına götürerek sustu. Dün gece ona mahkemeye çıkmayı planladığını söylemeye niyetlenmişti. Ama sonra karısı çok garip davranmış ve hasta olduğu endişesi ortaya çıkmış, ardından da şaşırtıcı bir şekilde kendini onun gözleri önüne sermişti, ardından da sonunda onunla seviştiği o ateşli ara...

Amaury'nin sessizliği karşısında kaşlarını çatatan Blake, öne doğru eğilerek onun yanında konuştu. "Bu saray için, Leydi Emma."

"Mahkeme için mi?"

"Evet." Kadının ifadesi karşısında alnı çatallaştı. "Bugün mahkemeye çıkacağını bilmiyor muydun?"

Emma ağır bir sesle, "Hayır," dedi.

Amaury onun sesindeki kınama karşısında kaşlarını çattı.

"Odayı neden bu kadar boşaltıyorlar?" diye sordu, öfkesini sesinden uzak tutamayarak.

Blake arkadaşının somurtkan yüz ifadesine baktı, sonra minyon kadına kendisi cevap verdi. "Amaury daha fazla yer amanın daha iyi olacağını düşündü. İnsanlar o kadar uzun süredir ihmal edildi ki, çok fazla şikâyet olacağından emin."

"İhmal mi?" diye dikkatle tekrarladı.

"Evet. şey. Fulk'un çok devamsızlık yaptığının farkındayız. şüphesiz ölümünden önce uzunca bir süre bir mahkeme günüyle uğraşmamıştı."

"Hayır, yapmadı. Evliliğimizden sonraki iki yıl boyunca bir kez bile mahkemeye çıkmadı," diye itiraf etti Emma acımasızca, sonra da ekledi, "Ben ıktım."

Amaury bunun üzerine irkilerek konuşmaya başladı. "Sen mi?"

"Evet. Kocamın yokluğunda ben yönettim," diye belirtti ses tonunda belirgin bir soğuklukla. "Kalenin idaresini, adamların eğitimini ve

mahkeme başkanlığı."

Blake kaşlarını kaldırdı. "Adamların eğitimini sen mi gördün?"

"Düzgün bir eğitmenleri olduğunu gördüm," dedi hemen.

"Hmm." Amaury bir süre sessizce ona baktı, aklı bunu düşünüyordu. Adamlarının bu kadar iyi eğitilmiş olması onu oldukça şaşırtmıştı. Onların tembel ve beceriksiz olmalarını beklemişti. Bunun yerine yetenekli ve çalışkanlardı. Elbette kendi adamları kadar yetenekli değillerdi ama onun adamları savaşçıydı. Krallıktaki en iyilerdi. Yine de yetenekliydi. Onların eğitimiyle ilgilenerek iyi iş çıkarmıştı.

Kısa bir süre onu çabalarından dolayı övmeyi düşündü, sonra bundan vazgeçti. Büyük olasılıkla böyle uygunsuz bir övgüyle onu utandıracaktı. Kadınlar görünüşleri ve ev işleriyle ilgili övgüleri, savaş eğitimi gibi erkeksi konulardaki yeteneklerinin övülmesine tercih ederlerdi.

Emma sessizce Büyük Salon'un dönüşümüne baktı. Lordun ayda bir kez halkı için mahkeme kurması, onların şikâyetlerini dinlemesi ve aralarındaki anlaşmazlıkları çözmesi âdettendi. Emma'nın evlenmeden önce babasına yardım ettiği, buraya taşındıktan sonra da tamamen devraldığı bir işti bu. Düşündükleri gibi, Fulk karısına olduğu kadar halkına ve onların sorunlarına da pek ilgi göstermemişti.

Bunu düşünmüş olsaydı, yeni kocasının bu görevi üstlenmesini beklerdi. Amaury halkına karşı Fulk kadar ilgisiz değildi. Yine de, görevi bu kadar özet bir şekilde devralmasını beklemezdi ve kesinlikle bunu böyle duymayı beklemezdi. Görünüşe göre en son öğrenen oydu. Hizmetçiler bile ondan önce haberdar olmuştu. Sadece kızgın değil, incinmiş olduğunu da fark etti. Dün gecedan sonra.

İç çekerek gözlerini önündeki adamlardan ayırdı ve kucağında bükülen ellerine baktı. Dün gece heyecan verici ve hatta güzel geçmişti. Emma özel bir şey paylaştıklarını düşünmüştü. Artık daha yakın olduklarını hissetmişti. Daha fazla konuşacaklarını, birbirlerini daha iyi tanıyacaklarını, bir şeyler tartışacaklarını ummuştu. Görünüşe göre kocası

aynı şekilde hissettiğini fark etti. Şimdi ona doğru baktı ama onun artık orada oturmadığını gördü. O düşüncelerine dalmışken Blake'le birlikte ateşin yanında durmaya başlamışlardı.

Ayağa kalkarak onlara katılmak için harekete geçti. "Lordum?" Adamın kendisine döndüğünde yüzünde beliren öfke karşısında şaşkınlıkla durakladı, sonra bir nefes aldı ve kendini devam etmeye zorladı. "Köylülerin ve hizmetkârların sorunlarından ve geçmişteki şikâyetlerinden zaten haberdar olduğum için, belki yardımımı istersiniz diye düşündüm."

Amaury sinirli bir şekilde, "Müdahale etmene gerek yok, karıcığım," diye tersledi. "Müdahale edebileceğimi düşünmen çok aşağılayıcı."

"Sadece düşündüm-"

"Lord olarak yeteneklerime bu kadar az mı güveniyorsunuz?"

"Hayır," dedi Emma hızla, onun incinen gururunu yatıştırmaya çalışarak. "Ama-"

"Ama hiçbir şey, karıcığım. Sen kendi işine bak, ben de kendi işime bakayım." Amaury uzaklaşmak için döndü, ama ancak baş masanın yarısına kadar gelmişken durdu. Ona karşı bu kadar kısa konuşmak istememişti. Aslında bunu ona kendisinin söylemesi gerektiğini biliyordu ve bunu unutmuş olması onu kendine kızdırmıştı. Blake'in ona söylemediği ve hassas duygularını incittiği için azarlamak üzere onu bir köşeye çekmesi de yardımcı olmamıştı. Yine. Amaury kendi karısına nasıl bakması gerektiğinin söylenmesinden bıkmıştı. Ondan özür dilemek niyetiyle geri döndü ama karısı artık şöminenin yanında, onu bıraktığı yerde değildi. Eşyalarının yanına dönmek için merdivenleri çıkıyordu.

Özür dilemek için onu takip etmeye başladı, ancak tam o sırada şikayetleri olan köylüler ve hizmetkarlardan ilki odaya doluşmaya başladı. İç geçirerek bu konuyu daha sonraya bırakmaya karar verdi ve mahkemeye başlamak üzere döndü.

"Finalement!" Ellerini kalçalarına dayayan de Lascey, kapıdan içeri adımını attığında onunla yüzleşmek için soyunma odasını boydan boya geçerken ters ters baktı. "Sen ölçüm için müsait değilken benim nasıl bir şey yapmamı bekliyorsun?"

Daha çok iřkence için, diye dūřındū Emma acımasızca, ama yūzūne piřman bir ifade yapıřtırdı ve özrünü sundu. " z r dilerim, Mösyö de Lascey. Geciktim."

"Hmm." Dudaklarını bükerek ona şüpheyle baktı, sonra dramatik bir i çekiş yaptı ve odanın içinde kasıla kasıla yürümeye başladı. "Gytha, bana altın kumaş getir!"

İki saat sonra Emma odanın ortasındaki bir taburenin üzerinde ayakta duruyordu, elbisesi atılmıştı ve vardiyası vücuduna sarılmış ve iğnelenmiş altın bir kumaşın metrelerce altına gizlenmişti. Sırtı odanın kapısına dönüktü. Kocasının içeri girdiğini görmemişti, bu yüzden arkasından adını seslendiğinde şaşkınlıktan neredeyse tabureden düşecekti.

Kendisini sabitlemek için hızla kolundan tutan terzi Gytha'ya minnetle gülümseyen Emma, taburenin üzerinde dikkatle dönerek kocasına baktı.

"I..." Adam durakladı, karısını altın sarısı giysiler içinde görünce gözleri inanamayarak açıldı. Amaury karısını ilk kez siyahtan başka bir şeyle görüyordu. Çıplak olduğu zamanlarda bile yatak odasında, yatağın üzerinde siyah çarşaflar vardı. Kahretsin, ama çok güzel görünüyordu, diye d şınd  hayranlıkla. Bir melek gibi. Güzel... Ruhani... Parlayan... Düz...

Düz m ? Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını doğrudan kadının göğsüne ya da eskiden göğsünün olduğu yere odakladı. "Tanrı'nın yaraları, nerede bunlar?!"

Emma şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne nerede olacak lordum?"

"Senin... Senin..." Ellerini kaldırarak, sanki iki görünmez kavunu zırhının içine koyuyormuş gibi göğsünün önünde tuttu.

"Lordum!" Kıp kırmızı kesilen Emma, odadaki diğerklerine soran gözlerle baktı. Kadınların gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama terzi kahkahayı patlatacakmış gibi görünüyordu. Amaury aniden odaya girip onu yakasının  n nden tutarak kaldırdığında bu ifade yerini dehşete bıraktı.

"Karımın b-" ile ne yaptın?

"Bağlı!" diye ciyakladı adam hemen.

Amaury kaşlarını çatarak başını eğdi. "Bağlı mı?"

"Hâlâ oradalar lordum. Ben sadece onları bağladım. Gytha yaptı," diye hızla ekledi Amaury'nin ifadesi kararınca. Aksanında belirgin bir eksiklik vardı. "Ben, elbette, ona elimi bile sürmem-"

"O zaman bağlarını çözsün!" Amaury kükreyerek onun sözünü

kesti. "Elbette, hemen."

"Hayır, kocacığım," diye itiraz etti Emma. "Sen gittikten sonra onları tekrar bağlamak zorunda kalacaklar." Yeniden gerçekten nefes alabilme şansı bulduğu için minnettar olsa da, göğüsleri nihayet uyuşmuştu. Göğsünün bu kadar düz bir şekilde ezilmesi acı vericiydi. Bunu tekrar yaşamak istemiyordu.

Terziyi hâlâ yerden kaldırmayan Amaury kaşlarını çatarak ona baktı. "Onları neden bağlıyorlar ki?"

"Donanımlar için."

"Ama o zaman elbiseleriniz uymaz."

"Göğsümü bağladığımda olacaklar." Adamın yüz ifadesi anlamaya başladıkça kararmaya başlayınca Emma sabahtan beri kendisine söylenenleri tekrarlardı. "Bu kadar cömertçe donatılmış olmak moda değil."

"Yani onları bağlamayı mı düşünüyorsun?! Leydi Gresham'ın misafir geldiğinde köpeklerine yaptığı gibi mi?!" Adam bu fikir karşısında şaşkın görünüyordu. "Onlar köpek değil, karıcığım! Onları seviyorum! Bağlanmayacaklar!" Terziye dönerek onu sertçe sarstı. "Anlaşıldı mı!"

"Evet, lordum. Kesinlikle. Karınızın göğüslerini bağlamak yok. Elbiseyi çıkaracağım, böylece Gytha onu hemen çözebilir."

"Evet, yapacaksın!" diye yüzüne doğru kükredi, sonra yüz ifadesi karararak onu tekrar salladı. "Hayır, yapmayacaksın. Karımı soymayacaksın!" Elindekini bırakarak

küçük adam, Emma'ya doğru yürüdü ve onu tabureden kollarına aldı, sonra kapıya doğru yürüdü.

Kollarını Amaury'nin boynuna dolayan Emma bir gülümsemeyi bastırdı ve kocası onu saatlerce dürtülmekten, eleştirilmekten, süslenmekten ve iğnelenmekten kurtarıırken terziye omuz silkti.

Onu doğruca odalarına götürdü, yatağın yanına yatırdı ve üzerine örtülen kumaştan çekiştirmeye başladı. İğnelenmiş elbise yerde bir altın havuzuna dönüşene kadar Emma sessiz kaldı. Amaury daha sonra bağlamaya başladı.

Onu bağlayan kumaşın son parçası da çıkar çıkmaz, Emma'nın göğüsleri çığlık atarak canlandı. Kocası ağrıyan göğüslere dokunmak için uzandığında, Emma hemen onun dikkatini dağıttı. "Bir şey mi istemiştiniz lordum?"

Amaury durakladı ve boş gözlerle ona baktı. O anda istediği pek çok şey vardı. Karısını çınlıplak soyup yatağa atmak bunlardan en önemlisiydi. Bu, evlendiklerinden beri sık sık istediği bir şeydi ama onu altınlar içinde görmek bu isteğini bir kat daha artırmıştı.

"Soyunma odasına gelmenin bir nedeni vardı, değil mi?" diye dürtükledi, adam uzun süre sessiz kalınca.

"Soyunma odası mı? Oh, evet. Evet." İç çekerek ellerini iki yanına bıraktı ve bir adım geri çekildi. Şimdi ona yaklaşma nedeni hatırlatıldığına göre, önce bunu tartışmak daha önemli görünüyordu. "Sizinle mahkeme hakkında konuşmadığım için özür dilerim. Bunu bu şekilde duymak zorunda kalmanız yanlıştı."

Kadının yüz ifadesini dikkatle inceledi ve bir kez daha içini çekti. "Yardım teklifinizi bir müdahale olarak nitelendirdiğim için de pişmanım. Gelecekte sarayda yanımda duracak ve alınan tüm kararlarda söz sahibi olacaksınız. Senin yerin burası."

Emma aniden ona genişçe gülümsediğinde Amaury durakladı ve yutkundu. Kahretsin, aylar süren kışın ardından güneşin doğması gibiydi bu. Boğulmakta olan bir adamın yardım istemesi gibi hisseden Amaury karısına uzandı. Elleri

Ağız onunkine inerken aynı anda her yerine dokunmaya çalıştı. Ellerinin tenini okşamasını engelleyen kumaşı çıkarmak için iç çamaşırını kavrayıp yukarı doğru çekştirmeye karar verdi.

Emma, adamın açıkta bıraktığı kalçalarında serin havanın gezindiğini hissedince hemen ağzını geri çekti. Ona mahkemenin nasıl geçtiğini sormaya niyetlenmişti ama bir adım uzaklaşır uzaklaşmaz Amaury ayrılıklarından yararlanarak elbisesini başından çekip aldı. Sonra onu tekrar kollarına çekti ve tutkusuyla soruyu aklından uzaklaştırdı.

Dokuzuncu Bölüm

"Hayır."

"Ama, kocacığım."

"Hayır dedim!" Amaury yatak odasının kapısını çarptı ve koridorda merdivenlere doğru yürüdü.

"Karınızın görevinden zevk almasından duyduğunuz rahatsızlığın sizi bu görevi tamamen reddetmeye ikna etmesine izin verdiğinizizi söylemeyin bana?"

Merdivenlerin başında duraklayan Amaury, Blake'in bir adım gerisinde olduğunu görmek için arkasına baktı. Yüzünü buruşturarak başını salladı. Karısının istediği sadece birleşme olsaydı, seve seve kabul ederdi. Amaury onun bu hareketten zevk alması sorununu tamamen aşmıştı. İki kez, üzerine çıkmadan önce dokunuşlarıyla onun tutkularını alevlendirmekten kaçınmaya çalışmış ve her ikisinde de bu çabayı yorucu ve ne yazık ki hayal kırıklığına uğraticı bulmuştu. Görünüşe göre onun zevk almasından hoşlanıyordu. Bu nedenle, -kendisine göre oldukça yüce gönüllü bir şekilde- küçük karısının kusurunun suçunu kendi üzerine almaya karar vermişti. Ne de olsa onun bundan zevk almasını sağlayan kendisiydi. Onun dokunuşu ya da öpücükleri olmadan, yatakta ıslak bir tunik kadar gevşekti ve tıpkı diğer hanımefendilerin yaptığı gibi, onun ilgisini sessizce reddediyordu. Yani, kadının hanımefendiliğe yakışmayan davranışları açıkça onun suçuydu.

Amaury için bu mükemmel bir mantıktı ve kadınların nasıl davranması ya da davranmaması gerektiğine dair endişelerini yatıştırarak her fırsatta ondan zevk almasını sağlıyordu. Son üç gündür onu arayıp bulduktan sonra da bunu yapmaya devam etmişti.

Terzinin odasına. Terzi, Fransız jackanapes'in bugün prova için kendisine ihtiyaç duyduğunu söylediğinde de yapmakta olduğu şey buydu.

Amaury'nin tutkusu, onun duyurusu üzerine güneşte kalmış bir üzüm gibi büzüşmüştü, tıpkı erkekliği gibi, bu da sinirini daha da artırmış, giyinmek için karısından uzaklaşmadan önce onu reddetmesine neden olmuştu. Bu iğrenç terzinin kendini beğenmişliğini yemek saatlerinde yeterince katlanılmaz buluyordu; yemek aralarında buna katlanması düşünülemezdi. Ayrıca, daha fazla giysiye ihtiyacı yoktu. Zaten iki tuniği vardı. Bu kadarı yeterliydi. Biri yıkanırken diğerini giymek zorunda kalıyordu.

Yine de, diye düşündü iç çekerek, ona karşı bu kadar kısa konuşmamalıydı. Muhtemelen onun duygularını incitmişti ve çok hassas birine benziyordu. Bu sonuca, onunla gerçekten "konuşmanın" zorluğuna katlandığı üç günün ardından varmıştı. Mahkemede onun yanında duracağını ve tüm kararlarda söz sahibi olacağını söylediğinde ciddiydi. Bunlar da onun insanlarıydı. Onun müdahalesi olmadan onları kendi başına oldukça iyi yönetmişti. Durum böyleyken, şimdi aldığı kararlara onu da dahil etmeyi ona borçluydu.

Ama bir eşle konuşmak zor bir görevdi. En azından başlarda öyleydi. Yoldaşlarınızla konuşmaya hiç benzemiyordu. Eğer karısı tüm kadınları temsil ediyorsa, o zaman hassas bir grup oldukları anlaşıyordu. Kararlarını pratiklik ve adalet temelinde verirdi. Emma ise duyguları ve niyetleri de hesaba katmak gerektiğini düşünüyor gibiydi. Emma çok düşünceliydi, onun düşünmediği şeyleri düşünüyordu. Başlarda bu durum onu üzmüştü ama sonunda Emma'nın daha yumuşak doğasını anlamaya başlamış ve bunu kendi daha sert, daha pragmatik doğasına iyi bir iltifat olarak görmüştü. Her şey her zaman siyah ya da beyaz değildi; küçük karısı griyi de görebiliyor gibiydi. Sonunda, üç gün boyunca onunla konuşurken beceriksizce tökezledikten sonra, bunu çok daha kolay ve ödüllendirici bulmuştu. Bunu söylemekten gurur duyuyordu. Karısının iyi bir zekası vardı.

"Hayır," dedi Blake'in sorusuna cevap olarak. "Onun istediği birleşme değildi. Beni o Fransız tavuskuşuyla bir odaya kapanıp günümü ölçülerek geçirmeye ikna etmeye çalışıyordu. Daha fazla giysiye ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

"Ah." Blake omuz silkti. "Şey, sende sadece iki tunik var. Belki de sarayda utanacağından korkuyordur."

Amaury bunun üzerine gözlerini devirdi. "Daha önce de sarayda bulundum. Salonlarını dolduran insanlar kibirli ve aptaldır. Onların fikirleri umurumda değil."

"Belki de öyledir."

Amaury bu öneri karşısında kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Dediğim gibi, belki de onların ne düşündüğünü önemsiyordur."

Amaury rahatsız bir şekilde kıpırdandı, yüz hatlarını endişe kapladı. "Benimle sarayda olmaktan utanacağını mı düşünüyorsun?"

Blake omuz silkerek onun yanından geçti ve merdivenlerden inmeye başladı. "O bir düşes, Amaury. Ve sen de artık bir düksün. Bu unvan bazı beklentileri de beraberinde getiriyor."

"Lanet olsun!"

Duraklayan Blake arkasına döndü. Amaury hâlâ merdivenlerin başında duruyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Yorum yapamadan koridorun sonunda bir kapı açıldı. O tarafa bakınca, Leydi Emma'nın Amaury'nin az önce çıktığı yatak odasından çıktığını gördü.

Amaury, onu görmezden gelmek için başını çevirip tavus kuşunun yaşadığı odaya doğru ilerlemeden önce kızın sinirli ifadesini görünce içini çekti ve arkadaşının yanından hızla merdivenlerden indi. Madem onun için bu kadar önemliydi, o zaman lanet olası tesisata giderdi, diye düşündü sinirli bir şekilde, ama bunu şimdi ona söylerse lanetlenirdi. Karnına bir şeyler koyana kadar bu üzücü işi düşünmek bile istemiyordu.

Emma öğle yemeğinden sonra ahırlara doğru ilerlerken, kocasının adamlarını alıştırma yaparken incelediğini gördü. Kaşlarını çatarak adımlarını değiştirdi ve ona doğru yöneldi. Bu sabah iftardan sonra fikrini değiştirdiğini açıkladığında çok şaşırmıştı. Terziden hoşlanmadığını daha önce açıkça belirtmişti.

Şafakta odalarını hışımla terk etmişler, ama yine de de Lascey'nin emrettiği teçhizata katılmayı açık bir isteksizlikle kabul etmişlerdi.

Emma sabahı Büyük Salon'da meşgul olarak geçirmiş, üç işkence dolu gün boyunca ihmal ettiği her şeyle ilgilenmişti. Doğrusu, de Lascey'nin tavrı katlanılması zor bir sınavdı. Kocasının merdivenlerin üstünden defalarca kükrediğini duyduğunda tamamen anlayışlı davranmıştı. Yine de bu onun gülüp geçmesine engel olmamıştı. Ama şimdi kocasının fikrini yine değiştirdiği anlaşılıyordu ve öğle yemeğinden sonra neden soyunma odasına dönmediğini tam olarak öğrenmeye kararlıydı.

Amaury karısının yaklaştığını görünce içini çekti. Karısının artık tanımaya başladığı o kararlı duruşu vardı. Şüphesiz onu bir şekilde yine kızdırmıştı. Görünüşe bakılırsa karısı düzenli olarak sinirleniyordu. En azından Fransız şalgamı geldiğinden beri, diye düşündü acımasızca. O iğrenç küçük tahtakurusunun varlığında bir sabah geçirdikten sonra bunun nedenini tamamen anlamıştı.

"İyi günler, Leydi Emma." Blake ona pek çok kadının kalbini eritecek bir gülümsemeyle karşılık verdi ve arkadaşını sonsuza dek kızdırmayı başardı. Amaury ona ters ters baktıktan sonra karısını da selamladı.

"Karım."

Emma hemen konuya girdi. "Neden teçhizatının başında değilsin, kocacığım?"

Amaury kuru bir sesle, "Teçhizatım tamamlandı," dedi. Kadın kuşkuyla bakınca omuz silkti. "İstersen ona sorabilirsin, ama Fransız şalgam bu öğleden sonra bana ihtiyacı olmayacağını söyledi."

"Ama benim fittinglerim üç gün sürdü," diye yakındı.

Amaury öne doğru eğilerek kulağının dibinde mırıldandı, "Belki de ölçecek daha çok şeyin vardır." Hınzır bir sırıtışla dudaklarını bükerek gözlerini kızın göğsüne indirdi.

Önceki gecenin anıları zihninde canlanırken yüzü kızaran Emma, kocasına başını salladı ve sonra ahırlara doğru ilerlemeye devam etti.

"Karın mı?"

Duraklayarak arkasına baktı. "Evet?"

Amaury ona sert bir bakış attı, sonra bunun bir etkisi olmayınca kaşlarını çatı ve tam önündeki yeri işaret etti.

İç çekerek, onun önünde durmak için geri

çekildi. "Nereye gidiyorsun?"

"Daha fazla bitki toplamam

gerek." "Ormanda mı?"

"Evet."

"Altı adam alacaksın."

Emma yüzünü buruşturdu ama başını salladı ve bir kez daha

uzaklaşmak için döndü. "Karıcığım."

Tekrar duraklayarak arkasına baktı, ancak adam tek kaşını acımasızca kaldırdığında nefesinin altında mırıldandı ve bir kez daha önünde durmak için geri döndü. "Kocacığım, bunun için zamanım yok. Gün geç oluyor."

Amaury bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı, başını yana eğdi ve "Bu otlarla ne yapıyorsun, karıcığım?" diye sordu.

"Onlar ilaçlar için," diye mırıldandı, suçlulukla kızararak. "Hmm."

Amaury'nin başı diğer tarafa doğru eğildi. "Hasta mısın?" "Hayır,

tabii ki değilim."

"O zaman kim? Çok fazla kullanıyormuşsunuz gibi görünüyor. En azından onları toplamak için dışarı çıktınız-"

"Şatoda çok fazla insan var lordum," dedi Emma hemen. "Hizmetkârlar ve adamlarınızla birlikte yüz seksen kişi. Her zaman birileri hasta oluyor." Duraklayarak bir nefes aldı, sonra endişeyle, "Hepsi bu kadar mıydı, kocacığım?" diye sordu.

"Evet. Hayır," diye reddetti onu neden geri çağırdığını hatırlarken. Popinjay'e tek bir siyah elbise bile diktirmek istemediğini ona bildirmek için en uygun zamanın şimdi olduğuna karar vermişti. "Fransız farenin diktiği elbiseleriniz hakkında..."

"Evet, lordum?"

Amaury tereddüt etti. "Sizi bu kıyafetle görmek istemiyorum... De Lascey'e siyah elbise diktirmeyeceksiniz. Tüm elbiseleriniz parlak renklerde olacak."

Kız kaşlarını kaldırıncaya, adam uzanıp kızın ipeksi bir tutam saçını parmaklarının arasına aldı, yüz ifadesi yumuşadı ve sesi derinleşerek şöyle dedi: "Geçen gün giydiğin altından birkaç elbise iyi olurdu. Saçlarının rengi kadar ışıltılıydı."

"Saçım mı?" Emma bunun üzerine gözlerini kırıştırdı ve adamın sesinin derin tonu karşısında karnında yavaşça bir ısı kıvrımı oluştuğunu fark etti. Bu, yataklarında ondan ne istediğini ya da ona ne yapmak istediğini mırıldanırken kullandığı ses tonunun aynısıydı.

"Evet. Ve bir ya da iki tane de gözlerin gibi yeşilin tonunda. Yağmurdan sonraki orman kadar zengin." Adamın eli, o anda bir elma kadar geniş olan gözlerinden birinin yanından geçerek kızın alnını okşadı, sonra kayarak alt dudağının üzerinde hafifçe gezindi.

Emma derin bir nefes aldı, sonra yutkundu, dudaklarındaki dokunuşu göğüslerindeymiş gibi hissetti. Tanrı'nın ciğeri, diye düşündü hülyalı hülyalı. Görünüşe göre kocasının ona dokunmak için oraya dokunmasına bile gerek yoktu.

"Ve en az bir düzine kırmızı."

"Kırmızı mı?" Kızın gözleri

büyüdü.

"Evet, onları öptüğümde dudakların kadar tatlı bir kırmızı."

"Ohhh," diye nefes aldı Emma, ona doğru sallanarak. Amaury'nin yüzünün yaklaşmasını izlerken sahte savaş sesleri ve erkeklerin bağırışları kafasının içinde kayboldu. Dudakları nihayet onunkileri bulduğunda, hülyalı bir şekilde iç çekti. Ancak Blake'in irkilerek bağırması üzerine nefesi kesildi ve hızla geri çekildi. Ona doğru bir bakış attığında, oyun oynayan bir çift çocuğa takılıp tökezlediğini gördü, şüphesiz gizlice geri çekilmeye çalıştığı için.

Emma onun yeniden ayağa kalkmasını izlerken başını salladı. Oldukça utanmış görünüyordu. Gülümseyerek onun yanına gitti ve omzunu sıvazladı. "Teşekkür ederim."

Bunun üzerine Blake'in kaşları kalktı. "Ne için leydim?"

"Kocamın kullanması için verdiğiniz güzel iltifatlar için."

Bunun üzerine yüzü kıpkırmızı oldu ve gözleri oldukça üzgün görünen Amaury'ye kaydı. Kelimeleri tam olarak nasıl ifade edecekleri, hangi ses tonunu kullanacakları ve hatta onlara eşlik edecek okşamalar üzerinde saatlerce çalışmışlardı. Görünüşe göre hepsi boşunaydı.

Amaury talihsiz arkadaşına sert bir bakış fırlattıktan sonra omuzlarını dikleştirdi ve ona döndü.

"Blake bunları ifade ederken bana yardım etmiş olabilir ama sözler doğruydı," dedi ona huysuzca. "Seni siyahlar içinde görmek istemiyorum. Sadece altın gibi renkler giymelisiniz. Sen..." Kaşlarını çatı, kendi sözcüklerini arıyordu. "Altın renginde kanımı ateşledin ve eminim ki kırmızı ya da yeşil renkte de beni memnun edeceksin."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ama kocası sözünü bitirmemişti. Görünüşe göre bir ders vermenin gerekli olduğunu düşünüyordu.

"Kocan olarak ihtiyaçlarının farkına varmak ve onları karşılamak benim görevim. Saygınlığa şiddetle ihtiyaç duyduğunuzu fark ettim. Bunu inşa etmenin tek yolu sana iltifat etmektir."

"Öyle mi?" Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Evet. İşte... buradasın. Çok güzelsin, karıcığım," dedi ona sertçe. "Aslında senin kadar güzel bir kadına daha önce hiç rastlamamıştım. Fulk seni bulmakla ne kadar şanslı olduğunu anlamamakla aptallık etmiş. Çok güzelsin."

Emma sadece ona baktı. Zihninin bir kısmı ona, saygınlığı gibi konularla bu kadar ilgilendiğine göre ona karşı bir sevgi besliyor olması gerektiğini söylemeye cüret ediyordu. Başka bir yanı ise ona bu kadar aptal olmamasını söylüyordu.

"Eee?"

Emma gözlerini kırıştırdı. "Peki, ne, lordum?"

"Söyleyecek bir şeyin yok mu? Sevimli olduğunu söyledim. Çok sevimlisin."

"Siz öyle diyorsanız lordum," diye mırıldandı Emma usulca, sonra tekrar yola koyuldu, aklı kocasının ona karşı gerçek duygular besliyor olabileceği ihtimalindeydi. Bir kocanın karısına duyması gereken görev aşkıyla değil, hoşlanma ve saygıdan doğan bir aşkla. Bir kocanın karısının duygularıyla ilgilenmesine gerek yoktu ama Amaury sık sık onun duygularıyla ilgileniyordu. Bunun bir anlamı olmalı, diye düşündü umutla.

Amaury kızgınlıkla arkasından baktı. "Sadece beni yatıştırmak için kabul etti."

"Benim tahminim de bu yönde," diye onayladı Blake. "Belki de gidip onu ikna etmelisin."

"Ne?"

Blake omuz silkti. "Burada her şey kontrol altında. Bütün gün tesisatta olacağını düşünmüştük. Neden orman gezisinde ona katılıp bir takla attırıyorsun? Bu onu çekici bulduğunuzu anlamasını sağlayacaktır."

Amaury kaşlarını çatarak ona baktı. "Ben karımı yuvarlamam. O bir hanımefendi. Ayrıca," diye ekledi suratsızca, "diğer taklalarımın hiçbirisi onun görünüşüne olan güvenini artırmışa benzemiyor." Ama itirazını dile getirirken bile aklına ormanda küçük karısıyla sevişme hayali gelmişti. Emma, çıplak ve doğal, yatak olarak çimenlerden, çatı olarak gökyüzünden başka bir şey yoktu,

ve odanın duvarları gibi ağaçlar... Ve hiçbir yerde siyah bir ilmek bile görünmüyordu. Onu tamamen çıplak bırakması gerektiğine karar verdi. Siyah hortumun bir parçasını bile görmek istemiyordu.

"O zaman takla atarken ona iltifat et."

Amaury'nin hayalleri bunun üzerine biraz soldu. "Ona iltifat ederken... ?"

"Evet. Onu severken onda hoşuna giden şeyleri söyle."

Bunu kısa bir süre düşündü, ahır kapısının hemen dışında seyisle konuşmak için durakladığında bakışları kızın vücudunda gezindi. "İyi bir zekâsı var. Şimdiye kadar bir kadında bulduğum en iyi zekâ."

Blake bunun üzerine gözlerini devirdi. "Bence bu iltifatı dışarıda bırakabilirsin. Onun görünüşünde çekici bulduğun şeylerle kal. Ona neyi neden beğendiğini söyle."

Zihni onda hoşuna giden her türlü şeyle dolup taşan Amaury düşünceli bir şekilde, "Evet, belki bu işe yarar," diye mırıldandı. Onun anatomisinin her bir parçasını, onları sevme nedenlerini ve onlara yapmak istediği şeyleri sayarken gözleri iyi mizahtan başka bir şeyle parlamaya başladı. "Evet, yapacağım." Arkadaşının kahkahalarını duymazdan gelerek karısının peşinden gitti.

Amaury dinlenmekte olan karısına baktı ve gülümsedi. Onu çok iyi ve derinlemesine sevmiş, vücudunun her santimini ortaya çıkarmış ve nelerden hoşlandığını anlatmıştı. Bu çok tatmin edici olmuştu. Artık onun saygı sorununu çözme yolunda uzun bir yol kat ettiğinden emindi.

Yakındaki bir dalın şaklaması daralan gözlerini çevredeki ormana çevirdi ama görececek bir şey yoktu. Yine de saldıran haydutların anısı aklına geldi ve Amaury kaşlarını çatarak Emma'ya bu yolculukta eşlik etmeye hazırlanan muhafızları gerçekten kovması gerekip gerekmediğini merak etti. Sadece ormanda onu sevmeyi düşünüyordu, olabilecek herhangi bir tehlikeyi değil.

İkinci bir ses, bu sefer daha yakından gelen bir hışırtı, şu anda ne kadar savunmasız olduklarını fark ettiğinde daha da sertleşmesine neden oldu.

"Karım."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, adamın nazik ama endişeli bakışlarıyla karşılaşınca dudaklarına utangaç bir gülümseme yayıldı.

"Gel. Geç oluyor," diye mırıldandı normal bir sesle, onu endişelendirmek istemiyordu.

Emma yavaşça doğrulup yarısı dolu sepetine baktı ve istediği dulavratotunu henüz toplamadığını hatırladı. Kocasını sadece on beş dakika boyunca onu ormanda dolaşırken izledikten sonra dikkatini görevinden oldukça uzaklaştırmıştı. "Biraz daha toplamam gerek-"

"Hayır. Giyin," diye yumuşak bir sesle emretti ve ona giysilerini uzattı.

Emma kaşlarını çattı, kaşları kalktı ama o da giyinmek için ayağa kalkarken söyleneni yaptı. Amaury ondan çok daha hızlıydı, Emma daha tuniğini giymeyi başaramadan onun giysilerini giymiş ve kılıcını eline almıştı. Kadın elbisesini giydiğinde Amaury atları getirmiş ve etraflarını saran ağaçlara bakarken onların gergin hareketlerini yatıştırmaya çalışıyordu.

İşte o zaman Emma bir sorun olduğunu fark etti. Atlar gergindi ve Amaury de öyle.

"Bir terslik mi var?" diye fısıldadı, onun yanına giderek.

Cevap vermedi, ona bakmadı bile. İfadesi asıktı, sadece onu sessizce bineğine bindirdi, sonra da kendi bineğine doğru ilerledi. O sırada ilk adam çevredeki ormandan dışarı adım attı. Onu üç kişi daha takip etti.

"Kaleye!" Amaury kükredi. Atının sağrısına bir tokat atarak onu güvenli bir yere götürmek üzere ormana doğru sallanmasını sağladı, sonra da kendisine doğru yaklaşmakta olan adamlarla yüzleşmek için döndü. Her birinin elinde bir kılıç vardı ve ikisinin de

postalar. Zırhın içinde sevişmek zordu, bu yüzden Amaury bu kısa gezinti için zırhından vazgeçmişti. Bir hataydı.

Bakışları tekrar saldırganların üzerinde gezindi, ölçülerini aldı. Paralı askerler. Üzerlerindeki zırhların kalitesizliğine dikkat ederek, pek de başarılı olmadıklarına karar verdi. Başarılı olsunlar ya da olmasınlar, bineğinin sırtına sarılmış küçük karısına dönmekten korkuyordu. Sayıları ve sahip oldukları azıcık yetenek, yalnız bir adamı alt etmek için yeter de artardı bile.

Hatta   bir savaşçı kendisi gibi   yetkin bir   bile,   diye düşündü   Amaury, sırtını bir ağaca dayayıp boyun eğerek.

Amaury atını öyle sert tokatlamıştı ki Emma'nın kontrolü yeniden ele alıp onu yavaşlatması biraz zaman aldı. Gergin hayvanı tamamen durma noktasına getirdikten sonra onu açıklığa doğru geri itti. Muhtemelen kocasına itaat etmesi ve onun dönüşünü beklemek için şatoya dönmesi gerektiğini biliyordu. Kendisine itaatsizlik edilmesinden hiç hoşlanmazdı. Ayrıca, kendi başının çaresine bakabilirdi. Ama kuzeni de başının çaresine bakabilirdi, yine de bir iki kez onun zavallı postunu kurtarmıştı.

Emma atını dörtmala koştururken kendi kendine, sadece onu kontrol edeceğini söyledi. Eğer her şey yolunda görünüyorsa onu kendi haline bırakacak ve talimatlarına uyacaktı. Eğer değilse... Birden yayını getirmiş olmayı diledi.

Kısrağı bir çalılıktan atlayıp beklenmedik bir şekilde açıklığa düştüğünde yayıyla ilgili tüm düşünceler aklından uçup gitti. Görünüşe göre sandığı kadar uzağa gitmemişlerdi. Amaury çok kızacaktı.

Ancak Emma'nın bunun için endişelenecek zamanı yoktu. Kısrağını yavaşlatmaya başladığında bile, kocasının karşı karşıya olduğu haksız ihtimalleri fark etti. Küfrederek, ona yardım etmek için sahip olduğu tek silahı, atını kullandı. Bineğini tekrar hızlanması için teşvik eden Emma, dizginlerini sola, kötü adamların en yakınına doğru sertçe çekti. Kısrağın hemen karşılık verdi ve yoluna çıkan adama doğru yöneldi.

Nal sesleriyle uyarılan talihsiz adam çoktan dönmeye başlamıştı. At ve binicisine bir an için göz attığında, hemen

Kendini kenara attı, ama Emma kısırağını takip etmek için çevirdi, toynakların altına düştüğünde içten içe irkildi.

İkinci adam şaşırtıcı bir ikramiyeydi. Emma sadece ilk adamı takip ediyordu ama atını, kısırağı savuşturmak için kılıcını çeken ikinci adamın yoluna sokmuştu. Hareketi gören Emma bineğinin şaha kalkacağını anladı ve hemen hayvanın üzerinden atlamaya koyuldu. Üçüncü adama çarpmak gibi bir niyeti yoktu ama onu yanı başında görünce bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat gibi göründü ve kısırağının sırtından kendini ona doğru fırlattı.

Amaury etrafındaki karmaşaya hayretle baktı. Açıklığı kaplayan gergin sessizlik, karısının bineğinin üzerinde vadinin ortasına düşmesiyle aniden bozulduğunda buna inanamamıştı. Bir bakış kısırağın biraz çıldırmış gibi göründüğünü gösterdiğinde şaşkınlığı yerini korkuya bırakmıştı. Adamlardan birini toynaklarının altında ezmek için hareket ettiğinde bile hayvanın gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmıştı. Sonra şaha kalktı ve ikinci bir caninin önünde havayı pençelerken Emma'yı sırtından fırlattı.

Emma havada uçarken Amaury'nin kalbi boğazında düğümlenmişti. Emma suikastçılarından birine çarptığında, onun iyi olup olmadığını görmek için hemen bir hamle yapmış, sonra saldırganları hatırlamış ve kendini onlarla yüzleşmek için geri getirmişti. Ya da onlardan geriye kalanlarla. Atın ezdiği ilk adam kesinlikle ölmüştü. İkincisi hâlâ Emma'nın çılgın atının önünden kaçmaya çalışıyordu ve üçüncü adam -Emma'nın kendisinin de yere düştüğü adam- ağacın dibine düşerken bayılmış gibi görünüyordu. Geriye Amaury'nin ilgilenmesi gereken dördüncü adam kalmıştı.

En iyi ihtimalle önemsiz bir mücadele verdi. Amaury konsantrasyonunu çabucak geri kazanmış olsa da, Amaury ona yaklaşırken rakibi hâlâ etraflarındaki karmaşaya aval aval bakıyordu. Bu en iyi ihtimalle ikinci sınıf bir savaşçının işaretiydi. Gerçek bir savaşçı aklını her zaman yanında tutması gerektiğini bilirdi.

Amaury, arkası dönükken adamı yere sermeyi düşündü. Ne de olsa o ve arkadaşları ona dörde bir saldırarak adil oyuna pek önem vermediklerini göstermişlerdi ama onuru buna izin vermezdi, bu yüzden kükreyerek bir uyarıda bulundu

Birincisi. Kötü adam bir anda dönerek, gelen darbeyi savuşturmak için çaresizce kılıcını kaldırdı.

Devasa zırhlı adama çarpmanın etkisiyle Emma'nın nefesini toparlaması biraz zaman aldı. Amaury'nin kükremesi onun için bunu yapmıştı. Bu öfkeli kükremenin nefesini korkuyla ciğerlerine geri çektiğinden şüpheleniyordu. Yüce Tanrım, adamın ciğerleri sağlamış! Nefesiyle birlikte aklını da yeniden toplayarak hemen belindeki dirkine uzandı. Bu önemsiz bir silahtı, sadece yemek zamanlarında yiyecekleri bıçaklamak için iyiydi, ama sahip olduğu tek şey buydu. Onu elinde tutarak kendini hafifçe yukarı itti ve üzerine uzandığı adamın göğsüne hızla ve acımasızca sapladı. Lanet şey adamın postuna çarparak ikiye ayrıldı. Ama onu uyandırmayı başardı. Ne yazık ki.

Direk kırıldığında adamın hafifçe sertleşmesi Emma'nın ihtiyatla yüzüne bakmasına neden oldu. Onun bakışlarıyla karşılaştığında yüzünde beliren gülümseme Emma'nın kanını dondurdu.

Kılıcını adamdan kurtaran Amaury, karısının ve diğer kötü adamın düştüğü ağaca doğru hızla bakmadan önce adamın yere yığılmasını bile beklemedi. İkisinin de hareket ettiğini görünce kaşlarını çattı. Birkaç dakika önce yüzükoyun yatışlarına bakarak ikisinin de baygın olduğunu düşünmüştü ama karısı şimdi bile adamın üzerinden atlayıp ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Kadın bunu yaparken, kötü adam eteğinin kenarından yakaladı ve adam ayağa kalkarken onu yerinde tuttu.

Amaury hızla açıklığa doğru yürüdü ve kılıcını indirdi. Karısının giysisine bile dokunmaya cüret eden eli kesmeye niyetlenmişti ama adam göz ucuyla yaklaştığını gördü ve elini yoldan çekmek için eteğini sertçe çekti. Emma, Amaury'nin ileri doğru itişini durdurmak için hemen kaldırdığı koluyla öne doğru sarsıldı, sonra kılıç elbisesini kesip onu bir yay gibi serbest bırakırken geriye doğru sıçradı. Komşu ağaca sırtını yasladı ve Amaury hemen sırtını ona dönerek, kılıcı hazır bir şekilde ayağa kalkmış olan adamla yüzleşirken onu korudu.

Emma ayaklarını altında tutmak için ağaca tutundu, sonra keskin bir bakışla kocasına ve rakibine baktı. Rakipleri görünce fark etti ki

Kısrağının peşinden gittiği ikinci adam atın yönünü değiştirmeyi başarmıştı ve şimdi arkadaşına yardıma geliyordu. Kocasına bağırarak bir uyarıda bulundu ama kocasının omzunun üzerinden ona attığı sabırsız bakıştan buna gerek olmadığını hemen anladı. Sonra savaş ciddiyetle başladı. Nefesini tutarak Amaury'nin saldırganların darbelerini birbiri ardına savuşturmasını bekledi. İki adamla dövüşürken kolu o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse bir bulanıklıktı. Kaçmak diye bir şey söz konusu değildi. Onun yanından ayrılmayacaktı ama bir şekilde yardım edebilmeyi diliyordu. Adamların darbelerini savuşturmakta zorlanmıyor gibi görünüyordu ama yorulursa...

Bu düşünce Emma'da bir panik yarattı ve yerde avlanmaya başladı. Adamlara atmak için sağlam bir taş arıyordu. Çok az yardımı dokunacaktı ama kocasının şansını eşitlemesine izin verecek kadar dikkat dağıtıcı olabilirdi. Tam güzel büyüklükte bir taş bulmuş ve onu eline almıştı ki bir çığlık gözlerini tekrar savaşa çevirdi. Kocasının kılıcı, attan sıçrayarak devirdiği adamın karnının derinliklerine gömülmüştü. Bakışları ikinci adama kaydı, içinde kanlı bir gül gibi korku çiçekleri açtı. Kocasının kılıcı başka bir işle meşgulken, ikinci adam öldürmek için saldırıyordu. Emma bir uyarı çığlığı attı ve aynı anda elindeki taşı kötü adama fırlattı.

Amaury, karısı kulağına çığlık attığında yüzünü buruşturdu. Neredeyse omzunun üzerinden geçip kendisine doğru gelen adama çarpan taşı kaçıracaktı. Tanrının nefesi, diye düşündü acımasızca, böyle bir ses çıkarabilmesi için küçük karısının ciğerlerinin dizlerine kadar inmesi gerekirdi. Bir yanı karısının sesindeki panikten etkilenmişti. Onun öldüğünü görmek istemediğini düşünmek güzeldi. Ancak başka bir yanı, onun hakkında neler olup bittiğinin farkında olmayabileceğini ya da onun önemsiz yardımına ihtiyacı olduğunu düşünmesini aşağılayıcı buldu. O bir savaşçıydı, diye düşündü sinirli bir şekilde. Onu korumak onun görevidi. Onun yeri ise ağaca yaslanıp onun zevkini beklemektir. Ama karısı bugüne kadar yerini bildiğine dair çok az kanıt göstermişti. Ne de olsa onu kaleye geri göndermemiş miydi? Yine de işte buradaydı, savaşın ortasında dikkatini dağıtıyordu, diye düşündü, kazığa oturtulmuş adamı omzundan kavradı ve kendi kılıcını çekip kurtarıırken bile onu arkadaşının aşağı doğru savurmasına doğru itmek için döndü.

Savurduğu darbenin momentumuna kapılan kötü adam, arkadaşına indirdiği ölümcül darbeyi durduramadı. Bir an için yüzünde bir şok maskesi vardı. Amaury kılıcını adamın göğsüne sapladığında, bir sonraki anda bu ifade onun ölüm maskesi olacaktı.

Emma gözlerini korkunç savaş sahnesine kapadı ve zayıf bir şekilde ağaca yaslandı. Bir an sonra kolunun üst kısmına dolanan sert bir el gözlerini açıp kocasının çizilmiş yüzüne bakmasını sağladı. Kızgın kömürlerin üzerindeki bir kedi kadar gergin görünüyordu. Yüzünde öfkeyle birlikte tanımlayamadığı başka bir şey daha savaşıyordu.

"Sana kaleye geri dönmeni söylemiştim."

"Denedim," dedi Emma acı dolu bir fısıltıyla, onu kocasına itaat etmeye iten kısa süreli sağduyu atağını düşünerek.

Amaury içini çekti, açıklığa çarptığında atın çalgınca gözlerini devirini hatırlayınca omuzları çöktü. "Kısrağını çok sert tokatlamış olmalıyım. Üzgünüm karıcığım, ölebilirdin. Bir daire çizerek koşmayı bırakıp buraya döndüğü için şanslısın, yoksa o adam seni fırlattığında daha yumuşak bir iniş yapmak yerine bir ağaca çarpabilirdin."

Emma bir an için şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Sonra birden anladı ve kocasının hatasını fark edince ağzı hayretten O'a döndü. Onu öyle bir aptal sanıyordu ki, atının bir şekilde onunla birlikte kaçtığını, sonra da onu öldürmeye çalışan caninin üzerine atmak için buraya geri döndüğünü düşünüyordu. Bir an için onun kendisini bu kadar işe yaramaz bulmasına neredeyse kızacaktı. Sonra sadece omuz silkti. O anda gerçekten umursamayacak kadar yorgundu. Ayrıca, bu muhtemelen onun gerçeği bilmesinden daha iyiydi. Bu büyük olasılıkla onu öfkeliendirecekti.

Bakışları açıklığın etrafında dolaşarak kısrağını aradı ama hayvandan hiçbir iz yoktu. Endişeyle kaşlarını çatarak yarattığı çağırmak için açıklığın ortasına doğru ilerledi ama cevap alamadı.

"Muhtemelen kaleye dönmüştür," diye mırıldandı Amaury, onun yanına giderek. "Benim atım da gitti. Adamları getirecek." Durakladı, onu itti

Arkasından yaklaşan atlıların sesiyle yüzünü ağaçlara döndü.

Adamlarından ilki at sırtında açıklığa girdiğinde hemen rahatladı. Kılıcını kınına sokan Amaury, atlarını dizginleyip attan indiklerinde onları karşılamak için ilerledi.

Emma onu açıklık boyunca takip etmeye başladı ama ayağı çimenlerin arasında bir şeye çarpınca duraksadı ve yere baktı. Bu onun sepetiydi. Eğilerek onu aldı ve içindeki yaprakların üstündeki kan damlalarına boş gözlerle baktı. Birden kendini baygın hissetti. Emma daha önce savaşa hiç bu kadar yakın olmamıştı. Oh, evet, adamların bailey'de sahte savaş alıştırması yaptığını görmüştü ve tabii ki yayını kullanarak bir hayat kurtardığı birkaç durum da vardı. Ama uzaktan bir ok fırlatmak az önce tanık olduğu şeye hiç benzemiyordu. Sadece bir adım ötede durmuş, ölümün sesini ve kokusunu duymuştu. Havadaki kokuyu alabiliyor, dudaklarında tadını hissedebiliyor ve insan etini parçalayan kılıcın sesini duyabiliyordu.

Belki de kendini hasta hissetmesi ya da bugünün kısa sürede unutacağı bir gün olmayacağından emin olması şaşırtıcı değildi.

Amaury açıklamalarını ve emirlerini çabucak verdi, atlardan birine el koydu, sonra ata bindi ve hayvanı karısına doğru yürüterek onu eyerin üzerine kaldırdı. Adamlarını cesetlerle ilgilenmeleri için bıraktıktan sonra eve doğru yola koyuldu ve giderken sık sık kaşlarını çatarak ve endişeyle karısına baktı. Karısı garip bir şekilde sessizdi; belki şaşırtıcı değildi ama yine de onu endişelendiriyordu. Kısrağının yaralandığını ama durumunun kötü olmadığını söylediğinde bile bir tepki alamadı ve bu da endişesini artırdı. Böyle şeyler için telaşlanmamak onun tarzı değildi.

Küçük karısını rahatsız eden şeyin şok olduğundan emindi.

Amaury sadece dinlenmesi gerektiğini düşünebiliyordu. Onu rahatsız eden şey için düşünebildiği tek merhem buydu ve kocası olarak bunu almasını sağlamak onun göreviydi. Bailey'e doğru at sürerlerken buna karar vermişti.

Atından inerken soru soran insanları eliyle uzaklaştıran Amaury, onu nazikçe kollarına aldı ve odalarına kadar taşıdı. Orada

Onu yatağın yanına yatırdı, hâlâ elinde tuttuğu sepeti alıp yere koydu ve sonra giysilerini çıkarmaya başladı.

Adam onunla uğraşırken Emma sessiz ve hareketsiz duruyordu, ne yardım ediyor ne de çabalarını geri çeviriyordu ve bu onu daha da endişelendiriyordu. Emma'yı çırılçıplak soyduktan sonra Amaury yatak çarşafalarını düzeltmek için döndü ama adam doğruldu ve Emma'yı yatağa yatırmak için döndüğünde Emma aniden kendini onun kollarına attı. Bir an için öylece durdu, kolları iki yanında, kız göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı ama sonra bir elini kaldırıp beceriksizce sırtını sıvazlayacak kadar kendine geldi.

Ona saatlerce gibi gelen bir süre boyunca orada durdu, onu yatıştırmak için yapabileceği bir şey için beynini zorlarken ağlamasına izin verdi. Sonra aniden giysilerini çekiştirmeye başladı. İlk başta ne yapacağını bilemedi. Hâlâ kalbinin parçalandığını düşünmesine neden olacak kadar hıçkırıyordu ama aynı zamanda onu kendi kıyafetlerinden soymak için en agresif şekilde yola çıkıyordu. Bekleyip ne yapacağını görmeyi düşünerek onun dilediğini yapmasına izin verdi.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerinin bulanıklığını göremeyeceğinden emin olmasına rağmen, Emma adamın kıyafetlerini kısa sürede çıkardı. İşini bitirdiğinde, adam yatağın kenarında duruyordu, göğsü çıplaktı ve hortumu botlarının etrafına dolanmıştı, bu da onun görüşüne oldukça büyük bir ereksiyonu ortaya çıkarıyordu. Koşullar ne olursa olsun, karısının kıyafetleriyle uğraşırken ona çıplak sürtünmesi ilgisini çekmeyi başarmıştı.

Emma onu yatağa doğru hafifçe ittiğinde ne yapmaya çalıştığını sormak için ağzını henüz açmıştı. Bacakları olduğu gibi hortumuna dolanmışken, onu yatağa sırt üstü göndermek için gereken tek çaba buydu. Küçük karısı hemen üzerine tırmanmaya başladı, çok az uyarı ve hiçbir hazırlık yapmadan kendini şaftına soktu.

Amaury bir süre öylece yattı, gözleri kocaman açılmış ve şok olmuştu. Karısı yataklarında utangaç değildi ama bu şimdiye kadarki her şeyin ötesindeydi. Ayrıca, yüzünde zevk ya da arzu belirtisi yoktu, sadece hıçkırmaya ve ona binmeye devam ederken acımasız bir kararlılık vardı. Kaşlarını çatarak kadının kalçalarını yakaladı ve konuşmadan önce gözlerini açmasını bekleyerek onu sabit tuttu. "Ne yapıyorsun?"

Emma sadece gözlerini kırpıştırarak ona baktı, şaşkınlığı, başladıklarından beri durduramadığı gözyaşlarının akışını nihayet durdurdu. Ne yaptığı ona son derece açık görünüyordu. "Seni yatağa atıyorum." Emma tekrar ona doğru hareket etmeye başladı ama Amaury yüzünde sabırsız bir ifade belirterek elini sıktı.

"Evet, bunu görebiliyorum. Neden?"

Emma yine gözlerini kırpıştırdı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece çiftleşme ihtiyacı hissediyordu. Onu içinde ve etrafında hissetmek istiyordu. Ona sarıldığı ve kulağına tatlı sözler söylediği o anları paylaşmayı diledi. Tekrar yaşadığını hissetmek istiyordu. Bunun o öğleden sonra ölüme bu kadar yakın olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşündü ama nasıl olduğunu anlayamadı. Kendini ölü hissetmiyordu ama yine de canlı hissetmek için korkunç bir ihtiyaç duyuyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu ve o da bunu biliyordu. Ve eğer kendisi için bir anlam ifade etmiyorsa, kocası için de bir anlam ifade etmeyeceğinden emindi, bu yüzden zihninde ona verebilecek geçerli bir neden aradı ve sonunda "Bir varise ihtiyacımız var" dedi.

"Bir varis mi?"

"Evet."

"Şimdi mi?" Onun sözleri karşısında iyice afallamış görünüyordu.

"Evet, şimdi. Sen benim üzerimde ölmeden önce." İçinde aniden öfke yükseldi ve bunu da anlamadı. Haydutların saldırısı ya da bu son kavga için onu gerçekten suçlamıyordu. İkisi de onun suçu değildi ama yine de her ikisi için de onu suçlamaya devam etti. "Yemin ederim lordum, hayatımda başını bu kadar belaya sokan bir beden tanımadım! Senin tohumunu sağlamzsam ve şimdi çocuk yapmazsam, benden önce kendini öldürteceğinden emin olabilirsin! O zaman ben de Bertrand'ın pençesine düşerim."

Amaury bir süre boş gözlerle ona baktı, içinden birçok duygu geçiyordu. Ancak öfke en üst seviyedeydi. Aniden yatağın üzerinde yuvarlanarak onu sırt üstü yatırdı ve üzerine çıkarak biraz daha içine girdikten sonra mırıldandı: "Evet karıcığım, Tanrı şahidim olsun ki seninle evlenmeden önce hayatımda hiç bu kadar sıkıntı çekmemiştim. Doğrusu senin lanetli olduğunu düşünmeye başladım!"

"Lanetli!" Emma bunun üzerine nefesini tuttu.

"Evet, lanetli! Şimdiden bir adamı mezara koydunuz ve şu anda işlerin gidişatına bakılırsa, beni de oraya koyacağınızdan hiç şüphem yok!"

Kız buna cevap vermek için ağzını açtığı anda Amaury kendi ağzını kapattı. Ancak bu, ona verdiği nazik bir öpücük değildi. Kaba, sert ve talepkârdı. Emma aldığı kadar iyi verdi, dudağını acımasızca ısırды ve acımasızca içine girerken kalçalarını yukarı doğru bükte.

Ne kadar şiddetli olursa olsun, bu çiftleşme uzun süremezdi. Amaury'nin ona karşı sertleşmesi ve üzerine yığılmadan önce küfretmesi sadece birkaç dakika sürdü. Bir kalp atışından daha kısa bir süre hareketsiz yattı, sonra kendini kalkmaya zorladı.

Emma dudağını ısırarak onun hortumunu çekiştirmesini, sonra da diğer kıyafetlerini giymesini izledi. Odadan çıkana kadar ona bakmadı. Kapıda durakladıktan sonra Emma'ya tekrar baktı, yüz ifadesi asıktı. "Umalım da bu sefer tohumum tutmuş olsun karıcığım, çünkü kimseye damızlık atçılık oynamayacağım. Kral için bile."

Onuncu Bölüm

"Paralı askerler mi?" Blake kaşlarını çatdı at onu. "Kim ve ŞEYTAN olur peşinizden paralı askerler mi gönderelim?"

Amaury omuz silkti, yüzünde asık bir ifade vardı. "Herhangi bir sayıda insan."

"Evet. Bir sürü düşmanınız var, değil mi?"

"Bu bizim işimizin doğası. Önceki işimiz," diye kendini düzeltti. Kiralık bir kılıç olmak her zaman birilerine karşı, birileri için savaşmak anlamına geliyordu. Elbette kendi savaşı değildi ve bu sadece savaştığı kişiyi daha da kızdırıyordu. Yıllar boyunca pek çok düşman edinmişti. Onlardan herhangi biri o öğleden sonra o köpekleri üzerine salmış olabilirdi.

"Leydi Emma'nın yaralanmamış olması büyük şans."

"Evet." Amaury kaşlarını çatarak şatoya doğru baktı, karısının şu anda otlarını kaydattığına hiç şüphe yoktu.

"Küçük George'a muhafızları artırmasını söyleyeceğim," dedi Amaury neredeyse kendi kendine. "Ve ona Emma'nın en az on adam eşlik etmeden kale arazisinden ayrılmamasını söyleyeceğim."

"Peki ya sen?"

"Onunla olsam da olmasam da. On adam."

"Hayır, yanınıza bir de muhafız almanız gerektiğini kastetmiştim."

Amaury kaşlarını çattı, sonra içini çekti ve başıyla onayladı. "Evet."

Blake bir an sessiz kaldı. Bu konuda daha fazla tartışma çıkmasını bekliyordu. Tartışma çıkmaması onu en az Amaury'nin Emma'ya üst kata kadar eşlik ettikten sonra karanlık bir ruh hali içinde dönmüş olması kadar meraklandırmıştı. Buna neyin sebep olduğunu sormak için can atıyordu ve Amaury aniden ona döndüğünde tam da bunu yapmaya çalışıyordu.

"Benim bir aygır olduğumu düşünüyor! Bir damızlık! Üremekten başka bir işe yaramayan!" diye kükredi.

Blake'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kim?"

"Karım! Kimden bahsedeceğimi sanıyordun?!" Sözlerine devam etmeden önce, dalgınlığı yüzünden arkadaşına ters ters baktı. "Benden tek istediği bir bebek doğurmam. Onun için bir boğadan farkım yok! Her istediğinde ona hizmet etmemi istiyor. Taşan bir tankard kadar dolu olana kadar tohumumu dökmek için."

"Kulağa korkunç bir angarya gibi geliyor." Blake sırtarak eğlendi.

Amaury pek de sempatik olmayan tavrı nedeniyle ona kaşlarını çattı. "Gülebilirsin. Kendisine gece gündüz hizmet etmesini beklediği kişi sen değilsin."

"Daha da acısı."

Yüzünde fırtınalar kopmaya başladığında Blake başını salladı. "Neden şikâyet ettiğini anlamıyorum dostum. Daha birkaç gün önce karının birleşmeden hoşlandığından şikâyet ediyordun, ki bunun doğru olmadığından emindin. Şimdi bana onun seni sadece tohumu taşıyan bir kap olarak gördüğünü söylüyorsun ki kilise de bir eşin böyle düşünmesinin doğru olduğunu söylüyor ve sen de bundan rahatsız olmuş görünüyorsun. Oh... evet... oh, sanırım anlıyorum."

Amaury ona kaşlarını çatmakla yetinince Blake başını salladı. "Evet. Karınızın ilgisinin sadece bir varis sahibi olmak ve kendini Bertrand'dan kurtarmak üzerine kurulu olduğunu düşünmek erkeklik gururunuzu incitti." Tekrar başını salladı. "Evet, öyle. Bu da bana kendi ilginizin onu sadece bir eş olarak görmenin ötesine geçtiğini düşündürüyor."

Amaury bu öneriyle yumruk yemiş gibi baktı, sonra hemen başını sallamaya başladı.

"Evet." Blake başını salladı. "Belki onu seviyorsun bile."

"Aşk mı?!" Amaury bu fikir karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "O

benim karım!" "Evet, ama-"

"Erkekler karılarını sevmezler," diye sertçe belirtti. "Bunu sevgilileri için saklarlar. Eşlerden vazgeçilir."

"Bir sevgili edindiğini görmüyorum, Amaury."

"Hayır, ama-"

"Lordlar ve leydiler için böyle çiçekli duyguları sevgililerine saklamak moda olsa da Emma sıradan bir leydi değil. Sevmesi kolay bir kadın olacaktır," diye ekledi sempatik bir şekilde.

Amaury bu söz üzerine kaşlarını çatı. "Karımı rahat bırak. O bir sevgili edinmeyecek." Bu sözlerle birlikte arkasını döndü ve Blake'i şaşkınlık içinde arkasından bakakalmış halde bırakarak hışımla bailey'e doğru yürüdü.

Emma karıştırdığı tencereden başını kaldırdı ve içeri giren Gytha'ya gülümsedi. De Lascey'nin çalışanlarının en yaşlısıydı. Emma'nın kendi annesi olacak kadar yaşlıydı. Hatta ona biraz merhum Leydi Kenwick'i hatırlatıyordu. Giysi provaları sırasında Emma'nın vücuduna birbiri ardına elbiseler giydirirken yüzündeki rahatlatıcı gülümseme ve sessiz asalet de bunu gösteriyordu. Emma ondan hoşlanıyordu ve tek hoşlanan o değildi. Sebert de ondan hoşlanıyordu.

De Lascey ve adamları buraya geleli dört gün bile olmamıştı ama Gytha ve Emma'nın kâhyası daha şimdiden birbirlerinden ayrılamaz olmuşlardı. Yemek saatlerinde birlikte oturuyor, akşam yemeğinden sonra birlikte ortadan kayboluyorlardı ve Gytha, Sebert'i bir an görebilmek ya da onunla baş başa kalabilmek umuduyla gün boyunca merdivenlerden aşağı inmek için sürekli bir bahane buluyordu. Emma şatonun her yerinde bu çifte şehvetli pençeler içinde rastlıyordu. Hizmetçiler ve mutfak personeli, çift ne zaman geçse bu konuda kıkırdamaya başlıyordu.

Emma da bu durum karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Bu yaştaki bir çiftin, kurcalıyor gibi göründükleri yakınlıklardan zevk alabilmelerini biraz şaşırtıcı buluyordu. Ayrıca bunu dokunaklı ve biraz da eğlenceli buluyordu. Buna Sebert'i hiç bu kadar mutlu görmediği gerçeğini de ekleyince, Emma onları bu davranışlarından dolayı azarlamak istemedi ve şimdiye kadar bu duruma göz yumdu. Ancak bu sonsuza dek devam edemezdi. Bir şeyin buna son vermesi gerekiyordu. Sadece bunun ne olabileceğinden korkuyordu. Emma daha çok Gytha'yı kalmaya ikna edebileceğini umuyordu, çünkü Gytha'nın de Lascey ile birlikte Londra'ya dönmesi halinde kâhyasının da onu takip etmeyi seçebileceğinden çok korkuyordu. Bu, Emma'nın şu anda ele almak istediği bir sorun değildi. Son zamanlarda Eberhart Şatosu'nda yeterince heyecan ve zorluk yaşanıyor gibiydi.

Aslında evlendiğinden beri, diye düşündü. Sonra kendini düzeltti. Hayır, her şey ondan önce başlamıştı. Kocasının ölümüyle mi? Ya da saraydaki seyircisiyle mi?

"Lord Amaury hasta mı leydim?"

Gytha yanında durup merakla tencereye bakarken Emma bu soru karşısında irkildi ve yüzü kızardı. Emma, "Hayır," diye cevap verdi. Onun

sesi boğuk bir kekelemeyle çıktı. Boğazını temizleyerek gülümsemeye zorladı ve başını salladı. "Hayır, o iyi."

"O zaman neden her gece onun birasını tonikliyorsun?"

Emma kadına bakmaktan kaçınarak, "Ben... yeni bir içecek deniyorum," diye yalan söyledi.

Gytha şimdi hafifçe kaşlarını çatı. "Ama bu kasap süpürgesi değil mi

ve-" Emma konuyu değiştirmeye hevesli bir tavırla, "Sen yabancı otları bilirsin," diye araya girdi.

"Evet. Annem öğretti." Gytha tekrar ateşin yanındaki masanın üzerinde duran çeşitli bitkilere döndü. Elini büyük bitki demetinin üzerinde hafifçe gezdirirken şaşırmış gibi göründü ve dikkatle bakmak için yapraklardan birini aldı. "Bu damiana değil mi?"

" Bu genel bir tonik." Emma kendi sesindeki savunmacılığı duydu ve içten içe irkildi. "Vücudu düzenli tutar."

Gytha bir kaşını hafifçe kaldırdı, afrodizyağı tekrar yerine koyarken dudaklarında bir eğlence belirdi. "Evet, bu vücudu yeterince düzenli tutacaktır."

Emma kadının ses tonundaki öneriyle pembeleşti, ama yanındaki kapı açılıp Sebert içeri bakıp Gytha'ya nazık bir memnuniyetle gülümseyince yanıt vermekten kurtuldu. "Fransız gelinciği uzun süreli yokluğun yüzünden yaygara koparıyor, Gytha. Belki de sen-"

"Evet." Gytha içini çekti ve kapıya doğru ilerledi, kızgınlığı yerini samimi bir gülümsemeye bıraktı. "Beni tekrar göreceğ misin?"

Emma'nın gözleri bu imalı ton karşısında şaşkınlıkla açıldı, sonra Sebert'in kızarması, yutkunması ve öneriyi başıyla onaylamasıyla daha da büyüdü.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı başını sallayarak. Yakında Gytha ve Sebert hakkında bir şeyler yapması gerekecekti. Çok yakında, diye düşündü kuru bir sesle, karıştırdığı tencereye geri dönerek. Başka bir damiana partisiydi. O yaptı

neredeyse her gün yeni bir parti kaynatıyor gibiydi. Bunun nedeni kocasının fincanlarına çok fazla koymasıydı. Emma yakında kocasına verdiği miktarı azaltmaya başlayabileceğini ummuştı ama öğleden önceki tehdidinden sonra...

Onunla yatmayı reddedeceğine gerçekten inandığından değil. Adam bundan hoşlanıyor gibiydi. Ayrıca, o günkü kızgınlığının nedenlerinden de tam olarak emin değildi. Yine de önlemini alıyordu. Onun testisine koyduğu damiana karışımını azaltmak yerine, iki katına çıkarmayı planlıyordu. Yine de ona diğer bitkileri vermeyi bırakacaktı. Buna mecburdu, yoksa birasına yer kalmayacaktı. Emma tedbirli olmanın ve ona bu şekilde doz vermenin daha iyi olacağını düşündü... her ihtimale karşı ciddiye.

Emma gözlerini açtı, yanındaki boş yatağa baktı ve içini çekti. Amaury'nin onu bir daha yatağa atmama konusundaki kararlılığında ciddi olduğu anlaşılıyordu. Bir gece önce akşam yemeğinde içmeye başlamış, başı masanın üstüne düşene ve göğsünden horultular yükselene kadar da durmamıştı. Emma paylaştıkları odaya çekildiğinde onu orada uyurken bırakmıştı.

Birasındaki damiana dozajını iki katına çıkarmakla kalmayıp, onu da iki katına çıkarmış olmasına rağmen, adam ona gelmemişti. Belki de vücut iksire alıştıkça iksirin etkisi azalmıştır. Ya da belki de kocasının içtiği bira miktarı iksirin etkisini azaltmıştır. Durum ne olursa olsun, işe yaramamıştı ve uzun, soğuk bir geceyi yataklarında tek başına dönüp durarak geçirmişti. İnsanın yanında bir başkasının olmasına alışması garipti. O kadar ki, yokluğunda varlığı bile özleniyordu.

İç geçirerek nihayet yataktan kalktı ve giyinmeye koyuldu, bunu yaparken kocasının şu anda onunla yatmayı gerçekten reddetmeye niyetli olabileceği fikrini düşündü. Bu, düşünmek bile istemediği bir kavramdı. Bu fikri tatsız kılan sadece bir bebek arzusu da değildi. Onun varlığını özleyeceği gerçeği.

Amaury sözünü tutmuştu ve artık çoğu konuda ona danışıyordu. Ayrıca her gece onunla gerçekten konuşmaya, onu sevdikten sonra kollarına alıp günün olaylarını tartışmaya başlamıştı. Başlarda garip gelmişti. Bunu yapmaktan rahatsız olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Yine de

devam etmiş ve bir tür gece ritüeli haline gelmişti. Geçen akşam özlediği bir ritüel, diye itiraf etti Emma kendi kendine odadan çıkarken.

Merdivenlerin dibine ulaşp hizmetkârların ve askerlerin iftar ettiği sehpa masalarına yöneldiğinde Büyük Salon gürültüyle canlanmıştı. Bakışları her zamanki yerinde kambur kambur oturan Amaury'yi aradı. İnsanlara hoşnutsuzlukla bakıyordu, sanki onların rahat gülümsemelerine ve kahkahalarına içerlemiş gibiydi. Görünüşe göre ruh hali bir gecede düzelmemişti.

İçini çeken Emma, ona yaklaşırken parlak bir gülümsemeye onu onurlandırmak istedi ama bakışları şöminenin yanındaki köpeklere takılınca adımları odanın yarısında duraksadı. Merak, endişeyle karışp pürüzsüz alnına vurunca duraksadı, sonra adımlarını onlara doğru çevirdi.

Köpeklerin de tıpkı şatodaki diğer herkes gibi bir davranış düzeni vardı. Gün boyunca dışarıda takılır, ya çocuklarla oynar ya da gerektiğinde ava yardım ederlerdi. Yağmurlu günlerde mutfakta tembel tembel dolaşır, aşçıyı kederli gözlerle takip eder ve kendilerine bir şeyler atabileceği umuduyla yumuşak miyavlamalar çıkarırlardı. Geceleri ateşin önüne yerleşir ve onun sıcaklığında uyurlardı; ancak ilk kişi iftar etmek için Büyük Salon'a girdiğinde uyanırlardı. Sonra onlar da masalara geçtiler ve her yemek vaktinde kendilerine atılan ya da düşürülen yiyecek parçalarını kapıştılar.

Şu anda orada olmaları gerekiyordu. Yine de hâlâ uyuyor gibi görünüyorlardı ve bu, Emma'nın hayvanlara yaklaştıkça endişesinin derinleşmesine neden oldu. Yemek yiyenlerin çıkardığı gürültüden uyuyabilmeleri neredeyse imkânsızdı. Tabii hasta değillerse.

Amaury karısı odaya girdiği anda anlamıştı. Vücudu, sırtında ve boynunda vızıldayan küçük bir karıncalanma hissiyle bunu ona söylüyordu. Her zaman sırtında olmasa da, karısı yanına geldiğinde bu hissi hep yaşardı. Çoğu zaman önden ve biraz daha aşağıdan vururdu. Kadının varlığı bile alt bölgelerinin karıncalanmasına yetmiyorsa ne olaydı. Gülümsemesi onu Stonehenge'deki kayalar kadar sertleştirmeye yetiyordu. Sorun şu ki, bu onun zihnini bulandırıyordu. Blake belli bir dereceye kadar haklıydı. Amaury hiç mantıklı konuşmuyordu. Önce karısının yataktan hoşlanması onu rahatsız etmişti; şimdi de daha çok yatakla ilgileniyor gibi görünmesi

yatakta bir bebek elde etmek için. Duyguları o kadar karışık ki, kendisi bile anlamıyordu. Mush. Zihni büyük bir tezek yığınınına dönüşmüştü.

Karısı da muhtemelen Blake'in davranışları karşısında en az onun kadar şaşkındı. Sadece çocuk sahibi olmak için çiftleşmelerinin ona son derece makul geldiğine şüphe yoktu. Keyif almak bir yana, Kilise evlilik ilişkisinin amacının bu olduğunu söylüyordu. Ama o daha fazlasını istiyordu. Sadece onunla Bertrand arasında duran kişi olmak istemiyordu. İstiyordu... tam olarak ne istediğini bilmiyordu ve sorun da buydu.

"Belki de ona karşı bir aşk besliyorsun." Blake'in sözleri zihninde çınladı ve Amaury bu düşünceyle ürperdi. Bu duygu hakkında çok az deneyimi vardı. Hayatında çok az şey olmuştu. Yine de, geçmişte bu duygudan ne kadar yoksun olsa da, şimdi onun altında acı çekmekten hoşlanmıyordu. Özellikle de kendisini Bertrand'dan kurtaracak ahırdaki bir boğa olarak gören bir kadın için.

Yüzünü buruşturarak elindeki içkinin bulanık sıvısına baktı. Arkadaşı haklıydı, Emma özel bir hanımefendiydi. Amaury birçok sözde hanımefendinin yaptıklarına tanık olmuştu. Örneğin babasının karısı. Güzel bir kadındı, her zaman dostça bir gülümsemeye hazır; yeter ki etrafında onu görmeye layık biri olsun. Hizmetçiler ve kocasının piçi gibi değersiz kişiler içinse zalim, kalpsiz bir bakireydi.

Bir de saraydaki hanımlar vardı, diye düşündü alaycı bir tavırla. Ona öyle geliyordu ki, oradaki kadınlar koca arayışlarını erkeklerin savaşlarını yürüttükleri gibi yürütüyorlardı. Soğukkanlılıkla, acımasızca ve bir sürü entrika ve sinsilikle.

Karısında bu özelliklerin hiçbirini görmemişti. Hizmetkârları ya da silah arkadaşları, onu gerçekten seviyor ve saygı duyuyor gibiydiler. Bu, onun yumuşak bir şekilde dile getirdiği isteklerine hemen cevap vermelerinden de anlaşılıyordu. Hatta kendi giysileri de dahil olmak üzere o istediğinde şatodaki her kumaş parçasının karartılmasını sağlayacak kadar. Amaury, kâhya Sebert'e neden böyle kasvetli giysiler giydiklerini sorduğunda, Sebert basitçe şu cevabı vermişti: "Hanımefendi istedi. Yas tutuyor. Ya da öyleydi. Sanırım yeniden evlenince bu yas sona erdi." Sebert bu konunun görgü kurallarına uygun olup olmadığını düşünürken Amaury, "Ve bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

"Evet, lordum."

"Neden?"

"Neden?" Bu soru karşısında kafası karışmış gibiydi. "Neden, onu memnun etmek için."

Kelimelerin kendisinden çok daha fazlasını söyleyen yeterince basit bir cevap. Onu memnun etmek için. Korkudan değil. Görevden dolayı değil. Hanımları olduğu için bile değil, onu memnun etmek için. Halkı leydilerini memnun etmek için çok çalıştı. O da onların üzerine titrerdi. Sağlıkları için endişeleniyor, yemekleriyle ilgileniyor, ihtiyaçlarını karşılıyordu. Hatta adamlarını kanatları altına almış, sayısız yaralarına ve rahatsızlıklarına bakmış ve sağlıklarıyla ilgilenmişti.

Bir dehşet çılgılığı gözlerini şömineye çevirdi. Karısı köpeklerin yanında diz çökmüş, yüzünde dehşet ifadesi vardı. Kaşlarını çatarak ona doğru ilerlemek için ayağa kalktı, sonra Küçük George şatoya dalıp hızla yanına koşunca durakladı.

"Bir parti yaklaşıyor."

"Kim?"

"Bayraklarını göremedim. Çok uzaktalar." Amaury

kaşlarını çattı. "Bir savaş partisi mi?"

"Hayır. Çok az."

Amaury omuz silkerek, "Belki Lord Rolfe döner," dedi ve karısının arkasında durmaya devam etti. "Ne oldu, karıcığım?"

Emma topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve hareketsiz yatan hayvanlara boş gözlerle baktı. "Ölmüşler."

"Öldüler mi!? Hepsi mi?" Onun bu haykırışı Büyük Salon'daki diğer insanların dikkatini çekti ve birçoğu şömineye doğru sürüklenmeye başladı.

Emma onun sesindeki inançsızlık karşısında iç çekti. Her birine dokunmuş ve altlarındaki soğuk, sert bedenleri hissetmiş olmasına rağmen kendisi de buna inanamıyordu.

üç hayvanın kürküne baktı. Ölmüşlerdi ve saatlerdir öyleydiler. "Evet, üçünün de kocası."

"Veba mı, leydim?" Maude çıplak bir fısıltıyla sordu, kendisi de hayvanlara bakmak için onun yanında diz çöktü.

"Hayır," diye mırıldandı Emma suratsızca, bu önerisi için onu azarlayan bir bakış fırlatarak. Bugünlerde "veba" kelimesinden bahsetmek bile panik yaratmaya yetiyordu. Kadından uzaklaşarak zavallı hayvanlardan birinin başını ellerinin arasına aldı ve kaşlarını çatarak gözlerini ve ağzını inceledi.

"Benekli humma mı?" Maude sordu.

"Hayır!" Kalabalık salonda bir korku mırıltısı dalgalanırken ve insanlar tekrar bir adım kadar uzaklaşmaya başlarken o da tersledi. "Bu zehirdi."

"Zehir!" diye soluk soluğa kaldı hizmetçi, gözlerini kaçırarak.

"Zehir mi?" Amaury'nin bakışları hayvanların üzerinde gezindi. Sadece masalardaki yiyecekleri, yemek yiyenlerin onlara attığı artıkları yiyorlardı. Başka kimse hasta değildi. Bunun dışında onlara verilen tek ikram, her sabah mutfak kapısının yanına konan büyük bir tas suydı. Bakışları şimdi yavaşça o kaseye kaydı.

"Evet, zehir." Emma acımasızca ayağa kalktı ve ona doğru döndü.

"Onları sen öldürdün!" Sessiz odada patlayan bu suçlama, Emma'yı neredeyse şoka sokacaktı.

"Ne?" diye sordu şaşkınlık içinde fısıldayarak.

"Onları sen öldürdün. Onları o otlarınla zehirledin."

Bunun üzerine kızgın bir şekilde sertleşti. "Delirdin mi sen? Neden köpekleri zehirleyeyim ki?"

Bakışlarını zavallı hayvanlara çevirdi. "Ben."

"Ne?"

"Beni. Beni zehirlemeye çalışıyordun!" diye haykırdı sanki yeni fark etmiş gibi. "Lord kocam," dedi Emma bıkkınlıkla, ona doğru bir adım atarak.

"Hayır!" Bir adım geri çekildi ve sanki bir cadıyı uzak tutuyormuş gibi elini kaldırdı. "Son akşam yemeğinde içkime iksir koydun mu koymadın mı?"

Kadın sessizce ona bakınca Amaury aralarındaki mesafeyi kapatarak onu kollarından tuttu ve sarsmaya başladı. "Yaptın mı?!"

"Evet!" diye tükürdü ve adam onu hemen serbest bıraktı, neredeyse fırlatıp atacaktı.

"O içkiyi dün gece köpekler için hazırladığın tencereye döktüm. Şimdi zehirlenerek öldüler. Bardağımdaki zehirdi."

Emma bile bu lanet haber karşısında hareketsiz kaldı. Tüm salon nefesini tutmuş onun cevabını bekliyordu ama o daha konuşmadan Alden aceleyle yanına geldi.

Amaury'nin yaveri onu savunmak için, "Belki de bir kazaydı," dedi. "Doğrudur lordum, bu otlar birbirine çok benziyor. Onları birbirinden ayıramıyorum. Belki..." Durakladı, sevgili metresinin kazara neredeyse kocasını öldürmüş olabileceği bir yol arıyordu.

Emma onu kelepçelemek istedi. Çocuğun bir bahane arıyor olması bile, onun da zehrin kaynağının iksir olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Odaya şöyle bir göz attığında diğerlerinin de yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Emma sanki karnına tekme yemiş gibi hissetti.

"Ben hata yapmadım ve kocamı zehirlemedim!" diye öfkeyle bağırdı.

Onun hanımefendiliğe yakışmayan davranışları karşısında herkesin yüzünde bir dehşet ifadesi vardı ama Emma o anda onların fikirlerini pek umursamıyordu. Tanrı aşkına, hepsi onun bir katil olduğunu düşünüyordu. Kendi adamları bile kuşkuyla bakıyordu. Hepsinden iğrenerek gitmek için topukladı ama Amaury kolundan tutarak onu aniden durdurdu.

"Bu işi öylece bırakıp gidemezsin, karıcığım."

Emma kolunu kavrayan ele dikkatle baktı, sonra soğuk gözlerini adamın öfkeli yüzüne dikti. "Koca mı?"

Bunu o kadar tatlı ve yüzündeki buz gibi öfkeyle o kadar zıt bir şekilde söyledi ki, adamın gözleri ihtiyatla kısıldı, "Evet?"

"S'neck up!" O kükrerken bütün odanın nefesi kesilmiş gibiydi. Emma soğuk bir memnuniyetle onlara bakarak kolunu çekti ve merdivenlere doğru ilerledi. Böyle saçma sapan şeyleri dinlemeye hiç niyeti yoktu. Bir dahaki sefere ona cadı diyecekler ve kazığa bağlayıp yakmaya hazırlanacaklardı.

Amaury şaşkınlık içinde karısının geri çekilen sırtına baktı, sonra arkadaşına döndü. "Bana ne söyledi?"

"Sanırım boynu yukarıda dedi."

"Evet." Amaury başını salladı, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "O yaptı."

Gözlerinde cinayet bakışlarıyla onu takip etmeye başladı ama Blake onu hemen geri çekti. "Hayır, dostum. Şimdilik gitmesine izin verin. O kızgın ve-"

"Kızgın mı?" Amaury ona dönerek bağırdı. "Karım az önce bana gidip kendimi asmamı söyledi! Hem de en aşâğılık ifadelerle! O bir hanımefendi değil, Blake. Sana söylüyorum, o bir hanımefendi değil! Onunla birlikte olmaktan hoşlandığında bundan şüphelenmiştim ama şimdi eminim. Hiçbir hanımefendi böyle sıradan bir dil kullanmaz. Evlilik eyleminden de zevk almazlar. Ve kesinlikle kocalarını zehirlemeye çalışmazlar!" Emma'nın geri çekilen sırtına doğru kükredi, sonra kendi adamlarına döndü. "Allah belanı versin, beni öldürmeye çalışmasına izin verip sonra da çekip gideceğini mi sanıyorsun?! Durdurun onu!"

Blake umutsuzca, "Amaury, bunu iyice düşünmeliyiz," diye uyardı.

"Düşünecek ne var ki? Bu yeterince kötü değil

Bu işi yapmaya kararlı haydutlarım ve paralı askerlerim var, ama şimdi de karım beni öldürmeye çalışıyor!" Son sözünü karısının uzaklaşan sırtına doğru böğürerek söyledi. "Fulk'un kendini öldürmesine şaşmamalı!"

Emma bu sözler karşısında donakaldı ve kocasına bir iki laf söylemek için döndü ama dikkati kendisine doğru koşan dört adam tarafından dağıtıldı. İçinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlamaya başladığında gözleri dehşet içinde açıldı. Olanlar, şahsına yapılan basit bir hakareten çok daha fazlasıydı. Herkesin farkında olduğu gibi, kocasına o lanet otlardan içiriyordu. Önceki gece birasını köpeklerin tabağına dökmüştü ve şimdi, bu sabah, onlar ölmüştü... zehir. Hakaret ne olursa olsun bu lanet bir kanıttı. Cinayet kanıtı. Ölümle cezalandırılacak bir suç.

Şatonun kapıları aniden açılarak herkesi şaşkınlığa sürükledi. Lord Bertrand içeri girdiğinde bu şaşkınlık daha da derinleşti. Emma şaşkınlık dolu bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü gözleri hemen onun durduğu yere kaydı ve neredeyse onu kör edecek kadar parlak bir şekilde gülümsedi.

"Leydi Emmalene, duyar duymaz geldim!" Hemen onun yanına koşarak ellerine uzandı.

"Neyi duydum?" diye sordu, onun varlığından tedirgin bir adım geri çekilerek. Bakışları onu yakalayacak olanlara kaydı ve durakladıklarını, şimdi de onu gözaltına alıp almamakta kararsız kaldıklarını gördü. Bertrand onun ellerini sıcak bir şekilde iki elinin arasına alıp nazikçe sıktığında gözleri aniden Bertrand'a geri döndü. Kafa karışıklığı hemen içinde bir isyan başlattı. Adamın tavrı ve selamlaması tamamen yanlıştı. Onu gördüğüne bu kadar sevinmemeliydi. Kadın başka biriyle evlenmiş ve adamın planlarını altüst etmişti. Buraya son gelişinde yüzünü ekşitmesi, şimdi böylesine sıcak bir karşılama beklemesine yol açmamıştı. Ama adam onun isteksiz bedenini kendine doğru çekerken dehşetle, bu karşılaşmanın kesinlikle içten olduğunu düşündü.

"Karımı çözün!"

Amaury'nin gök gürültüsünü andıran sözleri karşısında ikisi de irkildi. Bertrand onu serbest bırakınca Emma rahat bir nefes aldı. Sonra da kaprisli davranışları yüzünden kocasına kaşlarını çattı. Bir an onu öldürmeye çalışmakla suçluyor, bir an sonra da ona dokunduğu için bir başkasına sahiplenici bir şekilde havlıyordu.

Amaury karısının tepkisine kaşlarını çattı, sonra Bertrand'inkini not aldı.

Adam ürkmüşten de öte, şok olmuş görünüyordu. "Ama senin-" diye mırıldanırken biraz da hasta görünüyordu.

"Bertrand!"

Emma bu sert, tiz ses karşısında irkildi. Kapı aralığına dönerek orada duran kadına dikkatle baktı. Uzun boylu, zayıf ve kadavraya benzeyen sert yüzlü kadın soğuk bir ifadeyle ona bakıyordu. Bertrand bu kez yalnız gelmemişti. Emma, Leydi Ascot'un gözlerindeki soğuk nefretle karşılaştığında, ne yazık, diye düşündü acımasızca.

Amaury, karısı ile Bertrand'ın annesi arasındaki sessiz irade savaşına dayanabildiği kadar dayandı, sonra sabırsızca kıpırdanarak iki kadının da dikkatini kendi üzerine çekti. "Sanırım buraya gelmenizin bir nedeni var?"

Leydi Ascot onun kabalığı karşısında kaşlarını kaldırdı ama Amaury'nin umurunda değildi. Şu anda yaşlı dırdırcıyı ve onun miyavlayan oğlunu eğlendirecek zamanı yoktu. Uğraşması gereken üç ölü köpek ve karısı vardı.

Bir anlık sessizlikten sonra Leydi Ascot, "Mahkemeye gidiyorduk ve durup tebriklerimizi sunmayı düşündük," dedi. Sonra bastonunu sert zemine vurarak, "Öyle değil mi Bertrand?" diye çıkıştı.

"Evet." Boğazını temizledi ve korkaklık kokan bir yanaşma hareketiyle annesine yaklaştı. "Tebrikler."

Amaury'nin bakışları ikilinin üzerinde daraldı. İkisi de yılan gibiydi, salonunda sürünüyor ve ballı yalanlarını dar çatallı dilleriyle savuruyorlardı. Düğününden beri Chesterford'un evinde kaldıklarını biliyordu. Chesterford bu haberi ona kendisi göndermişti. Ve Eberhart da saraya giderken yoldan çekilmiş olamazdı, ama eğer tebrik etmeye gelmişlerse, o zaman Kral Richard'ın ölü karısıydı. Bertrand'ın içeri girerken söylediği sözleri kaçırmamıştı. "Duyar duymaz geldim." Neyi duydun, söylesene? Köpeklerin ölümünü mü? Yoksa başka bir şey mi? Kafasında bir şeyleri evirip çevirirken bakışları karısına kaydı. Kadın kapının yanındaki ikiliyi tatsız bir şüpheyile süzüyordu. Sonra tekrar şöminenin yanında hayatlarının son anlarını yaşayan talihsiz hayvanlara baktı ve sonunda ona döndü. Yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi. Sonra dudakları acıyla büküldü.

Amaury bu bakış karşısında irkildi, içinde yükselen suçluluk duygusu, iç organlarını saran ve neşeyle sıkı bir hayaletle dönüştü.

Leydi Ascot, sanki gerçekten bir şeyler ikram edilmiş gibi küstahça, "İçecek için oyalanmayacağız," dedi. "Saraya katılmaya gidiyoruz. Gel Bertrand." Kapının eşiğinde buyurgan bir tavırla dönerek kaleden çıktı ve gözden kayboldu, oğlu da ona yetişmek için koşuşturuyordu.

Amaury karısının peşine taktığı dört adama döndü. "Onları takip edin. Topraklarımı terk ettiklerinden emin olun."

Dört adam hemen ayrıldı.

O sırada karısına doğru baktı ve onun topuklarının üzerinde döndüğünü ve merdivenlerden yukarı doğru koştuğunu gördü.

"Onu geri getireyim mi?"

Amaury iç geçirerek Küçük George'un sorusu karşısında başını salladı ve son basamağı çıkıp gözden kaybolan karısının arkasına baktı.

"Sanırım içkinizdeki zehirden karınızın sorumlu olmadığına karar verdiniz?" Blake mırıldandı, sesinden rahatladığı belliydi.

Amaury arkadaşına baktı, sonra baş masaya geri döndü ve yorgun bir şekilde bankın üzerine çöktü. İki adam da ona katılırken kadehini eline alıp içine baktı. "Son zamanlarda şansım çok kötü gidiyor."

"Evet," diye yavaşça onayladı Blake. "Şansının bu kadar kötü olduğunu hiç fark etmemiştim. Birkaç kısa hafta içinde neredeyse üç kez ölüyordun."

"Hmm." Amaury kaşlarını çatı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Haydutların bana saldırmasının garip olduğunu düşünüyorum. Emma'nın silah arkadaşlarına göre, daha önce hiç kimseye saldırmamışlar. Soyulmuşlar mı? Evet. Ama öldürmeye çalışmamışlar. Çantamı talep etmediler. Peki neden saldırdılar?"

"Belki de yeni lord olarak onları ormandan çıkarmaya zorlayacağınızdan korktular," diye gürledi Küçük George.

"Ancak saldırıları beni tam da bunu yapmaya zorladı ve sonuç ne olursa olsun böyle bir olayın yaşanmasına neden olacaktı."

Blake başını salladı. "Seni öldürmeye

kararlıydılar." "Evet, tıpkı paralı askerler gibi."

Küçük George'un kaşları kalktı. "Artık paralı askerlerin geçmişteki işinizle bağlantılı biri tarafından kiralandığını düşünmüyor musunuz?"

"Hayır."

"Ve artık karınızın sizi zehirlemeye çalıştığını düşünmüyor musunuz?"

Başını yorgunca salladı ve birkaç dakika önce aklına gelen şeyi işaret etti. "Bunun zehir olduğunu söyleyen oydu. Yoksa sadece hastalık olduğunu düşünecektik."

Her iki adam da bunun doğruluğu karşısında başlarını salladı. Sonra Blake onun yüz ifadesine baktı ve hafifçe kaşlarını çattı. "Bunun farkına vardığın için pek memnun görünüyorsun dostum."

"Doğrusu emin değilim," diye itiraf etti Amaury hayıflanarak. "Karımın beni ölü görmek istememesinden memnun olsam da... yanlış suçlamamın bedelini ödemek için sabırsızlanıyorum."

"Seni affedecektir," diye güvence verdi Blake, elini onun omzuna koyarak. "Doğrusu, sana karşı büyük bir sevgi beslediğini düşünüyorum."

Küçük George bunu onaylarcasına gürledi ve Amaury koltuğunda doğruldu. "Öyle mi?" George'un yüzündeki umut ifadesi, kızın kendisine son bakışında yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca yerini yüz buruşturmaya bıraktı. O zaman ona karşı herhangi bir sevgi besliyor gibi görünmüyordu.

"Bu üç olayın birbiriyle bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Haydutlar, paralı askerler ve zehirlenme?" Blake onun dikkatini tekrar eldeki konuşmaya çekti.

"Dört."

"Dört mü?"

"Evet. Dügün, iki saldırı ve zehir." Bir an için bunun kafasına dank etmesine izin verdi. "Saldırıları düğünün ertesi gününe kadar başlamadı. Öürsem kim kazanacak?"

Blake dudaklarını acımasızca büzdü. "Bertrand."

"Evet. Emma'yı selamlarken söylediğı sözler bana bunu düşündürdü."

"Duyar duymaz mı geldim?" Küçük George kelimeleri mırıldandı, sonra kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istedi?"

"Büyük olasılıkla ölümümü duyduğunu söylemek istedi."

"Ama nasıl? Sen ölmedin ki."

"Evet, ama tek bildiğı ajanın zehri uyguladığı ve Amaury'nin de içkisini içtiğidir. Durum böyleyken, bu sabah ölmüş olması gerekirdi," diye açıkladı Blake, Amaury'nin düşüncelerinin akışını yakalarken. "Amaury içkisini köpeklerin kabına dökerken kimsenin onu görmemesine dikkat etti, karısının duygularını incitmek istemedi."

"Belki de krala haber göndermelisin. O Bertrand'ın icabına bakacaktır."

Amaury ilkinin önerisi karşısında başını salladı. "Kanıt yok. Kanıt olmadan hiçbir şey yapamaz."

Blake başıyla onayladıktan sonra Amaury ayağı kalkınca şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Karımla konuşmalıyım."

"Ama ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Nöbetçileri iki katına çıkarın, gelen gideni gözleyin ve etrafta bir yabancı ya da karım dışında tankımın yanında birini gören olup olmadığına bakın."

Kayıp kimse var mı diye bakın."

"Kayıp mı?" Küçük George bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Birisi zehiri benim testime koymuş. Bu herhangi biri için kolay bir iş olmasa gerek. Büyük ihtimalle şatodan biriydi. Eğer öyleyse, Bertrand'ın bu sabah buraya gelebilmesi için ona bu işin yapıldığına dair bir mesaj iletmiş olmalılar. Umarım mesajı kişisel olarak almışlardır. Yoksa bir-"

"Aramızdaki hain mi?!" Blake sözünü kesti, farkına vardığı için küfretti.

Küçük George bunun üzerine kaşlarını çatı. "Ama eğer buralı olsalardı, Leydi Emma'nın size ilaç verdiğini bilirler ve suçlu olarak onun suçlanacağını fark ederlerdi."

"Evet," diye kuru bir sesle onayladı Amaury. "Birilerinin onu etrafta istemediğini düşünmek için yeterli, değil mi?"

Her iki adam da buna şaşırılmış görünüyor. Sonra Küçük George mırıldandı: "O zaman Bertrand olamaz. Onu karısı olarak istediği çok açık."

Amaury, "Evet, ama belki Leydi Ascot öyle düşünmüyordur," dedi.

Blake düşünceli düşünceli, "Belki de haklısın," diye mırıldandı. "Leydi Ascot bir zorba ve Emma'nın bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum. Kendisine kötü davranılmasına izin vermeyecek kadar gururlu ve öfkeli. Fulk'un ihmaliyle nasıl başa çıktığına baksana. Çok uzun süre katlandı, sonra da şikayetini krala götürdü. Hayır, Leydi Ascot büyük ihtimalle onu yanında istemeyecektir."

Amaury başıyla onayladı ama dikkati tek bir cümleye odaklanmıştı. Kendisine kötü davranılmasına izin vermeyecek kadar gururlu ve öfkeli. Evet, öyleydi ve aptalca suçlamasıyla bu iki özelliği de harekete geçirmiş olmaktan çok korkuyordu.

On Birinci Bölüm

"Aşçı ve yardımcıları, dün öğleden sonra mutfakta Leydi Emma'dan başka sadece terzinin iki kadınının bulunduğuna yemin ediyorlar."

Blake bu haber üzerine Küçük George'a sertçe baktı. "De Lascey'in iki kadını mı?"

Amaury ilk önce sertçe başını salladı.

"Lanet olsun!" Kılıcını başının üzerine kaldıran Blake, Amaury ona ilk yaklaştığında alıştırma yapmakta olduğu direğe çarptı. "Hangi ikisi?"

"Sarı saçlı genç olan ve Sebert'in hoşlandığı kişi."

Kılıcını çekip kurtaran Blake, bıçağını tekrar direğe savururken bunu düşündü. "Amaury'nin tankardının ya da Emma'nın iksirinin yakınında mıydılar?"

"Sarı saçlı olanın o olup olmadığını hatırlayamıyor ama Sebert'in sevgilisi iksirini hazırlarken Leydi Emma ile konuşuyordu."

Blake'in ifadesi bunun üzerine inceldi. "Bunu Amaury'ye söyledin mi?"

"Hayır, ben... Tatlı Aziz Simeon," dedi Küçük George dehşet içinde.

Kılıcını direğe bırakan Blake, mırıldanılan sözlere bakmak için döndü. Amaury'nin yaklaştığını görmek için diğer adamın bakışlarını takip ettiğinde hemen gırtlığından bir kahkaha yükseldi. Görünüşe göre terzi yeni kıyafetlerinden bazılarını bitirmişti. Amaury'nin yırtık pırtık hortumu ve sütyenleri yeni ve güzel bir çiftle değiştirilmişti. Yıpranmış eski tuniğinin yerini, kolları yere kadar uzanan, orman yeşili, yepyeni bir çiftetelli almıştı. Başında da, o yaklaştıkça rüzgârda dalgalanan kocaman bir tüyü olan sarık tarzı bir şapka vardı. Ama Blake'in gülmek istemesine neden olan şey bu değildi. Arkadaşının yürüyüş şekliydi. Amaury onlara doğru tepiniyor, her bir bacağını havaya kaldırıyor ve abartılı bir yürüyüşle yere vuruyordu. Küfrederek, mırıldanarak ve homurdanarak bailey boyunca ilerlerken yüzündeki tiksinti açıkça görülüyordu.

Amaury onlara ulaştığında Blake, "Günaydın dostum," diye mırıldandı.

Küçük George meselenin özüne indi. "Görüyorum ki yeni kıyafetlerinden bazılarını giymeye karar vermişsin."

"Evet," diye hırladı Amaury tiksintiyle. "Sen hiç böyle bir saçmalık gördün mü?"

Küçük George diplomatik bir sessizliği tercih ederek yalanı söyleme işini Blake'e bıraktı. "İyi. İyiden de iyi. Yeni ceketin içinde çok asil görünüyorsun."

"Lord gibi mi? Kollarım bir hanımefendinin elbisesi gibi yerde sürükleniyor. Şu şapkaya bir baksana," diye yakındı. Gözlerini yukarı doğru yuvarlayarak aptalca görünen tüyü yakaladı ve eliyle tiksintiyle bir fiske vurdu. Sonra gözlerini ayaklarına dikti. "Peki ya siz bu saçmalıkları görüyor musunuz?"

"Yapmamaya çalışıyordum," diye alaycı bir ifadeyle itiraf etti Blake, arkadaşının ayaklarına bir kez daha bakarak. Kahkahasını daha fazla tutamadı ve arkadaşının kederli bakışını yakalayıp yalan söylemeye zorlayacak kadar kendini kontrol etmeden önce göğsünden küçük bir kahkaha patladı. "O kadar da kötü değil."

"O kadar kötü değil mi?!" Amaury ona ters ters baktı. "Ayak parmakları o kadar uzun ki neredeyse uyluklarıma ulaşacak!"

"Şey, hayır, o kadar da uzun değil," dedi Küçük George dürüstçe. Gerçekten de soytarıya benzeyen ayakkabılarının kıvrık burunları, altın zincirlerle tutturuldukları dizlerine kadar uzanıyordu.

Blake bu manzara karşısında kaşlarını çattı ve başını salladı. "Ona başka bir çift yaptırılmaz mıydınız? Belki daha kısa?"

Amaury acıyla içini çekti. "Sarayda son moda bu." "Evet, ama-"

"Mahkemede tuhaf görünerek Emma'yı utandırmayacağım."

Küçük George omuz silkti. "Bana sorarsan, ayaklarının altına iki balık bağlamış gibi ortalıkta dolaşırken çok tuhaf görüneceksin."

"Biliyorum," diye inledi Amaury. "Ne yapacağım ben?"

Blake başını kaşdı. "Popinjay'e ayakkabıları biraz içeri almasını söyledim. Ve kolları. Ve belki de farklı bir şapka tarzı denerdi."

Dudağını ısıran Amaury kaşlarını çatarak ayaklarına baktı.

Konuyu değiştirmenin faydalı olabileceğine karar veren Blake, kılıcını kınına geri soktu ve "Emma ile aranı düzelttin mi?" diye sordu.

"Ne? Oh, hayır." Ellerini kalçalarına dayayarak, bailey'deki hareketliliğe kör gözlerle baktı. "Benimle konuşmak istemedi. Yatak odasında, kapısı kilitli."

Blake ve Küçük George başlarıyla onayladılar. Şatodakilerin çoğuyla birlikte onlar da bir süre Büyük Salon'da kalmış, adamın merdivenlerden karısına bağırıp çağırmasını, özrünü dinlemesini ve kendisini affetmesini istemesini dinlemişlerdi. Blake yukarı çıkıp ona bu durumla nasıl başa çıkabileceği konusunda bazı tavsiyelerde bulunmayı düşünmüştü ama kapıdan karısına bağırıp çağırmanın işe yaramayacağını bilse de neyin işe yarayacağından emin değildi ve bu işe karışmamıştı.

"Ne yapacaksın?" Küçük George bu kez kaşlarını çatarak sordu.

"Yapıyorum."

İki adam da ona boş boş bakınca, sabırsızca kıyafetini işaret etti. "Bunları giyiyorum. Güzel ve şık kıyafetler giymemi istedi ve ben de bunları giyiyorum." Kendisine tiksintiyle baktı, sonra içini çekti ve "Sence memnun olacak mı?" diye sordu.

Blake başını salladı. "Korkarım ki onu seni öldürmeye çalışmakla suçladığını unutturmak için yeni kıyafetlerini giymekten biraz daha fazlası gerekecek."

Amaury yüzünü buruşturdu. "Benim aptallığım. O anda böyle bir şeyi düşünecek kadar aklımı yitirmiş olmalıyım. Küçük karım beni öldürmeye mi çalışıyor? Hayır. Bu aptallığın daniskasıydı. Bütün bunların arkasında Bertrand var. Ya da daha fazlası.

Muhtemelen annesi. Gördüğüm en dişi kurtlardan biri. Emma gibi değil." Adını iç çekerek söyledi, ifadesi yumuşamıştı. "Böyle basit bir davranış için fazla nazik. Daha önce hiç bu kadar iyi kalpli bir kadınla tanışmamıştım. Bir sineğe bile vurmaya cesaret edebileceğinden şüpheliyim. O-" Amaury'nin karısının yumuşak nitelikleri üzerine yaptığı tez, kulağının hemen üzerinde tıslayan bir hava sesi duyulduğunda aniden sona erdi. Bunu, şapkasının yerinde olmadığını hissetmek için uzanmasına neden olan ani bir serinlik hissi izledi.

Üç adam da dönüp yanlarındaki direğe baktı, yüzlerinde komik bir dehşet ifadesi, şimdi direğe saplanmış bir oktan sallanan, tüyleri dökülmüş nesneye bakıyorlardı. Başının sadece bir santim üzerindeydi.

"Ne-" Amaury sersemlemiş bir halde dönüp okun geldiği yöne baktı, bakışları kale merdivenlerinin tepesinde elinde ok ve yayla duran 'nazik' karısına takılınca çenesi düştü. Boğazından boğuk bir ses çıktı ve karısı ikinci oku fırlatırken arkadaşının dikkatini direktten uzaklaştırdı.

Gelen füzenin tıslaması dikkatini mini mızrağa odakladı ve Amaury onun ayrılcaklarının arasından süzölüşünü izledi. Bir kalp atışından daha kısa bir süre sonra, arkasındaki direğe çarptığını duydu.

"Lanet olsun," diye soludu Blake, Amaury'nin kavrulmuş dudaklarının arasından çıkaramadığı kelimeleri söyleyerek. Leydi de Aneford sakın bir şekilde kalenin merdivenlerinden inip onu kocasından ayıran yüz metreyi geçerken tüm bailey durdukları yerde sabitlenmiş gibiydi.

Emma yatak odasında bir saatten fazla kilitli kalmıştı. Bu sürenin çoğunu yerde volta atarak ve nefesinin altında mırıldanarak geçirmişti. Bunu Amaury'nin kapıyı açıp onu dinlemesini istediği süre boyunca yapmış, sonunda bunu yapmayacağını anlayıp onu rahat bıraktıktan sonra da yarım saat daha mırıldanmıştı. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamak için çok fazla ruh araştırması yapması gerekmemişti. Yaşadığı sadece öfke değil, incinmişlikti. Aşık olabileceğini düşündüğü adamın kendisini öldürmeye çalışacak kadar yetenekli ve soğuk olduğuna inanması onu incitmişti.

Aşk mı?! Yüce Tanrım! Elbette ona aşık olmuyordu? Bir kadının görevi kocasını sevmektir, ama "aşık" olmak değil. Belirgin bir

ikisi arasındaki fark. Bu mümkün değildi. O koca hödüğe nasıl aşık olabilirdi? Hayır. Olamazdı. Onunla konuşmayı düşündüğü anda bile acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatan bir adama değil. Doğru, onun yataktaki ilgisinden hoşlanıyordu ama Emma onu yatağa atmak için ilaç vermek zorunda kalmaktan bıkmıştı ve dün gece onu yatağına getirenin sadece ilaç vermesi olduğunun kanıtıydı. İçkisine çok fazla damiana koymuştu, adam da tadına bakıp sıvıyı dökmüş, sonra da merdivenlerin yukarısında ona katılmaktansa kendini sersemletene kadar içmeye devam etmişti. Ona göre bu, kocasının iksir olmadan onunla yatmak istemediğinin reddedilemez bir kanıtıydı.

Düşünceleri bu şekilde dönüp duruyordu, ta ki kendi öfkesinin nedenini tamamen unuttuğunu fark edene kadar. Adam onu, kendisini öldürmeye çalışmakla suçlamıştı. Düşünsene! Kısa evlilikleri boyunca iki kez onun hayatını kurtarmıştı ve adam onun bir katil olduğunu düşünüyordu. Bunu görecekti! diye düşündü ve yayını ve okunu toplayıp bailey'e doğru yola çıktı.

Şimdi onun önünde durup solgun yüzüne bakarken memnuniyetle gülümsedi. "Sadece ölmeni isteseydim, öyle olacağını sana göstermek istedim. Seni öldürmek için hileye ihtiyacım yok. Tek yapmam gereken seni haydutlara bırakmaktı. Ya da paralı askerlere."

"Lord Darion!" Blake aniden nefes aldı.

Emma sessiz kaldı, soğuk bakışları kocasının üzerindeydi.

Yutkunarak sırtındaki taşıyıcıdan çıkan oklara baktı. Uçuşlarının haydutlardan ele geçirilenlerle aynı olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Kırmızı tüyleriyle çok ayırt ediciydiler. Ona ait olduklarından hiç şüphesi yoktu. Ancak paralı askerlerle ilgili yorumu daha çok dikkatini çekmişti, çünkü açıklığa geri dönmesinin tesadüf olmadığını iddia ediyor gibiydi, bir adamı çiğneyip diğerine çarparak olasılıkları biraz olsun dengelemişti. Olayı kafasında tekrar canlandırdığında, kendisini aksi yönde ikna etmesine izin verenin sadece kendi körlüğü olduğunu gördü.

Emma'nın ifadesi, onun sessizliğini sürdürmesi üzerine sertleşti. "Hiç kuşkusuz Fulk'un benim hanımefendiliğe yakışmayan yeteneklerimi öğrenir öğrenmez yaptığı gibi siz de şimdi benden yüz çevireceksiniz. Ama bir koca olarak pek bir şey kaybetmiş sayılmam,

Öyle mi? Dün bana eş olarak haklarımı reddetme niyetinizi bildirmiştiniz."

Bunun üzerine arkasını döndü ve bailey boyunca geri yürüdü.

"Ne diyordun?" Blake kuru bir sesle yorum yaptı.

Amaury'nin şaşkın bakışları o anda arkadaşına döndü ve sonunda ağzını kapatıp yutkunması gerektiğini hatırladı.

Küçük George birden, "Sanırım," diye mırıldandı, "onu öfkesinden kurtarmak için yeni giysilerinizden biraz daha fazlası gerekecek."

Büyük Salon'a döndüğünde Emma'nın öfkesi hâlâ doruktaydı. Odasına dönüp kapıyı bir kez daha kilitlemek niyetindeydi. Amaury'nin şokunu atlattıktan sonra, az önceki aceleci davranışıyla ilgili görüşlerini ifade etmek isteyeceğinden emindi. Ancak merdivenlere yöneldiğinde Sebert onu durdurdu ve baharatların envanterini çıkarmak için anahtarlarını istedi. Sebert anahtarları verip yoluna devam etmek üzere dönmüştü ki Maude yoluna çıktı.

"Öfkeniz geçtiğine göre biraz atıştırmak istersiniz diye düşündüm. Bu sabah oruç tutmadınız leydim ve Aşçı sizin için özel hamur işleri hazırladı. Küçük bir tatlı ikramı gününüzü düzeltmenize yardımcı olacaktır."

Konuşurken kadının yüzündeki ifade pişmanlık doluydu. Emma bunun, o sabah bütün o gürültü patırtı sırasında aklından geçen haince düşünceler için özür dileme şekli olduğunu düşündü. Aşçı da öyle. Adam hamur işi yapmaktan nefret ederdi. Emma barış teklifini kabul ya da reddedemeden, Büyük Salon'un kapıları çarparak açıldı ve onu isteksizce etrafına çekti.

"Bana terziyi ve kadınlarını getirin!"

Küçük George siparişini yerine getirmek için uzaklaşırken Emma kocasının yüzündeki öfkeyi görünce yüzünü buruşturdu. Amaury daha sonra ona doğru döndü.

Hâlâ koridorda olmasına neden olan gecikmeye sessizce lanet okuyan Emma, onun öfkesini duymak için kendini hazırladı, sonra garip tokat seslerini fark etti,

Ona doğru aceleyle koşarken kekeleyerek adım atıyordu. Gözleri adamın ayaklarına odaklandığında, ayakların üzerinde sallanan tuhaf mekanizmalara dehşetle baktı.

"Karın mı?"

Bunun üzerine Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonunda adamın o gülünç şapkayı tekrar başına geçirdiğini fark etti. Bu aptalca şeyi, şapkayı kafasından çıkardığı zaman fark etmişti. Şimdi şapka yine oradaydı, siyah saçlarının üzerine tehlikeli bir şekilde tünemişti, bükülmüş tüyleri ve üzerindeki delik ile her zamankinden daha saçma görünüyordu. Gözleri onun altındaki öfkeli yüze kayd ve ona duyduğu öfkeye rağmen midesinden yukarı doğru balon gibi şişip patlayan kahkaha balonunu zapt edemedi.

Amaury onun kahkahası karşısında kızardı, hoşnutsuz ifadesi derinleşti. Bu onu daha da aptal göstermekten başka bir işe yaramadı. Öfkeli bir saray soytarısı. Emma, kaçan kahkahaları takip etmek isteyen kıkırdamaları dizginlemeye çalışırken titremeye başladı. Umutsuzca kendini tutmaya çalışarak bir anda gözlerini kaçırdı ve kendini tekrar adamın ayaklarına ve ayak parmaklarını yukarıda tutmak için dizlerine bağlanmış zincirlere bakarken buldu. Hemen ayakkabıların ne kadarını ayaklarının, ne kadarını havanın doldurduğunu merak etti. Çoğunlukla hava olduğuna emin miydi? Yoksa onun kocaman ayaklarını fark ederdi. Yatarken yatak çarşaflarından bir çadır yapacaklarından emindi. Bu düşünce Emma'nın eğlencesini zapt etme savaşını kaybetmesine neden oldu ve bu eğlence kahkahalara dönüştü.

Amaury göğsünün acıyla sıkıştığını hissetti. Bu kıyafeti onu memnun etmek için giymişti, lanet olsun. "Kıyafetlerimi eğlenceli mi buluyorsun, karıcığım?"

Adamın ses tonundaki soğuk öfke ona kendi öfkesini hatırlattı ve Emma'nın dudakları gerildi, tüm eğlence belirtileri kayboldu. "Hayır, kocacığım. Onlar iyi... eğer olmaya çalıştığın bir saray soytarısıysa."

Amaury kaskatı kesildi. "Sarayda son moda bu."

Emma'nın kaşları kalktı. "Bunun Kral Richard'ı çok eğlendirdiğine şüphe yok. Ozanların revaçta olmasına şaşmamalı. Onlara kimin ihtiyacı olabilir ki?"

Amaury bunun üzerine patlamaya hazır görünüyordu ve Blake kolundan tutarak onu birkaç adım öteye sürükledi. "Ondan özür dile," dedi ona tıslayarak.

"Özür dilemek mi?" diye patladı. "Az önce bana saray soytarısı dedi."

"Hayır. O sadece kızgın. Haklı olarak kızgın Amaury. Seni onu öldürmeye çalışmakla suçlasaydı nasıl hissedeceğini bir düşün."

"Evet." Rahatsızca kıpırdanarak karısına dönmeye başladı, sonra durakladı ve şapkasını çekiştirerek çıkardı. Mırıldanarak şapkayı Blake'in eline tutuşturdu ve bir kez daha döndüğünde küçük karısının uzaklaşmış olduğunu gördü. Şimdi sehpa masasında oturmuş, önündeki tatlı ikramları nazikçe kemiriyor ve bir fiçı bal likörünü yudumluyordu. İç çekerek masaya doğru ilerledi, kadının yanındaki banka oturdu ve yüzünü ona dönmeden önce düşüncelerini topladı. "Karıcığım, seni beni öldürmeye çalışmakla suçladığım için özür dilerim."

Emma ona tek kaşını kaldırmak için döndü ama bakışları adamın koluna takılınca durakladı. Kollarının uzunluğuna daha önce dikkat etmiş ama üzerinde durmamıştı. Sarayda bunları giyen pek çok erkek görmüştü. Aslında o da pek çok erkek görmüştü, hatta bazılarının ayak parmakları onunki kadar uzundu, ama nedense diğerlerinde kocasında olduğu kadar eğlenceli görünmemişlerdi. Belki de diğer erkekler balık yürüyüşü yapıyor gibi görünmemek için yeterince pratik yapmışlardı. O da uzun kolları eğlenceli bulmamıştı ama saraydaki insanların hiçbirinin kolları bal likörünün içine sarkmamıştı.

Amaury karısının tepkisi karşısında kaşlarını çattı. İlk başta, nefret etmeye başladığı tek kaşını hafifçe yukarı kaldırarak ona bakmıştı, ama şimdi titremeye başlamıştı, dudakları ona yine kahkahalarla güleceğinden şüphelenmesine neden olacak şekilde hareket ediyordu. Onun bakışlarını takip ederek koluna baktı ve bir küfür savurarak masadan sıçrayıp sıırıslıklam olmuş kolunu tuttu.

"İşte." Blake hemen yanına geldi, kolundaki sıvıyı sıkmasına yardım etti ve onu biraz uzağa götürerek, "İşler iyi gitmiyor," dedi.

"Hayır. Benim en aptal soytarı olduğumu düşünüyor."

"Hayır," diye güven verici bir şekilde

yalan söyledi arkadaşı. "Evet. Bana

gölüyor."

"Hayır." Blake sertleşerek doğruldu ve kolunun ucunu kaldırdı. "Bu ceket daha bitmedi. Kolları dikilmemiş."

Amaury içini çekti. "Evet. Karımı etkilemek için giyebileceğim kadarını yaptırmak için de Lascey'i acele ettirdim," diye acı acı itiraf etti. "Bu sadece kolun etek kısmı. O daha sonra bitirecek."

"Hmm." Blake bezi bıraktı ve ona baktı. "Seni neden zehirlediğine inandığını açıklarsan belki biraz ısınır."

Amaury başını sallayarak omuzlarını dikleştirdi ve masaya doğru döndü, sonra durakladı ve geri döndü.

"Ne sebep göstermeliyim?"

Blake gözlerini devirdi. "Yaptığı iksirler yüzünden-"

"Oh, evet." Aniden dönerek masaya geri adım attı ve karısının yanındaki koltuğa çöktü, bu kez karısıyla yüzleşirken kolunu batırmamaya dikkat etti. "O iksirleri sürekli birama karıştırdığın için zehirlemeyi senin yaptığını düşünmüştüm."

Emma'nın neşesi kaçtı. "O iksirler sağlığın içindi."

"Evet," diye hemen yatıştırıcı bir şekilde kabul etti. "Ve köpeklerin daha sağlıklı olmadığından eminim... tabii ki ölene kadar." Amaury rahatsız bir şekilde kıpırdandı, bakışları düştü. Sonra bakışları aniden yeniden parladı ve eklemeyi düşündü: "Ve sağlığıma yardımcı oldular, karıcığım. Bir düşünsene. Başımдан yaralandığımdan beri o iksirleri gizlice içkime katmıyor olsaydın, biramı köpeklerin çanağına atmazdım ve dün gece zehirden ölen ben olabilirdim."

Emma öfkeli bir karşılık vermek için ağzını açtı, sonra durakladı ve gözlerini kırıştırdı. "Dökmek olmazdı... Ne zamandır biranı köpeklerin tabağına döküyorsun?"

"Hasta yatağımdan kalktığım ilk geceden beri," diye itiraf etti Amaury bir tereddütten sonra, kendini Emma'nın öfkesine hazırlayarak. Emma öfke yerine tamamen şaşkın görünüyordu.

"O zaman seni yatağıma getiren şey damiana değil miydi?"

Amaury onun belli belirsiz söylediği sözler üzerine kaşlarını çattı. "Ne? Damiana mı?"

Bir kargaşa bakışlarını merdivenlere doğru çekti ve Küçük George'un de Lascey ve adamlarıyla birlikte döndüğünü görünce sabırsızlıkla içini çekti. "Bu tartışmayı daha sonra bitireceğiz," diyerek ayağa kalktı ve yaklaşan grupla yüzleşti.

Adamın sesindeki soğukluğu fark eden Emma önce merakla ona, sonra da onlara doğru ilerleyen insanlara baktı. Yavaşça ayağa kalktı. "Neler oluyor lordum?"

Amaury ona ihtiyatla baktı. Karısı artık kızgın görünmüyordu, sadece endişeliydi, bu yüzden biraz rahatlamasına izin verdi. "Küçük George aşçıyı ve yardımcılarını tankardıma yaklaşan birileri olup olmadığı konusunda sorguladı ve dün akşam yemeğinden önce mutfakta sizden başka sadece de Lascey'nin iki kadınının olduğunu öğrendi."

Emma bunun üzerine başını salladı. "Gytha ve Sylvie. Gytha içecek almak için içeri girdi ve ben iksiri hazırlarken benimle konuştu, Sylvie de ben çıkarken mutfığa giriyordu." Gözlerini ona dikti. "İkisinden de şüphelenmediğinize emin misiniz?"

Amaury yüzünü buruşturdu. "Ben sadece onları sorgulamak istiyorum, karıcığım. Şu ana kadar elimizdeki tek ipucu bu." Terzileri gözden geçirirken kaşlarını çattı. "Burada sadece beş kişi var. Hangisi kayıp?"

"Sylvie," diye isteksizce itiraf etti Emma. Sylvie terzilerin en küçüğüydü, henüz on altısına basmamış, ufak tefek bir kızdı. Emma kızın birini zehirlediğini düşünemiyordu ve onun yokluğunun kendisini sert bir şekilde yargılamasından korkuyordu.

Küçük George grubu önlerinde durmaları için yönlendirdi, sonra kenara çekildi. Amaury onlara ters ters baktı, bakışları her bir yüzün üzerinde gezindi. Kadınlar şaşkın görünüyordu.

ve endişeliydi, ama daha fazlası değildi. De Lascey görünmeden kadınların arkasına sinmek için elinden geleni yapıyordu. "Sylvie denen kişi nerede?"

Kadınlar birbirlerine bakarken bir an sessizlik oldu; sonra de Lascey, "Bana biraz asma getirmesi için onu mutfığa gönderdim," diyecek kadar öne çıktı. Sonra hızla tekrar kadınların arkasına geçti.

Amaury bunun üzerine Küçük George'a bir bakış attı ama zahmet etmesine gerek yoktu. İlki zaten mutfak kapısına doğru ilerliyordu.

Bir dakika sonra kızın kaybolduğu ve merdivenlerden geri dönmüş olması gerektiği haberiyle geri döndü. Amaury'nin başını sallamasıyla adam kayıp kızını bulmak için merdivenlerden yukarı koşmaya başladı.

"Ne olduğunu sorabilir miyim, lordum?"

Terzi bu soruyu soracak kadar kadınların arkasından çıkma cesaretini gösterdiğinde Emma'nın şaşkınlığı yüzüne vurdu. Amaury sadece sinirlenmiş görünüyordu. Adama ters ters baktı, sonra da ilkinin dönüşünü beklerken her birinin yüzünü yavaşça incelemeye devam etti. İfadesinden suçluluk duygusu belli eden biri olup olmadığını görmek istiyordu. Bu insanların hepsi kaleye yabancıydı ve bu nedenle herhangi biri suçlu olabilirdi.

Küçük George nihayet aceleyle merdivenlerden indiğinde Emma neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Büyük Salon'daki gerginlik dayanılmazdı. Ancak kocasının kulağına bir şeyler fısıldayınca bu rahatlama yerini endişeye bıraktı ve Amaury Emma'nın koluna girerek onu merdivenlere doğru götürdü.

"Ne oldu, kocacığım?"

"Küçük George fahişeyi bulmuş." Merdivenlerin başında durakladı ve ona dönerek acımasızca ekledi, "Kadın ölmüş. Zehir gibi görünüyor. Köpekleri öldüren zehirle aynı olup olmadığını bilmek istiyorum."

Emma anlayışla başını salladı. Ondan cesedi incelemesini ve köpeklerde bulduğu işaretlerin aynısını aramasını istedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Amaury, sonra onu koridorda, de Lascey'nin kumaşı depolamak için seçtiği odaya götürdü. Yerdeki iki derme çatma, battaniye kaplı hasır yatağın ve ortadaki büyük, dökümlü yatağın kaplamadığı her yer gelişigüzel istiflenmiş kumaş yığınlarıyla doluydu.

Sade ev giysili kızın bulunduğu yer geniş yataktı. Yatağın alt kısmına sırt üstü uzanmış, bir elinde boş bir şişe tutuyordu. Sanki dinlenmek için oturmuş gibi bacakları kenardan sarkıyordu. Bir daha hiç kalkmamıştı. Sylvie bu son uykusunda, hayattayken olduğundan daha da genç görünüyordu.

Bu atık karşısında içi hüznle dolan Emma, dikkatle kamış gibi ince bedeninin yanına oturdu ve eğilerek gözlerine ve ağzına baktı. Sonra şişeyi tutan elini kaldırdı, tırnaklarına baktı, sonra şişeyi aldı ve kokladı.

"Aynı mı?" "Evet."

Amaury homurdandı. "Bana de Lascey ve kadınlarını getirin."

Emma ölü kıza bakarak oturdu, hayatında onu bu noktaya neyin getirdiğini merak ediyordu, sonra giysilerin hışırtısı ve birkaç küçük soluk sesi de Lascey ve kadınlarının geldiğini duyurunca kapıya baktı. Omuzlarını dikleştirerek ayağa kalktı ve kocasının yanına gitti.

"Bu da ne?" De Lascey dehşet içinde terzisine baktı.

"O öldü," diye açıkladı Amaury acımasızca. Sonra, onlar bunu tam olarak kabullenemedi, "Ne zamandır sizin yanınızda çalışıyordu?" diye sordu.

"Onu buraya gelmeden hemen önce işe aldım." Kaybolan aksanından da anlaşılacağı üzere, bu olaylar karşısında gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Bu nasıl oldu?"

De Lascey başını salladı. "Diğer kadınlarımdan biri ayrılacağımız gün ortaya çıkmadı. Sylvie tam biz yola çıkmak üzereyken kapıya geldi. Dikiş dikme konusunda başarılı olduğunu iddia etti. Bu bir lütuf gibi görünüyordu."

Amaury seçtiği sözcükler yüzünden yüzünü buruşturdu. De Lascey'nin kutsaması neredeyse kendi cenazesi olacaktı. "Eşyaları nerede?"

Terzi boş boş baktı, sonra soru sorarcasına işçilerine baktı ve içlerinden biri aceleyle derme çatma yataklardan birine gidip küçük bir çuval getirdi. "Bu onundu lordum."

Küçük çantayı alan Amaury onu ters çevirerek içindekileri yatağın üzerine boşalttı. O ve Emma içindekilere üzüntüyle baktılar. Birçok dişi eksik tahta bir tarak, birkaç deliği olan sade kahverengi bir elbise, küçük bir çuval ve bir şişe daha. Amaury şişeyi aldı, açtı ve bir nefes çekti, sonra Emma'ya uzattı, o da çuvala uzanırken kokladı.

Şişe boştu ama ilk şişede fark ettiği hafif acı koku hâlâ vardı ve Emma iç çekerek başını salladı.

"Bu da zehir değil mi?"

"Evet," diye gönülsüzce itiraf etti. "Bu onun elindekiyle aynı. Ama ben buna inanmıyorum. Neden o-" Amaury elindeki çuvalı havaya kaldırıp bir avuç sikke döktüğünde sesi aniden kesildi.

"İşte senin sebebin," dedi.

"Öyle görünüyor," diye kabul etti Emma, hâlâ biraz zorlanarak. Bu onun için önemsiz bir miktardı ama yataktaki genç kıza bir servet gibi görüneceğini biliyordu. Yine de, ölüyken çok tatlı görünen bu kızın cinayet işlemiş olması mümkün görünmüyordu. Cevaplanmamış çok fazla soru vardı. "O zaman neden kendini öldürdü? Neden zehir içti?"

Amaury omuz silkerek paraları tekrar çuvala doldurdu. "Suçluluk. Yakalanma korkusu. Kim bilebilir ki?" Bakışları bir kez daha kadınlarının arkasında duran ve yüzünde endişeli bir ifade olan de Lascey'e kaydı. Amaury'nin kendisine baktığını fark edince gergin bir adım geri çekildi.

"Bilmiyordum," diye mırıldandı. "Bu benim hatam değildi. Farkında olsaydım onu asla getirmezdim."

Emma onun acınası sözleri karşısında yüzünü buruşturdu.

"Bu fahişeyi aramıza sen soktun," diye suçladı Amaury. "Seni suçlamalıyım."

"Hayır!" Terzi bu düşünce karşısında dehşete kapılmış görünüyordu. "Ama bilmiyordum." "Adamlarını kontrol etsen iyi olur."

"Evet, elbette, ama bunu telafi edeceğim lordum." "Bunu nasıl telafi edebilirsin ki?"

"Size gardıroplarınızda indirim yapacağım," dedi umutsuzca. Amaury buna sadece bir kaşını kaldırdı.

"Senden istediğim fiyatın yarısı. Yarısı. Ve buraya gelmek zorunda kaldığım için sizden ücret talep etmeyeceğim."

Amaury bunun üzerine dudaklarını kısa bir süre büzdü, sonra başını salladı. De Lascey rahatlayarak sarktı, sonra Amaury, "Ancak, artık bu mekanizmaları yapmayacaksın," diye ekleyince bir kez daha sertleşti. Eğilerek dizlerindeki zincirleri çözdü ve kravatlarını çıkarıp tiksintiyle adama fırlattı. "Ve bu ceketin kollarını kısaltacaksın ve diğerlerini de öyle yapacaksın." Ceketini silkti ve onu da odanın öbür ucundaki adama fırlattı. "Ve artık şapkalarımda o gülünç tüylerden olmayacak."

"Evet, lordum." Rahatladığı her halinden belliydi.

"Ve eğer karımda böyle aptalca bir şey görürsem..." Tehdidi terzinin hayal gücüne bırakarak uzaklaşmasına izin verdi.

"Emredersiniz lordum. Teşekkür ederim lordum." Tekrar tekrar eğilerek odadan çıktı ve kadınlarına takip etmelerini işaret etti.

Amaury onların gidişini izledi, sonra başını salladı ve nefesinin altında adam hakkında kötü bir tanımlama mırıldandı.

Emma sessiz kaldı. Sylvie'nin davranışları için de Lascey'yi suçlamıyordu ama ücretini yarıya indirmeyi kabul etmesi konusunda da tartışmayacaktı. Başlangıçta maliyeti o kadar şişirmişti ki, yarı fiyatla bile fazlasıyla adil bir anlaşma yapıyordu. Kaşlarını çatarak kendisine bakan Amaury'ye baktı.

"Tekrar giyinmem gerekecek." Koluna girerek onu kapıya doğru götürdü. "Kıza iyi bak, Küçük George," diye emretti, sonra Emma'yı dışarı çıkarırken, "Onu düzgün bir şekilde gömün, lütfen," diye ekledi.

Daha sonra odalarına varıncaya kadar sessiz kaldı. Sabahki olaylar ne kadar üzücü olsa da, ölen çocuğu daha yeni tanımıştı ve akli şimdiden başka olaylara yönelmişti. Örneğin Amaury'nin evlendiklerinden beri iksirlerini içmediğini keşfetmesi gibi. Eğer bu doğruysa, o zaman-

"Damiana nedir?"

Başını eğerek kocasına iri gözlerle baktı. Sanki onun aklını okumuş gibiydi.

"Karın mı?" Kadın sessiz kaldığında sabırsızca kaşlarını çatı.

Yatağın ayakucundaki sandıktan eski yeşil pantolonunu çıkarıp giymeye başladığında Emma tereddüt etti. İç geçirerek yatağın kenarına çöktü. "Ayağa kalktığınan beri biranı köpeklerin tabağına döktüğünü söylemiştin?" diye sordu dikkatle.

"Evet." Yıpranmış eski ceketini başına geçirdi, sonra kadının mutsuz yüzüne baktı ve içini çekti. "Üzgünüm karıcığım. Ama senin o iksirlerin bir erkeğın ağızında çok acı duruyor. Ayrıca, onlara ihtiyacım yoktu."

"Hayır. Öyle görünmüyor," dedi Emma belli belirsiz, yaşadıkları hareketli aşk hayatını düşünerek. Dün geceye kadar.

Ona düşünceli düşünceli bakarak yatağın yanına oturmak için hareket etti. "Anlat bana."

Emma kararsızca ona baktı, kendisine ilaç verdiği için kızıp kızmayacağını merak etti, sonra biraz daha ertelemeye karar verdi. "Dün gece neden yatağa gelmediniz lordum?"

Yüzünü buruşturarak, "Bu aptalca," demeden önce kısa bir süre gözlerini ondan kaçırdı. "Hayır. Söyle bana."

Omuz silkerek odalarının penceresine baktı. "Düşüncelerim karışık. Aslında hâlâ da öyle."

"Bir varis için olduğumu söylediğimde bana kızmıştınız..." Bir gün önceki utanmaz davranışının adını koymak şöyle dursun, düşünmek bile istemediğinden rengi soldu.

Amaury alaycı bir şekilde başını salladı.

"Ve yine de, bir eşin istemesi gereken şey bu değil midir... bilirsin?" Bunun üzerine sessiz kaldığında, iç çekme sırası Emma'ya geldi. "Doğrusu neden bu kadar... saldırgan olduğuma dair hiçbir şey söylemedim. Bu sadece bir varis için değildi. Ormandaki vahşetten sonra senin tarafından kucaklanmak ve yaşadığımı hissetmek istememden daha iyi bir açıklama yolu bilmiyorum. Seninle birleşmek bana böyle hissettiriyor."

"Gerçekten mi?" Onun sözleri karşısında şaşkın görünüyordu.

"Evet. Ve daha fazlası," diye neredeyse utanarak itiraf etti, sonra aceleyle ekledi, "Damiana bir erkeğin ateşini artırdığı söylenen bir bitkidir."

Amaury bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. Kadının sözünü ettiği "Ve daha fazlası"nın peşine düşmek üzereydi ama şimdi kadının itirafıyla dikkati iyice dağılmıştı. "Bir erkeğin... ?"

"Evet." Emma ellerine baktı, şu anda eteklerinin bir kısmını buruşturarak bir yığın haline getirdikleri için yüzünü buruşturdu. "Seni yatağıma getirmenin tek yolunun bu olmasından korktum."

"Nay!?" Amaury gözlerini kocaman açarak ona baktı. Ona olan tutkusunun derinliğini bu davranışıyla göstermemiş miydi? Yüce Tanrım, ama her fırsatta kızışmış bir köpek gibiydi, hatta ormanda üzerine atlayacak kadar ileri gitmişti. O zaman anladı. Bunu en çok iksirlerinin bir sonucu olarak düşündüğünü fark etti ve hemen elbisesinin bağcıklarıyla uğraşmaya başladı.

"Lordum? Ne yapıyorsunuz?" Emma onu sakinleştirmek için ellerini tuttu.

"Ateşimi kanıtlıyorum, karıcığım. Bugün ne damiana içtim ne de başka bir şey. Tanrı şahidim olsun, o iksirleri içmiş olsaydım, geçen hafta yataktan çıkmana izin vermezdim," diye ekledi alaycı bir tavırla, kadının son bağlarını çözüp elbiseyi hızla omuzlarından iterek.

"Ama... yay kullanma becerim ne olacak?" Fulk bunu öğrenince tiksintiyle ondan uzaklaştı. Elbette o da dönecekti.

Amaury durakladı, yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Oh, evet." Onu kollarının altından tutarak ayağa kaldırdı ve elbisesi kayana kadar önünde tuttu. Yere düştüğünde tekrar oturdu, onu kucağına yatırdı ve neredeyse sıkılmış bir sesle emrederken arkasına sert bir darbe indirdi, "Bir daha bana asla ok atmayacaksın, karıcığım. Bunu yapman günahtı. Ben senin kocan ve efendimim." Kadını tekrar kaydırarak yatağa yatırdı.

"Bu kadar mı?" Adam onun üzerine inerken Emma dehşetle sordu. Amaury

duraksayarak tek kaşını kaldırdı. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Emma gözlerini kırptırdı. "Hayır, ama... yay konusunda oldukça yetenekliyimdir," diye belirtti.

"Evet. Fark ettim, karıcığım." Karısının bağlarını çözdükten sonra onu oturur pozisyona çekti ve tuniğini de omuzlarından sıyırdı, göğüsleri ortaya çıktığında gözleri parladı.

"Sakıncası yok mu?" Emma şüpheyile onun yüzüne baktı.

"Sakıncası var mı?" Tekrar duraklayan adam, ona şaşkınlıkla baktı. "Hayır, karıcığım. Doğrusu bu yeteneğin için minnettarım. Tıpkı erkekliğim gibi. Atışınız birazcık bile yanlış olsaydı, iksirleriniz bile ateşime yardımcı olamazdı."

"Ama-" Emma, soyunmak için çok uğraştığı göğüslerini nihayet avuçladığında nefesini kesmek için durakladı.

Amaury bir göğsüne bir öpücük kondurduktan sonra diğer göğsüne dönerek, "Diğer taraftan," diye mırıldandı. "Bu yeteneğim olmasaydı, haydutlar beni alt edebilirdi. Bu değerli bir yetenek, karıcığım. Şimdi çeneni kapa ve elbiselerimi çıkarmama yardım et, yoksa tankardına biraz damiana koyduracağım."

On İkinci Bölüm

Blake cesaretle, "Birazdan duracağız," diye mırıldandı ve bineğini yavaşlatarak kırsağının üzerindeki solgun Emma'nın yanına gitti.

Rahatlamak üzereyken sarı saçlı adama minnetle gülümsedi.

Mahkemeye gidiyorlardı. Zehir olayının üzerinden iki hafta geçmişti. O zamandan beri her şey çok değişmişti. Amaury de kendisi gibi, son zamanlarda yaşadıkları kötü şansın arkasında Bertrand'ın olduğu sonucuna varmıştı ve hayatına yönelik bu girişimlerin devam etmesini bekliyordu. Ama buna karşı alabileceği önlemleri almıştı. Emma'nın saldırılarda hiçbir zaman hedef alınmamış olmasına rağmen, onu da bu önlemlere dahil etmişti. Şimdiye kadar ikisi de kale duvarlarının dışına çıkmamıştı, artık ikisinin de gün boyunca onları takip eden muhafızları vardı ve ikisinin de testileri her kullanımdan önce kaynar suya batırılıyordu.

Emma'nın konik şapkasına iliştirilmiş peçenin kuyruğu yüzüne doğru kaydı. Atına binerken bir elini kaldırarak onu kenara itti. De Lascey, saraya gitmeye karar vermelerinden sadece iki gün önce son gardırobunu da tamamlamıştı. Artık ne uzun pabuçlar, ne sürüklenen kollar, ne de şapkalardan sarkan kocaman tüyler vardı. Doğrusu kıyafetleri konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. Bu kez ellerin arkasından utanç verici titremeler ya da şakalar olmayacak, diye düşündü çabucak solan bir gülümsemeyle. Arkası haşlanmış ve iltihaplanmaya bırakılmış gibi hissederken herhangi bir şeyden zevk almak zordu.

Emma bu kadar uzun süre at sürmeye alışık değildi. O sabah gün doğduğundan beri eyerinin üzerindeydi, sadece yemek yemek için durduklarında kısa bir mola vermişlerdi. Güneş aşağı doğru iniyordu ve onlar hâlâ at sürüyorlardı. Emma

Blake ata bindiği yere geri döndüğünde Amaury'nin onları gece boyunca sürmeye niyetli olduğuna karar vermişti.

"Kocam öyle mi dedi?" Emma şimdi sordu, Blake yüzünü buruşturup başını sallayınca morali bozuldu.

"Hayır, ama-" Amaury aniden Emma'nın beklediği emri haykırınca durakladı, sonra dönüp ona baktı. "Gördünüz mü?"

Emma bineğini durdururken onun sırtışına gülümsemekten kendini alamadı ama aniden belinden kavranıp atından kocasının kollarına doğru savrulunca bu gülümseme kayboldu ve yerini şaşkınlık dolu bir nefes alışa bıraktı.

Endişeyle omuzlarını tutarak geriye dönüp baktığında, kocası onu ormana doğru götürürken Blake'in usulca güldüğünü gördü. Ayrıca kocasının bir muhafıza ihtiyaç duyduğunu da unutmadığını gördü. Küçük George ve diğer adamlardan biri dikkat çekmeyecek bir mesafeden onu takip ediyordu.

Ağaçlar etraflarını sararken "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Amaury o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız onun cevap vermeyeceğini düşünmeye başladı. Sonra birden durakladı, yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme yayıldı. "İşte."

Emma dönerek önlerinde uzanan açıklığa sessizce baktı. Nehrin kenarındaydı. Güzel kokulu çimenlerin ve yeni yeni çiçek açmaya başlayan çiçekli çalıların bulunduğu küçük bir vadiydi. Alacakaranlıkta bile çok güzeldi.

" Çok güzel, değil mi?"

"Evet," diye fısıldayarak kabul etti, neredeyse tam sesiyle konuşarak buradaki huzuru bozmaktan korkuyordu.

"Bu yüzden burada kamp yapmak istedim. Bunu seninle paylaşmayı düşündüm."

Bu düşüncenin ardındaki tatlılık karşısında Emma'nın gözleri büyüdü. Bu, bu kadar geç saatte yolculuk etmelerine neden olan düşüncesizliğini açıklıyordu ve en azından onun zihninde bunu tamamen mazur gösteriyordu. Adam aniden onu yere bırakıp kıyafetlerini çekiştirmeye başlayınca düşünceleri dağıldı. "Kocacığım, ne-"

"Günün yorgunluğunu burada atacağız. Bunu yapmak için soyunmanız gerekir." "Evet, ama ya Küçük George ve-"

"Onlara yüz metre geride beklemelerini emrettim. Bir sorun çıkarsa koşarak gelebilecek kadar yakınlar ama göremiyorlar. Üzülme. Bu lanet şeyi nasıl çözeceksin-"

"Buyurun lordum." Emma bıkkınlıkla onun ellerini itti ve soyunma işini kendisi üstlendi. Amaury bir an durup onu izledi, sonra dikkatini kendi giysilerine verdi. Emma daha hortumunu çıkarmak için nehrin kenarındaki devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmadan önce çırılçıplaktı ve suya doğru koşuyordu.

Nehrin soğukluğu karşısında attığı çığlığa gülen

Emma, onun kendini suya batırmasını izlemek için durakladı.

"Oyalanıyorsun," diye suçladı onu yeniden yüzeye çıktığında ve onun ölü ağacın üzerinde oturup kendisini izlediğini gördüğünde.

"Hayır." Emma gülümsedi ve hortumuyla uğraşabilmek için tunik altını bir kalçasının üzerine kaldırdı. Adamın aniden sessizleşmesi üzerine tekrar suya baktı, kaşları adamın onu izlerken kıpırdamadan durmasına bakarak kalktı. Gözleri şeytanca parlayarak hareketlerini yavaşlattı ve bacağını havaya kaldırdı, hortumunu çözüp bacağı boyunca yuvarlarken bir kedi gibi gerdi. Bacağını yere bıraktıktan sonra aynı hareketi diğer bacağıyla tekrarladı ve yavaşça ayağa kalkıp tuniğinin eteklerine uzandı. Kısa bir süre durakladıktan sonra yapacağı şey karşısında yanaklarına bir kızarıklık geldi ve ardından yavaşça elbisesinin eteğini kaldırarak kalçalarını, karnını ve son olarak da göğüslerini ortaya çıkardı ve tuniği başının üzerinden kaydırды.

Amaury boğazının derinliklerinden gelen bir hırıltıyla hemen kıyıya yöneldi ama Emma kendini korumak için elbisesini hızla yukarı kaldırdı. "Hayır. Yıkanmak istiyorum, kocacığım. Bütün gün at sürdüm ve at kokuyor olmalıyım."

Adımları duraksadı ve tereddüt etti, sonra tekrar suya gömüldü, sadece onu izledi. Emma ona yavaşça gülümsedi, sonra suya doğru koştu, suya girerken tuniğini başının üzerinden fırlattı. Su, sıcak teninde şaşırtıcı derecede serindi ve Emma nehrin ortasındaki daha derin suya doğru çırpınırken ciyakladı.

"Üşüdün mü, karıcığım?" Amaury yavaşça ona doğru ilerlerken, kadın nihayet sıcaklığa alışmaya başlamıştı.

"Evet."

"Seni ısıtayım mı?" diye mırıldandı, elini tuttu ve onu daha yakına çekti.

"Hayır." Emma arkasını dönerek onun ulaşamayacağı bir yere gitmeye çalıştı ama adam onu arkasından yakaladı ve arkası karnının alt kısmına sürtünene kadar geriye çekti. Kulağına mırıldanarak ellerini kollarından çekip göğüslerini kavradı ve suyun altında utanmadan göğüsleriyle oynayarak onu kendine daha sıkı bastırdı. "Hmm. Üşümüştün. Tüylerinin diken diken olduğunu hisset."

Yarı kahkaha, yarı soluk soluğa bir ses çıkaran Emma, dikleşmiş meme uçlarını hafifçe çimdikleyen adamın ellerini tokatladı. "Çok utanmazsın, kocacığım."

"Evet, senin şu iksirlerinden olmalı," diye alay etti ve Emma ona dirsek atmaya çalıştı. Ona ilaç verme girişimini açıkladığından beri her fırsatta onunla böyle alay etmişti. Kocasını kızdırmak bir yana, Emma'nın bu itirafını son derece eğlenceli bulmuştu. Ne yazık ki, dirsek atma girişimi Amaury tarafından kolayca engellendi ve sadece suyun içinde daha aşağıya manevra yapmayı başardı, böylece onun ereksiyon halindeki erkekliğine sürtündü.

Suyun içinde hızla dönerek adamın sertleşmiş üyesini sıkıca kavradı, yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak kızardı, hatta hemen karşılık verdi: "Üşüdüm mü? Şu tüylerim diken diken oldu."

"Şimdi kim utanmazmış bakalım, karıcığım?" diye sordu hınzır bir sırıtışla ve ona doğru uzandı ama Emma ayaklarını onun dizlerine taktı ve kendini geriye doğru fırlatarak hızla yüzmeye başladı. Adam peşinden koşarken kahkahalar atan Emma kıyıya doğru yüzdü, sonra hızla sudan çıktı ve adamla yüzleşmek için dönerken atılmış tuniğini kaptı. Tam ona doğru uzanmıştı ki, ağaçların arasından gelen ürkütücü bir çığlığın başlangıcı susturulsa bile onlara ulaştı.

Amaury sertleşerek yönünü değiştirdi, sütyenine ve kılıcına uzandı. "Giyin."

Ona iki kez emir vermesine gerek yoktu. Tunik altını başının üzerinden çekştirerek, giysilerinin geri kalanını üzerine serdiği kütüğe doğru koştu ve elbisesini hızla kaptı. Elbiseyi başının üzerine geçirmişti ki kırılan dalların sesi onu belaya karşı uyardı ve elbiseyi hızla gövdesinin üzerinden çekerek görüşünü serbest bırakmasını sağladı.

Amaury sütyenini giymeyi başarmıştı ama bu, ilk saldırgan ağaçların arasından çıkmadan önceydi. Yarı giyinik ve görünüşe göre silahsız halini gören adam öldürmek için ileri atıldı ama Amaury eğilmiş, kılıcına uzanıyordu. Doğruldu ve kılıcını yaklaşan adamın göğsüne sapladı. Kılıcını daha yeni çekmişti ki, etraflarındaki ormandan en az bir düzine kılıç daha fırladı.

Durdu, eşit olmayan oranlara baktı, sonra acımasızca doğruldu ve kılıcını kaldırdı. Tam o sırada Emma aniden kendini ona doğru savurdu ve ikisini de geriye, suya doğru fırlattı. Hemen ayağa kalktı. Sırtını adama dönerek, Amaury sığ suda ayaklarını toparlamak için çırpınırken aralarındaki mesafeyi daraltan adamlarla yüzleşti.

"Beni öldürecek misin?"

Saldırganlar bunun üzerine durdu. Amaury bile o sözleri tıslarken arkasındaki suyun içinde donup kaldı.

"Yapacak mısın?! Çünkü kocama ulaşmak için beni öldürmeniz gerekecek ve korkarım Bertrand ölümünden memnun olmayacak. Ben ölürsem her şeyini kaybeder." Bu sözleri söylerken bile içindeki yalanı fark etmişti. O ölürse Bertrand büyük olasılıkla Eberhart'ı almaya devam edebilirdi. Sadece onun çeyizini alamayacaktı. Onun Rolfe'a iade edilmesi gerekecekti. Yine de bu serserilerin bunu bileceğinden şüpheliydi. "Vazgeçmenizi ve kendinizi kurtarmanızı öneririm. Yaklaştığınızı duyduysak, şüphesiz adamlarımız da duymuştur ve geldiklerinde burada olursanız sizi köpekler gibi keseceklerdir."

Son sözler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, yaklaşan adamların bağırışları duyuldu. Emma tam rahatlamıştı ki Amaury ayağa kalktı, onu yana itti ve kendini adamların ortasına attı

Blake ve diğlerleri ona yardım etmek için açıklığa doğru uçarken bile önlerinde belirsiz bir şekilde duruyordu.

Emma kocasının bir savaşçı olduğunu ve savaşta iyi olduğunu her zaman biliyordu. Ancak şimdi, öfkelenğinde hesaba katılması gereken bir güç olduğunu öğrenmişti. Saldırganlardan birini etkisiz hale getirirken yüzünde beliren acımasız memnuniyeti fark ettiğinde, onun kesinlikle öfkeli olduğunu düşündü. Ve onun öfkesinin bir kısmının, müdahalesi yüzünden kendisine yöneleceğinden çok korkuyordu. Onu kendi bedeniyle koruyarak erkeklik gururunun bir kısmını incittiğini düşündü. Ayrıca o ve adamlarının buradaki işleri bittiğinde bu öfkeyi duyacağını da tahmin ediyordu.

İç geçirerek hortumunu çıkarmak için oturduğu kütüğün üzerine çöktü ve beklerken sakince hortumu tekrar takmaya koyuldu. Amaury ve adamlarının saldırganların işini bitirmesi birkaç dakikadan fazla sürmedi. İşlerini bitirdiklerinde biri hariç hepsi ölmüştü. Hâlâ hayatta olan kişi ise ağır yaralıydı. Amaury onun sorgulanmak üzere kampa geri götürülmesini emretti, sonra karısına bakmak için döndü. Kıyafetlerini giymeyi yeni bitirmişti ve şimdi yere düşmüş kütüğün üzerine oturmuş, temkinli bir şekilde ona bakıyordu.

Öfkesini biraz yatıştırmak için bir an durdu, sonra kadının önünde durmak için hareket etti. "Karıcığım."

"Kendimi asla senin önüne koymamalıydım," diye telaşla ağzından kaçırdı, ayağa fırlayarak. "Her şey kontrolün altındaydı ve bu çok tehlikeliydi. Kendimi öldürtmediğim için çok şanslıyım ve bir daha asla kendimi böyle riske atmayacağım. Yemin ederim."

Amaury bunun üzerine gözlerini devirdi. "Tutamayacağın bir sözü asla vermemelisin, karıcığım. Kendini tekrar riske atacağından hiç şüphem yok. Bu senin doğanda var.

Ancak," diye ekledi acımasızca, kız onun sözleri karşısında gevşemeye başlayınca. "Bir dahaki sefere... yani bir daha böyle aptalca bir şey yaptığında, seni dizlerimin üzerine yatıracağım ve-" Küçük karısı kendini onun göğsüne atıp kollarını beline dolayınca sözleri aniden sona erdi.

"Sen çok cömert ve hoşgörölü bir kocasın, kocacığım. Çok şanslıyım."

"Evet... şey..." Boğazını temizledikten sonra bir elini uzatıp onun sırtını sıvazladı. "Gelecekte bu kadar düşüncesiz olmamaya çalış."

"Evet, kocacığım. Öyle olacak, yemin ederim." Başını geriye atarak ona tatlı tatlı gülümsedi ve kocası eğilip yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurduğunda rahatladı. Öpücük derinleştikçe bunun o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Kocasının öfkesi o kadar da korkunç değildi. Çoğu koca, yaptığı şey yüzünden vücudunun başka bir yerini değilse bile en azından kulaklarını kabartırdı.

Öpüşmeyi bitiren Amaury doğruldu ve kaşlarını çatmamaya çalıştı. Aslında bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Öfkesiyle kızın kulaklarını çınlatmaya niyetlenmişti ama garip bir şekilde kızın gülümsemesiyle bu öfke fırtınadan önceki kuş gibi uçup gitmişti. Başını sallayarak uzaklaştı ve giysilerinin geri kalanını aldı. Hızlıca tuniğini ve cüppesini giydi, kılıcını tekrar kuşandı ve açıklığın etrafına saçılmış cesetlere bir bakış attı. "Küçük George ve birkaç adamın onlarla ilgilenmesini sağlamalıyım."

Emma bunun üzerine kaşlarını çattı. "Küçük George ve diğer adamı kontrol etmesi için birini gönderdiniz mi? Savaşa katılmadılar."

"Lanet olsun." Sinirle bir elini bacağına vurarak ağaçlara doğru yürüdü. Emma adamları bulmak için ona yardım etmek üzere peşinden koştu.

Hava hızla kararmaya başlamıştı. Yakında tamamen gece olacaktı ve yardım çağıramazlarsa iki adamı bulmak imkânsız olacaktı, bu yüzden Emma yolun kenarındaki bir çalılıktan çıkan bir el gördüğünde biraz rahatlayarak kocasına seslendi. Bu Küçük George'du. Bilinci yerinde değildi, terk edilmiş bir oyuncak bebek gibi yere yığılmıştı, kafasındaki büyük morarma nasıl bu hale geldiğini anlatıyordu.

Amaury adamın yaşadığından emin olduktan sonra onu uyandırması için Emma'nın yanından ayrıldı ve ikinci adamı aramaya koyuldu. Onu yirmi metre ötede boğazı kesilmiş halde buldu.

Amaury döndüğünde küçük George daha yeni canlanmıştı. Düşen adamını omzunda taşıması ona öldüğünü kocasının ifadesi kadar anlatmamıştı. Emma ona sempatik bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar kucağında homurdanarak canlanmaya başlayan adama çevirdi.

Amaury, ağrıyan başı onu tekrar kendine getirmeye çalışırken önce mavi bir çizgiye küfretti. Sonra başının kimin kucağında olduğunu fark edince ters bir şekilde özür dileyerek doğruldu ve bir eliyle alnındaki düğümü ovmaya başladı. "Kahretsin, çok acıdı."

Emma yavaşça ayağa kalkarak, "Evet, çok acımış görünüyor," diye mırıldandı. "Vurulmadan önce çılglık attın mı?"

"Hayır. Hiç şansım yoktu. Arkamda bir ses duydum. Döndüm..." Başını iki yana salladı. "Tek hatırladığım bu."

"O zaman Edsel olmalı," diye mırıldandı Amaury acımasızca.

Küçük George kaskatı kesildi. "Hepsi bu mu?" Sonunda başını kaldırıp yoldaşının omuzlarına sarıldığını görünce sorusu boğazında düğümlendi. Küçük George'un ifadesi düştü ve omuzları yorgun bir şekilde çöktü.

"Gel," diye mırıldandı Amaury, adamına boştaki elini uzatarak. "Kampa dönelim ve tutsağımızın konuşup konuşmadığını görelim."

İlkinin ayağa kalkarken kaşları kalktı. "Birini mi yakaladın?"

"Hayır. Hepsini yakaladık... ama sadece biri yaşıyor."

Kocasının sesindeki kibir karşısında gözlerini deviren Emma, kampa dönüş yolunu göstermek için onun yanından geçti.

Blake onları açıklığın kenarında karşıladı ve esirlerinin öldüğünü ve ölümlerle ilgilenmeleri için adamlarını gönderdiğini söyledi. Amaury bu haber karşısında sessiz ve acımasızdı. Emma onun, Bertrand tarafından gönderildiğini itiraf etmesini ve böylece krala bu kanıtı sunabilmeyi umduğunu biliyordu. Amaury'nin, ölen adamı hâlâ omuzlarında taşıyarak uzaklaşmasını çaresizce izledi, sonra Maude'un açıklıktaki ateşin başında oturduğu yere doğru ilerledi ve sessizce yolculuğun geri kalanının daha az olaylı geçmesini umdu.

Bunun çok fazla umut olduğunu bilmeliydi.

İki gün boyunca olaysız bir yolculuk yapmışlar. Saldırıdan sonraki ikinci gece Amaury yine nehir kıyısında bir yer seçti. Onu da yanına çağırдыğında

yüzmek için nehre gittiğinde, şansını denemek konusunda isteksizdi. Şanslarını biraz zorluyor gibi görünüyordu, ama yolculuktan dolayı sıcak ve terliydi ve sonunda pes etti. Yine de nefesini tuttu ve kampa sağ salım dönüp Maude'un hazırlamasına yardım ettiği açık ateşte pişmiş tavşan yemeğini yiyene kadar rahatlamadı.

Yemekten sonra kimse ateşin başında fazla oyalanmadı. Yıldızlarla süslü siyah kadife gökyüzüyle çok güzel bir geceydi ama üç günlük zorlu yolculuk herkesi yormaya başlamıştı. Emma o kadar yorgundu ki neredeyse oturduğu yerde uyuyakalacaktı.

Uyuyakaldığı için ateşe doğru devrilmeye başlayan Maude'u kolayca kollarına alan Amaury ayağa kalktı ve Maude'a başını sallayarak hanımının soyunmasına yardım ettikten sonra onu çadıra taşıdı.

"Hmm." Emma kendisini taşıyan kocasının göğsüne başını yorgunca yasladı. "Teşekkür ederim, kocacığım. Korkarım oldukça yorulmaya başlamıştım."

"Fark ettim,

karıcığım." "Fark

ettin mi?"

Amaury onun sesindeki belli belirsiz şaşkınlık karşısında hafifçe gülümsedi. "Evet, uyuklarken ateşe düşmek üzereydin."

Bunun üzerine gözlerini kırıştıtarak uyandı. "Hayır. Değildim."

"Evet, öyleydin." Kadını daha da yaklaştırıp çadıra girmek için eğilirken göğsü bu cevapla gümbürdedi. Geriye dönerek ona kapağı kapatmasını söyledi ve kapattıktan sonra tekrar dönüp küçük çadırın içine baktı.

"Artık beni yere bırakabilirsin, kocacığım. Artık uyandım."

Amaury onu görmezden gelerek bir adım öne çıktı ve onu derme çatma yatağın altına yatırdı, sonra da soyunmaya başladı. Onun gözlerindeki bakışı fark eden Emma gülümsemekle yetindi ve onun giysileriyle de ilgilenmeye başladı. Uzun bir gün geçirmiş olsun ya da olmasın, kocası geceki görevleri için biraz enerji toplamıştı. Ya da belki de nehre dalmak onu daha önce canlandırmaya yardımcı olmuştu. Durum ne olursa olsun, kocasının ilgisi onu yeterince çabuk canlandırdı ve ateşini söndürdükten sonra

Onun için her zaman yüzeyin hemen altında yanıyor gibiydi, tamamen uyanık ve hareketliydi.

Daha sonra yarı uzanmış bir halde ona sarılan Emma mırıldanarak yüzünü onun göğsündeki küçük, yumuşak tüylere sürttü, sonra bir parmağını o tüylere dolayarak usulca, "Kocacığım, Küçük George'un karısı ne zaman ona katılacak?" diye sordu. Küçük George'un gelişinden beri bu soruyu defalarca sormuş ve gecikmeyi merak etmişti. Adamın nasıl bir kadınla evlendiğini merak ediyordu. O kadar ki, mahkemeden dönerken durup kadını almalari konusunda kocasını ikna etmeyi umuyordu. Sorusunun nedeni de buydu. Bunun öneriye iyi bir giriş olacağını düşünmüştü.

Onun kendisine cevap vermediğini fark eden Emma başını kaldırıp ona baktı ve uyuduğunu görünce gülümsedi. Eğilerek onu yanağından kısaca öptü, sonra battaniyeleri çekerek ikisini de örttü ve uyumak için uzandı.

Daha önce olduğu gibi yorgun olduğu için gece boyunca uyuması epey zaman aldı. Tam bunu başarmış gibi görünüyordu ki bir şey onu tekrar uyandırdı.

Gözlerini yavaşça açarak çadırın karanlığına alışmalarını bekledi, kulakları onu ilk başta uyandıran küçük ses fısıltısını yakalamak için zorlanıyordu ama şimdi sadece sessizlik vardı. Karanlıktaki şekilleri ve gölgeleri ayırt etmeye başladığında kaşlarını çatarak gözlerini etrafta gezdirdi. Artık başı kocasının göğsünde uyumuyordu. Şimdi bacakları kocasının kollarına dolanmıştı ve başı kocasının kollarından birkaç santim uzakta yatıyordu. Yatağın kocasının tarafında beliren büyük, karanlık şeklin ilk başta tahmin ettiği gibi çadırın uzak duvarı değil, kocasının üzerinde duran birinin gölgesi olduğunu fark ettiğinde bunu yeni fark etmişti.

Yattığı yerde kaskatı kesilen Emma bir an durumu düşündü, sonra gölge hareket ederken adamın elindeki metal parıltısını fark etti. Bunun bir bıçak olduğunu anlayınca, bacaklarını kocasının bacaklarından çekerek kurtardı, arkasına yerleştirdi ve tiz bir çığlık atarken bile onu güçlü bir şekilde itti.

Amaury derme çatma yataktan yuvarlanarak müstakbel suikastçinin bacaklarına çarptı ve onun üzerinde yuvarlanırken yere düşmesine neden oldu.

Bir sonraki anda, ikili yerde yuvarlanmaya başlarken çadır küfürler ve bağırışlarla doldu.

Yatağın üzerinde duran Emma, yardım için tekrar avazı çıktığı kadar bağırdı, sonra kendini erkek kolları ve bacaklarından oluşan yuvarlanan kütlenin üzerine attı.

"Bu da ne böyle?!" Blake elindeki feneri biraz daha yukarı kaldırdı ve yerde debelenen üçlüye bakakaldı. Amaury ve Emma -doğdukları günkü gibi çıplaklardı- ve tamamen giyinik Küçük George yerde yuvarlanıp tekmeliyor ve vuruyorlardı. Ya da daha dürüst olmak gerekirse, tekmeleyen ve vuran tek kişi küçük Leydi Emma gibi görünüyordu. İki adam, aynı anda hem aralarında, hem üstlerinde, hem de altlarında zıplayan Leydi Emma'nın darbelerini engellemekle daha çok ilgileniyor gibiydiler. Blake eğlenerek, belki Leydi Emma şu anda kısık olan gözlerini açarsa bunun farkına varabilir ve savaşmaktan vazgeçebilir, çünkü savaşan tek kişi kendisi, diye düşündü. Sonra da kendisini çadıra kadar takip eden adamlara el sallayarak, "Burada neler oluyor?" diye bağırdı.

Leydi Emma onun sözleri karşısında hemen sustu ve herkesi rahatlattı. Çadırı güneşli bir sabah kadar aydınlık bulmak için gözlerini açtığı anda, yerdeki kol ve bacak karmaşasından hızla sıyrıldı ve geride bıraktığı kargaşayla yüzleşmek için döndüğünde kendini örtmek üzere yatak örtülerini kapmak için yatağa doğru koştu. Ne yazık ki, o anda her şey bulanıktı ve gözünü ovuşturmak için endişeyle uzandı. Arbedeye ilk katıldığında gözüne bir yumruk yemişti. Ondan sonra gözlerini kapalı tutmasının nedeni buydu. Şimdi kaşlarını çatarak yerden kalkan iki adama doğru baktı ve suçlayıcı bir ifadeyle giyinik olanı işaret etti. Ya da en azından giyinmiş gibi görüneni. Emma'nın gözleri henüz ışığa alışmamıştı. Belki de kocasını işaret ediyordu ama Blake'in kimi kastettiğini bildiğini varsayarak, "Bizi öldürmeye çalıştı!" diye haykırdı.

Blake, Amaury ve Küçük George'a bakmak için döndüğünde tek gözünü kırıştırdı. Adamın yüzündeki utanç dolu ifadeyi görene kadar kadının şaka yapıyor olabileceğini düşündü. "Küçük George mu?" dedi kararsızca.

Emma kaşlarını çatdı. Gözlerini daha da kıсарak, işaret ettiği adamı seçmeye çalıştı. Amaury'nin kendi adamı olamazdı herhalde?

"Beni öldürmeye çalışmadı," dedi kocası yorgun bir sesle, hem Blake hem de Emma rahatlamıştı ama bu rahatlama, "Uyanıktım," diye eklediğinde yerini dehşete bıraktı. Orada on dakika kadar durdu ve bir türlü kendini toparlayamadı."

Blake bunun üzerine Emma'nın güçsüzce yatağa düştüğünü gördü ve önündeki karmaşayı çözmeye çalışırken ona katılmayı çok istedi. "Hayır. Küçük George değil. Bana öyle olmadığını söyle," diye sordu, içinde yükselmeye başlayan öfkeyle.

Küçük George gözlerini kaçırarak suçlulukla yere baktı. "Ama

neden? Amaury sana iyi davranmış. O-"

"Karın nerede?"

Emma bu soru karşısında şaşkınlıkla kocasına döndü. Bu soruyu ona daha önce de sormuştu ama o sırada uyuduğunu biliyordu. Anlaşılan o da yeni evlileri ayıran gecikmeyi merak etmişti.

Anlayış yüzüne yansıyınca Blake durduğu yerde hafifçe çöktü. "Akrabalarıyla birlikte değil, değil mi?"

"Hayır," diye mutsuzca itiraf etti Küçük George.

"Nerede o?"

"Alındı." Bu tek kelime büyük bir kederle doluydu. "Eberhart'a doğru yola çıkmıştık. Şatoya bir saat kala durmamı istedi, böylece tuvaletini yapabilecekti. Ormanın içine doğru biraz gitti. Bir daha geri dönmedi. Onun yerine bir yabancı geldi. Onu ellerinde tuttuklarını ve onu bulmaya çalışırsam öldüreceklerini söyledi. Bana söyleneni yaptığım sürece güvende olacağını söyledi."

"Ne istiyorlardı?" Amaury sessizleşince sordu.

"Başlangıçta çok az şey. Sadece bekleyecek, dinleyecek ve sorulduğunda öğrendiklerimi anlatacaktım."

"Kime söyleyecektin?"

"İlk başta bilmiyordum. Bu yüzden izledim ve dinledim, sonra de Lascey ve kadınları geldi."

"Sylvie." Blake iç çekerek mırıldandı.

"Hayır. Gytha."

"Gytha?" Emma dehşet içinde ona baktı. Genç kız Sylvie olduğunu sandığında yeterince kötü olmuştu ama Emma Gytha'dan hoşlanmıştı.

"Evet." Küçük George başını salladı. "Ona söyleyemediğim şeyleri öğrenmek için Sebert'i kullandı."

Amaury'nin kaşları bunun üzerine kalktı. "Sebert senin bilmediğin ne biliyor olabilir ki?"

"Son zamanlarda pek çok şey oldu, öyle görünüyor," dedi Küçük George ona, kısa bir süre sonra sönen bir eğlence parıltısıyla. İç geçirerek başını salladı. "Sebert düğününüzden bu yana zamanını görevlerini yerine getirmekle Leydi Emma'yı takip etmek arasında mekik dokuyarak geçiriyor, onun katıldığı her türlü konuşmaya vakıf olmaya çalışıyor. Bu sizin emriniz üzerine oldu," diye ekledi Küçük George, Emma bu sözlere sinirlenmiş gibi bakmaya başlayınca.

"Benim mi?!"

"Evet. Gytha'ya ona kapıları dinlemesini ve her türlü konuşmaya vakıf olmasını emrettiğinizi, böylece ona bir şeyler açıklamakla vakit kaybetmek zorunda kalmayacağınızı söyledi."

Düğün günü yaşadığı paniği ve bağırıp çağırdığı aptalca emirleri hatırlayınca neredeyse yüksek sesle inliyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" Amaury gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Soruyu sinirli bir şekilde geiştiren Emma, tekrar Küçük George'a döndü.
"Yani Amaury'nin kadehine zehri koyan o muydu?"

"Evet."

"Sylvie'yi neden öldürdü?"

"Kız onun iksiri testiye koyduğunu görmüş. O sabah iftar için aşağı indiklerinde Gytha birasına biraz katmış. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum, ama de Lascey ve kadınlarını almaya gittiğimde, Gytha benimle konuşmak için arkamdan geldi. Bana boş bir şişe uzattı ve bunu kızın eline koymamı söyledi. Diğerini çoktan çantasına koymuş olmalı."

"Yolculuğumuzun ilk gününde nehre gittiğimizde saldırıya uğrayacağımızı biliyor muydun?" Amaury şimdi sordu.

"Hayır. Ormanda nöbet tutarken bana yaklaşılana kadar hayır," diye isteksizce itiraf etti.

"Ormanda sana yaklaşan kimdi?" "Gytha."

"Orada mıydı?" Emma dehşet içinde sordu.

Kk George başını salladı. "Edsel... şey... rahatlamak için biraz uzaklaşmıştı." Bunu söylerken Emma'dan özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Bağırdığını duydum ve onu takip etmeye başladım. Gytha yoluma ıktı. Bana karımın şu ana kadar hayatta ve iyi olduğunu, ancak istenileni yapmaya devam edersem öyle kalacağını söyledi. Adamları bu kez başarısız olursa, saraya varmadan önce seni öldürecektim, yoksa karım ölecekti. Sonra da kafama vurdu."

"Demek beni bu gece öldürmeyi planladın," diye

mırıldandı Amaury. "Denedim," dedi Kk George

acımasızca.

"Ve yapamadım."

İlk omuz silkişi rahatsız ediciydi. "Blake'in de dediği gibi, bana karşı hep iyi oldun. Yıllardır arkadaşız. Karım hâlâ yaşıyor mu yoksa onu çoktan öldürdüler mi bilmiyorum. Kendimi bir türlü ikna edemedim-"

"Gytha kimin için çalışıyor. Bertrand mı? Eğer öyleyse hemen gidip karını bulabiliriz," dedi Blake ısrarla ama diğer adam başını salladı.

"Bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilmedim. Bilseydim, uzun zaman önce onu almaya gider ve tüm emirlerini reddederdim."

Sessizlik çadırı doldurdu. Sessizlik bir yay gibi gerildiğinde George rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Amaury mutsuzca omuz silkti. Küçük George'la birlikte çadıra giren hafif esintiyle uyanmıştı. Küçük George yatağa yaklaşırken hafif bir hışırtı duymuş ve kendini savunmak için kaskatı kesilmişti ama gözleri alışıp ilkini tanıdığında donup kalmıştı. Daha sonra kınından çıkarıp üzerinde tuttuğu silahı tanıması birkaç dakika almıştı. Tanık olduğu şeye inanmakta güçlük çeken Amaury, adamın bunu gerçekten yapıp yapamayacağını görmek için gergin bir şekilde bekledi. Küçük George'un orada öylece durduğu, görünüşe göre eylemi gerçekleştiremediği ve aynı zamanda uzaklaşmadığı bir on dakika geçtikten sonra Amaury konuşmak ve onun varlığından haberdar olduğunu bildirmek üzereydi. Ne yazık ki karısı uyanmış ve ondan önce davranmıştı, diye düşündü alaycı bir tavırla, arkasına yediği tekmeyi hatırlayınca, saldırganın üzerine yuvarlanmıştı.

"Hiçbir Gey yapmayacağım, Küçük George," dedi iç çekerek. "Eminim senin yerinde olsaydım, Emma için bıçağı eve saptırdım."

Küçük George omuz silkti. "Senin üzerinde durana kadar ben de yapabileceğimi sanıyordum."

Amaury yüzünü buruşturarak çadırın girişinden dışarı baktı. Şafağın ilk soluk ışıkları, gecenin mürekkep gibi siyahının altını çizen pembe şeritler halinde gökyüzüne yayılıyordu. "Neredeyse şafak sökmek üzere. Bugün mahkemeye ulaşacağız."

"Ve onlar, her kimlerse, başarısız olduğumu bilecekler," dedi George mutsuzca, çirkin yüzünde mutsuzluk şekilleniyordu.

"Amaury ölürse olmaz."

Üç adam da Emma'nın sözleri karşısında dehşet içinde ona döndüler. Emma onların ifadeleri karşısında gözlerini devirdi. "Gerçekten ölmedi. Ölmüş gibi davranacağız. Bu çadırda ne olduğunu üçümüzden başka kimse bilmiyor. Küçük George'un başarılı olmadığını kim söyleyebilir?"

"Şey..." Blake rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bir süre sonra alaycı bir ifadeyle, "Üçümüzden daha fazlası var," diye itiraf etti. Emma bunun üzerine kaşlarını kaldırınca yüzünü buruşturdu. "Sen çılgılık atmaya başladığında kampın yarısı beni buraya kadar takip etti. Senin şey olduğunu anlayınca onları gönderdim..." Kadının şimdi yatak örtülerine sarınmış olarak oturduğu yeri işaret etti ve Emma kızardı. Sanki kampın yarısı onu kocası ve Küçük George'la birlikte yerde çırılçıplak çırpınırken görmüştü. Utanç verici bir bilgiydi ama bunun için fazla endişelenecek zamanı yoktu.

"Yaralı olup olmadığını anlamak için yeterince bakabildiler mi?"

Blake bir an düşündü, sonra yavaşça başını salladı. "Hayır, öyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum."

"Pekala, o zaman, karar verildi. Sen öldün, kocacığım." Emma kendi zekâsına gülümsedi. "Bu, sen onu kurtarana kadar Küçük George'un karısını güvende tutacaktır."

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Onu kurtarmam gerekiyor, değil mi?"

"Elbette. Ölü olmak sana büyük bir özgürlük veriyor. Seni kılıktan kılığa sokabiliriz. Bertrand'ın şatosuna gizlice girebilir, etrafı gözetleyebilir, onun nerede olduğunu öğrenebilir ve... Neden bana başını sallıyorsun?"

"Çok fazla kitap okumuşsun, karıcığım," dedi acımasızca, sonra Blake ile Küçük George'a bir bakış attı. "Bazı babaların artık kızlarının okumasına izin vermesinin iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum. Onları biraz rahatsız ediyor gibi görünüyor."

Emma gözlerini ona dikti ve, "Bu iyi bir plan!" diye tersledi. "Belki

de Chaucer'ın eserlerinden birindeki karakterler olsaydık-"

"Kocacığım!"

Amaury içini çekti. "Bir şeyi unutuyorsun, karıcığım. Öldüğüm düşünülürse, bu seni korumasız bırakır. Bertrand seni evliliğe zorlar."

Emma bunun üzerine kaşlarını çatı, sonra neşelendi. "Hamile olduğumu iddia edeceğim. O zaman güvende olurum."

Amaury bunun üzerine başını salladı. Böyle bir iddia onu güvende tutmak yerine daha büyük bir tehlikeye sokabilirdi. Bertrand için bir çocuğun sadece bir rahatsızlık olacağından hiç şüphesi yoktu. Ona duyduğu arzusun ne kadar büyük olduğuna bağlı olarak ya düşük yapmasını sağlayacak ya da onu öldürecek. Amaury onun düşük yapmasını sağlamaya çalışacağını düşünme eğilimindeydi, çünkü onun gözünde karısı çok arzulanan bir kadındı. Yine de bunu ona söyleme zahmetine katlanmıyordu, çünkü düşünceleri kendi planlarıyla meşguldü.

"Hayır, ölmeyeceğim," diye açıkladı, sonunda sütyenlerini giymek için harekete geçti. "Ama ölüyor olacağım."

On Üçüncü Bölüm

"Oh, leydim. Bu hiç adil değil!"

Emma elini hizmetçisinin omzuna koyarak yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Evet, kader vefasız bir cadıdır," diye mırıldandı ve iyi bir önlem için dramatik bir iç çekiş ekledi.

Amaury karısının kötü oyunculuğu karşısında hafifçe yüzünü buruşturdu, sonra Maude'un nefesi kesilince kendini unutmasına sessizce lanet etti.

"Bakın leydim! Kendine geliyor gibi görünüyor. Acı çekiyor."

Emma irkilerek yere baktı ve Maude'un, o sabah planını açıkladıktan kısa bir süre sonra takındığı ifadeless maskeye geri dönmeden hemen önce fark ettiğı ifadeyi yakalayınca kaşlarını çatarak kocasına baktı. Sanki uykusunda saldırıya uğramış ve bıçaklanmış gibi görünecekti. Ölümün kapısında olacaktı ama eşikten adımını atmadan önce oyalanıyordu. Resmi hikayeye göre Emma, kocası bıçaklanırken uyanmış ve kendini düşmanın üzerine atmıştı, böylece o ve kocası

ama Blake meşaleyle geldiğinde Küçük George'u bulmuşlardı.

Amaury ilk olarak Blake'ten önce geldiğini ve karanlıkta göremediği için kavgaya katıldığını, ama kötü adamın diğerleri gelmeden önce bir şekilde kaçtığını iddia edecekti. Ancak Bertrand ve Leydi Ascot, kocasına saldırması için başka kimseyi görevlendirmediklerini biliyorlardı ve Küçük George'un sadece önüne koydukları işi yaptığını varsayacaklardı. Kocasının bu komplonun, kadını bulmanın bir yolunu bulana kadar hem Emma'yı hem de Küçük George'un karısını güvende tutacağını umuyordu.

Emma kendi planının daha iyi işleyeceğini düşünüyordu ama erkekler aynı fikirde değildi, bu yüzden çoğunluğa boyun eğmek zorunda kaldı. O zamandan beri de bunun için endişeleniyordu. O gün sayısız sorun çıkmıştı. Önce diğerlerini, kocasının zavallı postunu kurtarmaya çalışmakla meşgul oldukları için ortalığı ayağa kaldırmadıklarına ve ormanda hayalet saldırganı aramaya koyulmadıklarına ikna etmek zorunda kalmışlardı. Bir de Maude sorunu vardı. Amaury ölmek üzereydi ve yolculuğun geri kalanında arabada baygın yatmak zorunda kalmıştı. Kocasının gerçek hastalıklarla iyi başa çıkamamıştı, bu yüzden bu sahte hastalığı daha da kötü karşılamasına şaşırmasın diye. Her fırsatta bir bebek gibi vagona binmek zorunda kaldığı için mızımızlanmış ve şikâyet etmişti.

Bu fırsatı sık sık elde etmişti. Maude'un Amaury'nin sargılarını değiştirmeye çalışmasını ya da onun aslında yaralı olmadığını öğrenmesini sağlayacak başka bir şey yapmasını engellemek için Emma da arabaya binmek zorunda kalmış, endişeli eş rolünü oynamıştı. Yolculuğun son gününün çoğunu Maude'un kocasının şikâyetlerini duymasını engellemeye çalışarak geçirmişti. Özellikle de öğle yemeğinde, ölümcül derecede hasta ve baygın olduğu sanılan kocasına verebileceği tek şey bir elmaydı. Sözde zayıf ve ölmek üzere olan kocasına yemek götürürken, bunu, iftarını açması için gizlice götürmeyi başardığı bir parça ekmekten başka bir şeyi olmayan aç bir adama açıklamaya çalışması hiç de iyi olmazdı.

Bundan sonra hava daha da kötüleşti, çünkü yağmur çiselemeye başlamıştı. Emma "zavallı" kocasını üstü açık vagona kuru tutmak için bir battaniye almış ve yolculuğun geri kalanında onun üzerine çömelmişti. Bu sadece

Battaniye tarafından biraz korundukları için daha fazla şikâyet etmesine izin verdi. Onun şikâyetleri ve uzun süredir böyle eğik durmaktan sırtının çatlamak üzere olduğu gerçeği bir araya gelince Emma kocasını bıçaklamaya hazır hale gelmişti.

Sonunda Richard'ın geçici mahkemesinin bulunduğu Leicestershire'a vardıklarında büyük bir rahatlama olmuştu. Amaury de rahatlamış görünüyordu. En azından, onu kaldıkları süre boyunca kalacakları bu odaya taşılırken, cehennemi yakınmalarını biraz olsun kesmişti. Ama artık odun gıcırtiları ve vagon tekerleklerinin uğultusu onun şikâyetlerini örtmüyordu ve Maude artık onlardan vagonun uzunluğu ve bir battaniyeyle ayrılmıyordu. Emma onu sessiz tutan tek şeyin bu olduğundan şüpheleniyordu ve hizmetçinin gidişini görmek için acele etmiyordu. Yine de buna mecbur kalabileceğini düşünmeye başlamıştı. Çünkü kocası belli ki rolünü sürdürmekte zorlanıyordu. Aslında yapması gereken tek şey sessiz kalıp dinlenmekti ama görünüşe bakılırsa bunu başarması bile onun için çok zordu.

Emma pes edip Maude'u göndermek üzereydi ki kapı çalındı. Hizmetçi hemen cevap vermek için acele etti ve Blake'in ardından kral içeri girdiğinde küçük bir nefesle kenara çekildi.

Doğrudan yatağa doğru ilerledi. Kral Richard yere düşmüş savaşçısına baktı, omuzları hemen çöktü. "Demek doğruymuş," diye mırıldandı asık suratla ve Amaury kısık bir inilti çıkardı.

Ona bakarken Emma'nın dudakları sinirli bir şekilde gerildi. Tanrı aşkına, ölümün eşiğindeydi. İnlemeye ve kaşlarını çatmaya devam etseydi, insanlar onun iyileştiğini düşüneceklerdi. Lanet olsun! Bu onun kendi planıydı. En azından buna uyma nezaketini gösterebilirdi.

Richard kadının kocasına dik dik baktığını görünce kaşlarını çattı. "Sanırım bir şey söylemeye çalışıyor, madam," diye sertçe çıkıştı.

Emma kederli bir ifadeyle, "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, Majesteleri. O artık kelimelerin ötesinde. Ölüm onun yoldaşdır ve her zaman kur yaptığı kişilerden sessizlik talep etmiştir. Biraz oyalanacak, eminim, ama hepsi bir ah meselesi!" Aşağı bakarak Amaury'ye sertçe kaşlarını çattı. Adam onu çimdiklemişti.

Onu, lanet olası devi! Elini battaniyenin altından çıkarmış ve onu çimdiklemişti! Kimse onu görmediği için şanslıydı.

"Bir terslik mi var?" Richard sordu.

Emma kralın yüzündeki şüpheyi sertçe baktı ve başını salladı. "Hayır, Majesteleri. Sadece yeni ayakkabılarım," diye geçiştirdi. "Çimdikleyecek kadar yeniler." O sırada bakışları Blake'e kaydı ve onun kendisine bakıp Maude'a başını salladığını fark edince duraksadı, yüz ifadesini şaşkınlık kapladı. Tam Blake'in Maude'un gitmesi gerektiğini düşündüğünü anlıyordu ki kapı pat diye açıldı ve Küçük George, peşinde kollarından tutup geri çekmeye çalışan kralın muhafızlarıyla birlikte içeri daldı.

"O öldü!" diye kükredi keyifsizce. "Hepsi boşunaydı! O öldü." Son kelimesi, durma noktasına gelirken acı içinde yitip gitti. Muhafızlar hemen onu yakaladı ve odadan çıkarmaya çalıştı.

Blake, "Amaury'nin adamı," diye açıkladı krala hızla, o da başıyla onaylayıp kapıda boğuşan üç adama döndü. Aslında sadece muhafızları mücadele ediyordu. Küçük George olduğu yere yığılmıştı, savaşıyordu ama bir kale duvarı gibi hareketsizdi.

"Bırakın onu! Bırakın bizi!" Kapı adamlarının üzerine kapanır kapanmaz. Kral Richard odanın sakinlerini incelemek için döndü. Etrafında bir sır fırtınası estiğini hissediyordu ve neler olduğunu anlamayan tek kişinin kendisi olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. "Bunun anlamı nedir? Burada neler oluyor?"

Bir an sessizlik oldu. Sonra Amaury iç çekerek yatakta doğruldu. "Bu benim fikrimdi. Majesteleri," diye özür dileyerek yataktan kalktı.

"Ah, tatlı Aziz Christopher, bu bir mucize!" Maude dizlerinin üzerine çökerek şükran duası etti.

Emma iç geçirerek hizmetçisinin yanına gitti. "Evet, Maude. Bu harikulade." Kadının koluna girip, "Bu harika bir şey," diye onu teşvik ederken sesi pek memnun çıkmıyordu.

ayağa kalktı ama hizmetçi bunu fark etmedi. Sevinçten hıçkırarak hıçkırarak ağlamakla meşguldü. Onu kapıya doğru götüren Emma sırtını sıvazladı. "Lord hazretlerinin hastalığından sonra biraz içecek ve yiyecekten hoşlanacağına şüphe yok. Kendinizi yeniledikten sonra, belki ona bir yemek getirebilirsiniz."

"Evet leydim. Bu onun için iyi olacak." "Evet,"

diye onayladı Emma ve kapıyı kapattı.

Amaury, Küçük George'un kaskatı ve sessiz durduğu yere döndü, yüzündeki tek ifade umutsuzluktu. "Anlat bana," diye emretti.

Kral Richard bu emre karşı çıkmak ve kendi açıklamalarını talep etmek için ağzını açtı, ancak adam konuşmaya başlayınca bundan vazgeçti.

"Wesley'e ahırdaki atlara bakması için yardım ediyordum ki, Lord Woolsey'nin ilk adamıyla sohbet etmeye başladı," dedi Küçük George donuk bir sesle. "Sizin yaralanmanızdan dolayı onunla dertleştiğini ve buraya gelirken kendilerinin de birkaç talihsizlik yaşadıklarını söylediğini duydum."

Evet." Bang Richard bunun üzerine başını salladı. "Woolsey bu ayın başlarında saraya geldiğinde bana her şeyi anlattı. En sevdiği atı topallamış ve uyutulması gerekmiş, adamlarından biri hastalanmış ve kamp kurdukları gecelerden birinde nehirde yüzen bir kadına rastlamışlar." Amaury'nin adamı bu son bilgi üzerine yüzünü acıyla buruşturunca kral kaşlarını çatarak durakladı. "Ama kadının kim olduğunu bilmiyorlardı," diye ekledi bir süre sonra.

"Hayır, bilmiyorlardı. O bana bunu gösterene kadar ben de bilmiyordum." Küçük George elini uzatarak açtı ve ortaya küçük, yuvarlak bir bant çıktı.

"Karınızın mı?" Amaury isteksizce sordu.

Adam başını salladı. "Baş harflerimiz var."

Amaury onları ayıran birkaç metreyi geçti ve yüzüğü aldı. Yüzüğe dikkatle bakarak baş harfleri aradı ve görünce i ç i n i çekti.

Yüzüğü geri vererek, ilkinin omzuna sarıldı. "Bunca zamandır ölü müydü?"

"Onu kaçırıldıktan iki gün sonra buldular, ancak en az bir gün suda kalmış gibi görüldüğünü söylediler."

Yeterince sabrettiğini düşünen Kral Richard kollarını kavuşturdu ve hepsine kaşlarını çattı. "Burada neler oluyor? Amaury, kendini açıkla. Belli ki yaralı değilsin. Neden bana yaralı olduğunuz söylendi?"

"Özür dilerim Majesteleri ve şimdiye kadarki hoşgörünüz için minnettarım," diye mırıldandı Amaury, kralına dönmeden önce ilkinin omzunu sıkarak. Emma bunun bir protokol ihlali olduğundan emindi. Birinin krala arkasını göstermemesi gerekiyordu ama Richard üzgün görünmüyordu. Aslında o anda entrikaya o kadar dalmıştı ki, fark etmediğinden bile şüpheleniyordu.

"Düğünden bu yana bazı zorluklar yaşadık," diye açıkladı kocası şimdi. "Önce haydutlar, sonra da iki ayrı saldırıda paralı askerler tarafından kuşatıldım ve köpeklerim benim için hazırlanan zehirle öldürüldü. Karım ve ben buraya gelirken saldırıya uğradık. Sonra ilk eşimin düğünden birkaç gün sonra benim ölümümü görmeye yardım etmesi için kaçırıldığını öğrendik."

Kral tüm bunları sindirdi, sonra tek kaşını kaldırdı. "Bertrand mı?"

"Benim tahminim bu."

"Peki ya sözde yaşadığınız bu yaralanma?"

Amaury küçük George'a bir bakış attı, sonra içini çekti. "Bu George'un karısı içindi. Son saldırı başarısız olursa beni öldürmesi emredilmişti. Onun ölüm tehdidiyle. Ölümün eşiğinde olmamın onu ve Emma'yı aynı anda koruyacağını umuyorduk. Ayrıca, burada kalmamdan sabırsızlanıp beni burada öldürmeyi tekrar deneyecekleri ve suçüstü yakalanacakları umudu da vardı."

"Peki ya şimdi?"

Amaury tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Hâlâ bir tuzak olarak işe yarayabilir."

"Hizmetçini unutuyorsun. Şimdiye kadar iyileştüğınızı herkese söylemiştir. Hatta ayağa kalkmışsınızdır."

"Evet," dedi Amaury alaycı bir ifadeyle. "Ama bu bizim yararımıza olabilir. Evet, işe yarayacak," diye karar verdi. "Sen ve Blake hâlâ zayıf olduğumu ama kesinlikle iyileştigimi açıklayabilirsiniz. Bu onları başka bir girişimde bulunmaya zorlayacaktır."

Kral bunu düşündü, sonra başını salladı. "Kendi adamlarımı kapıda görevlendireceğim ve--"

"Hayır! Özür dilerim Majesteleri, ama suikastçılara engel olacak bir şey yapmanızı istemem. Muhafızlar onları tamamen korkutup kaçırabilir. O zaman onlarla daha sonra uğraşmak zorunda kalırım. Muhafızlara ihtiyacım yok. Hasta olmamak gibi bir avantajım var. Onları bekliyor olacağım."

"Buna izin vermeyeceğim, de Aneford. Bertrand korkak olabilir ama annesi zeki biri. Senin bu hileni hemen anlayabilirler. Yanınızda en azından bir muhafız olsun. Burada, odada."

Amaury bunu düşündü, sonra başını salladı.

"O muhafız ben olacağım." Herkes ona baktığında, Küçük George elini tuttuğu yüzüğün üzerinde sıktı. "Adaletin yerini bulduğunu görmek benim de ilgimi çekiyor."

Kral Richard, "Öyle olacak," diye karar verdi.

Emma patikada durdu ve başını yukarı kaldırarak etrafındaki çiçekli ağaçların tatlı kokusunu içine çekerken gözlerini kapattı.

Kralın Leicestershire'daki geçici sarayına varışlarının ikinci sabahıydı ve Emma için son bir buçuk gün endişe dolu bir kâbus olmuştu. Beklemek en sevdiği aktivitelerden biri değildi ama birinin kocasını öldürmeye çalışmasını beklemek dayanılmaz bir şeydi. İlk başta bu fikirden hoşlanmış gibi görünen Amaury bile, kesinlikle acele etmeyen suikastçıları beklerken boşa geçen saatlerin yorgunluğunu göstermeye başlamıştı. Bu, kocasını öldürmeyi ertelemesinin nedenlerinden biriydi.

odalarına dönüyorlardı. Kocasının sabırsızlığı giderek artıyordu. Bahçede birkaç dakika yalnız kalmak hoş bir sürpriz gibi gelmişti. Burası çok ferah ve temizdi. Gerçekten de saray ona yabancıydı. Herkes çok soğuk, umursamaz ve oldukça sefih görünüyordu. Kaç kadının başka kadınların kocalarıyla yattığını düşünmek aklını başından alıyordu. Ama bu, burada yaşanan ihlallerden sadece biriydi, diye düşündü ve masada yaptığı bir konuşmayı acımasızca hatırladı.

Emma, insanları şok etmekten zevk alan, oldukça soğuk ve yakıcı bir yaratık olan Leydi Magdalyn'in yanına oturmuştu. Leydi Ascot salona girdiğinde Emma'nın ona dikkatle baktığını fark edince Magdalyn ona yaklaşmış ve mırıldanmıştı: "İğrenç, yaşlı bir kaltak, değil mi? Onun oğluyla evlenmekten kurtulduğun için şanslısın." Sonra bir sessizlikten sonra, "Hizmetçisi nerede acaba? Bu ziyarete kadar onları hiç ayrı görmemiştin."

Magdalyn'in hizmetçi kelimesini bu kadar alaycı bir şekilde telaffuz etmesini merak eden Emma, "Leydisinin hizmetçisi mi?" diye mırıldandı.

"Hm. O hizmetçiden çok daha fazlası. Eğer saray dedikodularına inanılacak olursa, Leydi Ascot'un sevgilisi. Ama tabii ki nezaket gereği ona hizmetçi deniyor."

"Sevgili mi?" Emma bu fikir karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Kendisi de bir kadın olduğundan, hizmetçinin birleşme için gerekli olan o tuhaf uzantıya sahip olmayacağından emindi. O halde nasıl sevgili olabilirlerdi, diye şaşkınlıkla düşündü. Ama bu düşüncelerini yüksek sesle dile getirdiğinde. Magdalyn Hanım gülmüş ve şaşkın bir tiksintiyle başını sallamıştı.

"Safsın, değil mi?" diye söylendi, sonra ayağa kalkıp başka bir koltuğa geçti. Birkaç dakika sonra, yüksek sesli kahkahalar Emma'nın gözlerini masaya çekmiş, Magdalyn ve yanındaki kadının ona bakarak açıkça güldüklerini görmüştü.

Bir dalın şaklaması Emma'nın gözlerini irkilerek açmasına ve karşısındaki adama bakmasına neden oldu. "Bertrand." Ona temkinli bir şekilde baktı, adam ona gülümsediğinde rahatsızlığı sırtına doğru tırmandı.

"Günaydın, Leydi Emmalene. Görüyorum ki siz de bahçeleri seviyorsunuz. O halde ortak bir noktamız var."

Etrafında dolaşmak için dikkatlice yana kayarak, yapmacık bir şekilde başını salladı. "Kocamın yanına dönmeliyim. Onu bu kadar ihmal ettiğim için ihmalkâr davrandım. Endişelenecektir." Endişeden de öte, diye düşündü acımasızca. Bertrand tarafından tek başına ve habersizce yakalanacak bir duruma düştüğünü öğrenirse kocası çok öfkelenirdi. Yemek saatleri dışında onu koruyabileceği bir odada kalmasını emretmişti. O zaman yemek için doğrudan salona gidecek, sonra da doğrudan geri dönecekti. Aslında, Blake'i ona eşlik etmekle görevlendirmişti. Ama o sabah masaya vardığında. Kral Richard onunla konuşmak istediğini söylemişti.

Kocasının arkadaşı tereddüt edince Emma ona iyi olacağını ve iftarını bitirir bitirmez doğrudan kocasının yanına döneceğini söylemişti. Ancak o zaman isteksizce kralına katılmak için ayağa kalkmıştı. Kimse kraliyet ailesini reddetmezdi.

Emma bu sözü verirken gerçekten ciddiymi ama Magdalyn onu yalnız bıraktıktan sonra bir hizmetçi önüne biraz yağlı peynir ve bir parça esmer ekmek koydu ve Emma midesinin protesto için yuvarlandığını hissetti. Bir an için hasta olabileceğinden korkmuş, sonra boğazındaki safrayı yutmayı başarmıştı. Herhangi bir hastalığa yakalandığını düşünmüyordu. Aslında midesinin bu kadar gergin olmasını sadece son gün değil, haftalardır yaşadığı sürekli endişe gerginliğine bağlıyordu. Sıkıntılara ilk tepki veren her zaman midesi olmuştu. Başı genellikle ikinci sırada yer alırdı ve şimdiden başının ağrımaya başladığını hissedebiliyordu.

"Sık sık tedirgin olur mu?" Bertrand sordu ve kadının yüzündeki şaşkınlığa şaşırmadı. Onun düşüncelerinin çok uzaklarda olduğunu biliyordu. Son birkaç dakika boyunca yüzündeki duygu oyunlarını izlemiş, her bir ifadenin olumsuz olduğunu fark ettiğinde kalbi umutla çarpmıştı. Bir kaş çatma, bir iç çekme, bir yüz buruşturma. Evet, Leydi Emma evliliğinde mutlu değildi. Durumun böyle olacağından şüphelenmişti. De Aneford elleri kash, kulaklarının arasında odundan başka bir şey olmayan büyük bir soytarıydı. Bir insan böyle bir adamı kendisine nasıl tercih edebilirdi? İmkânsızdı. Bertrand kadınlar için çekiciliğinin farkındaydı.

Hayır. Bertrand şimdi Leydi Emmalene'in kocasını sevmediğine karar verdi. Gytha ona geceleri tutkusundan ağladığını söylediğinde başka türlü olabileceğinden korkmuştu ama şimdi o ağlamaların acı dolu hıçkırıklar olduğuna karar verdi. Hayır, kadının duyduğu zevk ıgıllıkları değildi bunlar. Kadınlar böyle şeyler yapmazdı. Sadece erkekler tensel zevklerine yenik düştüklerinde zafer ıgıllıkları atarlardı. Bunu bilmesi gerekirdi. En az yüz kadınla yatmamış mıydı? Ve hiçbirisi zevkle haykırmamıştı.

Emma onun sorusu üzerine kaşlarını çattı ve orada başlayan ağrıyı hafifletmek için boşuna alnını ovuşturdu. "Kocamın yanına dönmeliyim."

"Bekle!" Kolundan tutarak onu kendi tarafına çekti. "Lord Amaury'nin talihsizliğini duydum ve üzüntülerimi ifade etmek istedim."

Emma'nın ağzı onun sözleri karşısında gerildi. Sempatı duymaktan çok kına yakmak istiyor gibiydi.

Onun hoşnutsuzluğunu fark eden Bertrand neredeyse sevinçten ellerini ırpacaktı. Ona göre bu, kadının evliliğinde gerçekten mutlu olmadığı anlamına geliyordu. Kadının onun sözlerini anlaması ve kocasının son zamanlarda yaşadığı talihsizliklerin arkasında annesiyle kendisinin olduğunu fark etmesi imkânsızdı. Annesi çok zekiydi.

"Kocan senin gibi bir eşe sahip olduğu için çok şanslı," dedi ona tutkuyla, bu konuşmada esirgediği ilk gerçeklik zerresiyle. Amaury'nin şanslı olduğunu düşünüyordu ve bu şansa yakında sahip olmayı umuyordu.

Emma'nın midesi, karşısındaki adamın yüzündeki açgözlü hesaplamayla tekrar yuvarlandı. Adamın, kocası öldükten sonra istediği her şeyi elde etme olasılığının tadını çıkardığını, şu anda sahip olduğu her şeye sahip olma fikrinden zevk aldığını biliyordu.

Emma düşüncesizce, "Evet, çok şanslı," diye onayladı. "O artık büyük bir düğ, büyük bir mülkü, birçok hizmetkârı ve yolda olan bir varisi var."

Emma, Bertrand'ın buna verdiği tepkinin tadını sonsuza dek çıkaracaktı. Çok şaşırmış görünüyordu. Onun sersemlemiş halinden yararlanarak aniden döndü ve bahçeye doğru ilerledi. Baş ağrısı da endişesi gibi hafiflemeye başlamıştı. Artık kocasına karşı başka bir girişim olmayacaktı. Leydi Ascot ve Bertrand bunun boşa çaba olduğunu düşüneceklerdi. Bir varis olsa bile zorla evlendiremezlerdi. Bunun doğru olmaması çok yazık, diye düşündü iç çekerek.

Neredeyse şatoya açılan kapılara ulaşmıştı ki Leydi Ascot kapılardan içeri adımını attı ve ona doğru ilerlemeye başladı. Adımları titreyen Emma, kadının yanına geldiğinde yavaşladı ama Leydi Ascot soğuk bir baş sallamadan başka bir şey yapmadı.

Emma çok daha yavaş adımlarla kapılara doğru ilerlemeye devam etti, sonra durup arkasına baktı. Bertrand hâlâ onu bıraktığı yerde duruyordu. Annesi ona ulaşana kadar orada kaldı. Leydi Ascot durakladı ve birkaç kelime konuştular, sonra bahçe yolunda ilerleyip gözden kaybolmadan önce sinsice etraflarına baktılar.

Emma dudağını ısırarak bir an tereddüt etti, sonra nefesinin altından küfrederek bahçeye geri döndü. Ağaçların kenarında durup endişeyle etrafına bakındı, sonra ağaçların arasına doğru temkinli adımlarla ilerleyerek seslerinin belli belirsiz mırıltısını takip etti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hamile, anne. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur," diye tersledi Bertrand.

"Bana ukalalık yapma, evlat!" Bu sözleri keskin bir çatırtı izledi. Yapraklardan bir dalı kenara iten Emma, Bertrand'ın kıpkırmızı bir yanak tuttuğunu gördü. Annesi bastonunu tekrar yere koyuyordu.

"Özür dilerim." Adam üzüntüyle ona baktı. "Sadece perişan haldeyim. Tüm çalışmalarımız ve planlarımız boşa gitti."

"Saçmalık. Planladığımız gibi devam edeceğiz."

"Ama o hamile. Eğer bir varis varsa evlenmeye zorlanamaz."

"Düşük yaparsa yapabilir," dedi Leydi Ascot soğuk bir sesle. "Ve bunu ayarlamak o kadar da zor olmasa gerek."

Emma'nın gözleri dehşet içinde açıldı. Hiçbir şeyden çekinmeyecekler

miydi? "Ah anne, çok zekisin."

"Ve bunu sakın unutma."

Emma bunun üzerine yüzünü buruşturdu ama bu sadece gönülsüz bir çabaydı. Haziran ayının sonuna gelinmiş olduğu düşüncesi dikkatini dağıtmıştı. Düğünden hemen sonra, bir aydan fazla bir süre önce son kadın zamanını geçirmişti. Geç kaldığını düşünüyordu ama buna pek inanmıyordu. Genelde güneşin doğuşu ve batışı kadar düzenliydi. Ama son zamanlarda büyük bir stres altındaydı ve bunun böyle şeyleri etkileyebileceğini duymuştu.

Bu sabah iftara oturduğunda miden bulanıyordu, diye hatırlattı zihninin kötü bir parçası ona ve Emma'nın eli midesinin üzerinde sıkıştı. Strestendi, diye kendini rahatlatmaya çalıştı. Stres her zaman midesini etkilerdi.

Peki ya sürekli kendini rahatlatma ihtiyacı? Bu bir belirti değil miydi? Emma irkildi. Hamilelik belirtilerini çok iyi biliyordu. Fulk'la evliliğinin ilk ayında bunları ezberlemişti. Zayıf bir mesane genellikle bir belirtiydi ve son zamanlarda her zamankinden daha sık su yapmak zorunda kaldığı doğrudu. Mahkemeye gidene kadar fark etmemişti, çünkü bu tür meselelerle ilgilenmek için durup bir yer bulmanın en uygunsuz olduğu zamanlarda en belirgin hale gelmişlerdi.

Yüce Tanrım! Hamile olamazdı! Uzun zamandır özlemini çektiği tek şeyin aniden nefesini kesmesi ironikti. Ama gerçek olduğunu düşünmediği bir hamileliği sahiplenmekteki aptalca düşüncesizliği, özlemini çektiği çocuğu tehlikeye attıysa...

"Bunu nasıl yapacağız? Bu onun hayatını tehlikeye atmaz, değil mi?"

"Hayır. Gytha bir yolunu bulacaktır. Bu arada o kadın hangi cehennemde? Ona bizimle burada buluşmasını söyledin, değil mi?"

"Evet, elbette. Muhtemelen geç kalmıştır. Kibirli bir sürtük. Hanımefendinin hizmetçisi olarak ona neden katlandığınızı bilmiyorum."

Emma bunun üzerine kaskatı kesildi. Gytha, Leydi Ascot'un hizmetçisi miydi? Sevgilisi olduğu söylenen kişi mi? Aradıkları kanıt buydu. Amaury'ye söylemeliydi. Kral, Bertrand'la annesini ögle yemeğinden önce kuleye getirtecekti. Emma bu haberi vermek için acele etmek üzere doğrulmuştu ki, başının içinde bir ağrı patladı. Darbenin etkisiyle tökezleyerek titreyerek döndü ve Gytha'nın soğuk bir şekilde glmseymen yüzünü seçebildi, sonra karanlık bir kükremeye gelip onu ele geçirdi.

"Karım hangi cehenneme gitti?" Yatak çarşaflarını bir kenara atan Amaury ayağa kalktı ve yerde volta atmaya başladı.

Küçük George, lordunun sabırsızlığı karşısında kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi.

Amaury sessizliğinden dolayı ona kaşlarını çatarak pencereye doğru ilerledi ve dışarıya baktı. Bu hareketsizlikten ve karısının yemek için ayrılmak zorunda olmasından nefret ediyordu. Akılınca bu onu tehlikeye atıyordu ve bundan hoşlanmıyordu ama Blake ve Kral Richard onun gitmesi gerektiği konusunda anlaşmışlardı. Suikastıya saldırma şansı vermek içindi bu. Ayrıca, Bertrand ve annesinin karısına herkesin içinde zarar veremeyecekleri konusunda onu temin etmişlerdi. O zamanlar buna katılmış olsa da, şimdi geç kaldığı gerçeği a bir sıçan sürüsü gibi i organlarını kemiriyordu.

İlk atlısını onu aramaya göndermek üzereydi ki, bailey'den ayrılan  atlı dikkatini çekti. Kısa bir süreliğine dikkati dağılınca gözlerini iki kadınla birlikte seyahat eden adama dikti ve birden onun Bertrand olduğundan emin oldu. Atlılar aynı arabaya ve ufak tefek bir şekle sahipti. Buna ek olarak, yanındaki kadınlardan biri Leydi Ascot'a çarpıcı bir benzerlik gösteriyordu. Amaury'nin bakışları son biniciye kaydı ve kaşlarını çattı. Kadın tanıdık geliyordu ama bu mesafeden yüzünü göremiyordu, tek bildiği onun küçük karısı olamayacak kadar iri olduğuuydu.

Bakışları tekrar adama kaydı ve kucağındaki duvar halısını fark edince gözlerini kıstı. Atla dolaşmak için çok tuhaf bir şeydi. Çok da büyüktü, kucağından taşmış ve atın iki yanından aşağı sarkmıştı Amaury'nin dikkatini çekti. Sonra kaskatı kesildi, rulo halindeki kumaşın kıvrımlarından küçük bir altın parçasının kayıp yere düştüğünü görünce kanı dondu.

Pencereden dönerek uzaklaştı, yatak çarşaflarının altından kılıcını kaptı ve kapıya doğru koştu.

"Lordum!" Küçük George oturduğu yerden sıçrayarak onu takip etti. "Bu da ne?!"

Amaury, koridordan gelen adam aniden yoluna çıkmadan ve onu durdurmak için kollarından tutmadan saniyeler önce bu ünlemi duydu. "Ne yapıyorsun sen? Her şeyi riske atıyorsun!"

Tıslayarak söylediği bu sözlerin Amaury'nin engelinin yüzüne bakmasına yetmesi biraz zaman aldı.

Blake'i tanıyınca aceleyle atletinin önünü tuttu. "Nerede o?"

"Kim?"

"Emma. Nerede o? Onu odaya geri getirecektin."

"Kral benden..." Durakladı. "En az yarım saat önce iftarını bitirmiş olmalıydı," diye itiraf etti acımasızca.

Amaury küfrederek onu itti ve koridorda ilerlemeye devam etti.

Kendisi de hoş olmayan bazı tanımlayıcı sözcükler mırıldanan Blake, onun peşinden aceleyle koşarak pelerini çıkardı.

"En azından bunu giy," diye tısladı Blake, elbiseyi üzerine örttü ve kapüşonu yüzünü kapatacak şekilde yukarı çekti. Küçük George'a dönüp bakarak, "Geri dön ve odanın kapısını kapat, dostum! Herkesin ve her şeyin onun uyandığını bilmesine izin verir misin?"

Patinaj yaparak durdu, ilk önce bu emri yerine getirmek için adımlarını geri çekti, sonra Blake, "Böyle acele etmemelisin Amaury," derken iki adama tekrar yetişti. Dikkatleri üzerine çekeceksin. Nereye gidiyorsun?!" diye ekledi merdivenlerin dibine vardıklarında ve Amaury aniden dış kapılara doğru döndüğünde.

"Lord Blake?!"

Kral salonun yan kapısından yaklaşırken Blake hızla dönerek durdu ve başıyla selam verdi. Omzunun üzerinden bir bakış Amaury'nin kapıdan kaçtığını gösterdi.

"Rise. Ne oluyor?"

Eğildiği yerden doğrulan Blake, boş salona kısa bir süre baktıktan sonra, "Leydi Emma kayıp," diye mırıldandı.

"Ne?" Kral Richard bir an şaşkınlık ve dehşet içinde ona baktı. Sonra bakışları açık kapıya ve bailey'i geçerek ahırlara doğru giden pelerinli figüre kaydı. "Bu-?"

"Evet."

"Yüce Tanrım!" Richard hemen onun peşinden gitti; Blake, Küçük George ve kralın canlı silahşorları da onu takip ediyordu.

Amaury atıyla dışarı çıktığında ahıra yeni varmışlardı.

Kral elini kaldırdı ve onu durdurmak için ağzını açtı ama artık çok geçti. Amaury sanki şeytan peşindeymiş gibi atını sürdü.

"Lanet olsun! Bir şeylerin peşinde olmalı. Ahır ustası nerede?! Atlara ihtiyacım var, adamım! Bana at getirin!"

Amaury'nin goblenin altından kayan küçük altın eşyayı gördüğü noktaya ulaşması sadece birkaç dakika sürmüştü ama bu ona sonsuza kadar sürmüş gibi gelmişti. Daha onu almak için atından inmeden önce küçük bir terlik olduğunu fark etmişti ama onu eline aldığı anda korkusu gerçeğe dönüştü ve bir anlığına keder içinde kayboldu.

"Ne oldu, de Aneford? Orada ne var?"

Amaury, o ve diğerleri yanında diz çökerken Kral Richard'a baktı. Terliği görmeleri için havaya kaldırırken sessizdi.

Blake'in yüzü hemen kızardı. "Emma bu sabah altın rengi giymişti."

"Evet." Elini terliğin üzerine kapatan Amaury hızla yeniden ata bindi. "Bertrand onu aldı. Odamın penceresinden onu annesi ve başka bir kadınla giderken gördüm."

Kral heyecanla, "Ve o olduğunu anlamanız için arkasında bir terlik bırakmış!" diye tahmin etti.

"Hayır. Bertrand'ın önünde atın üzerine sarılmış bir duvar halısı vardı. Bu bir ucundan düştü."

Kral Richard bunun üzerine yüzünü buruşturdu. Eski bir halıya sarılıp götürülmek, zorla götürülmek ve bir sevgiliye iz olarak giysi parçaları bırakmak kadar romantik değildi. Richard romantizmden hoşlanırdı.

"Durun!" Kral, Bertrand'ı kovalamak için atını çevirdiğinde emretti.

Amaury tereddüt etti. Yasalara göre kralın emrini görmezden gelemezdi ama o anda bunu yapmak istedi. İçinde çalkalanan hayal kırıklığıyla durakladı.

Richard sakince, "Nereye gittiklerini bilmiyorsun," dedi. "Dikkatsizce koşuşturamazsınız. Bunun üzerinde düşünmeliyiz."

"Üzerinde düşünecek bir şey yok. Bu yöne doğru gittiler. Acele edersem fazla uzaklaşmadan onları yakalarım."

Son birkaç kelime kesinlikle onun için bir mesaj taşıyordu. Kral Richard eğlenerek düşündü. "Ya düz gitmedilerse? Ya ağaçların altına girer girmez bir yöne ya da başka bir yöne döndülerse? Bakmak isteyen herkes tarafından kaleden görülebileceklerini fark etmezler miydi sence? Leydi Emmalene'in kayıp olduğu anlaşıldığında ilk şüphelenilecek kişilerin kendileri olacağını bilmiyorlar mıydı?"

"Evet," diye acı acı itiraf etti Amaury, sözlerin ardındaki bilgeliği ve bunu kendisinin de düşünmesi gerektiğini ve paniğe kapılmasaydı büyük olasılıkla düşüneceğini fark ederek. İnsanları paniğe sürükleyen şey

Öldürüldü. Bir savaşçı olarak bu kadar uzun süre hayatta kalmasının nedeni paniklememesiydi. Yirmi küsur yıl boyunca kendisiyle yaşamış olmasına rağmen kendi sağlığı için hiç paniklememiş olması tuhaftı ama şimdi Emma'nın tehlikeydi ve elinden başka bir şey gelmiyordu.

"Malikânesine doğru gidiyor olabilir," diye önerdi Blake. "Buradan çok uzakta değil, gerçi hatırladığım kadarıyla o yöndeydi." Eliyle kuzeyi işaret etti.

Richard düşünceli bir ifadeyle, "Evet, ama ağaçlara çarpar çarpmaz o tarafa gitmiş olabilir," dedi.

"Evet," diye karar verdi Amaury bir süre sonra. "Büyük ihtimalle oraya doğru gidiyor. Elindeki tek toprak orası ve Emma'yı iradesi dışında elinde tutarken onu başka bir yere götürme riskini göze alamazdı."

Kral silah arkadaşlarından birine dönerek eliyle işaret etti ve adamı hemen yanına getirdi. "Kaleye dönün. Yüz adam topla. Hayır, iki yüz, sonra bizi takip edin. Amaury'nin adamlarını da getirin."

"Acele edersek adamlara ihtiyacımız kalmaz," diye mırıldandı Amaury sabırsızlıkla, asker bir an önce kaleye doğru atını sürerken.

Kral, "Onun kalesi buradan sadece bir günlük mesafede ve bizim bilmediğimiz bir kestirme yol biliyor olabilir," dedi. "Eğer öyleyse, biz hazırız. Atına bin, de Aneford."

Atını rahatlamış bir şekilde döndüren Amaury, karısının peşinden yola koyuldu.

Bölüm On Dört

Emma uyandığında nefes alamadığını ya da göremediğini, başının korkunç bir şekilde ağrıdığını, sıcak ve terli olduğunu ve her yerinin ağrıdığını fark etti. Ayrıca kesinlikle eski ve tozlu bir şeye sarılmıştı ve bu şekilde zıplatıldığı için bir at olduğunu tahmin ettiği şeyin üzerinde asılı duruyordu.

On dakika sonra, altındaki sarsıcı hareket aniden durduğunda, hâlâ bu karmaşanın içine girdiği için kendini azarlıyordu. Bir an sonra, kalın ve sert malzemeden yapılmış ellerin kendisini kavradığını hissetti.

kısa bir süreliğine yer değiştirdi, itilip kakıldı. Sonra üzerindeki örtü yırtılarak açıldı ve kendini küçük bir taş odada bir yatağın üzerinde yatarken buldu.

"Uyanmışsın."

Emma karanlıktan aydınlığa ani geçişten sonra görmekte biraz zorlanıyordu ama konuşmacıyı tanımak için gözlerine ihtiyaç duymadı: Bertrand. Ve sesi son derece memnun geliyordu. Kafasına vurulup kaçırılmasıyla ilgili duygularını paylaşmak için ağzını açtı ama boğazının kuruyarak kapanmasından önce ağzından çıkan tek şey hayal kırıklığı yaratan bir mırıldanmaydı.

"Bir içecek." Bertrand ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Sana bir tane getireyim. Sen şimdi dinlen. Uzun bir yolculuktu."

Emma onun gidişine ters ters baktı, sonra mutsuzca içini çekti ve yatağın kenarına oturup etrafına bakınmaya başladı. Görecek pek bir şey yoktu. Üzerinde oturduğu karyola odadaki tek mobilya parçasıydı. Bunun dışında hapishanesinde bir pencere ve küçük bir şömine vardı. Yüzünü buruşturarak kendini öne attı, beceriksizce ayağa kalktı ve sendeleyerek pencereye doğru yürüdü. Çok uzak değildi ama kare şeklindeki açıklığa ulaştığında kilometrelerce yol kat etmiş gibi görünüyordu.

Çıkıntıya yaslanarak pencereden gelen tatlı temiz havayı derin derin içine çekti, sonra yüzünü öğleden sonra güneşinin öpücüğüne doğru eğdi. Doğanın her iki nimeti de, şimdi bir duvar halısı olduğunu gördüğü şeyin içinde geçirdiği saatlerden sonra enerji vericiydi. Birkaç dakika içinde ağrıları ve acıları hafiflemeye başladı ve elindeki soruna konsantre olabildi.

Kocasının öldüğünü görmek isteyen insanlar tarafından bir kulede esir tutuluyordu. Ve eğer gerçekten bir çocuk taşıyorsa, çocuğunun da ölmesini.

Emma bir elini karnına götürerek hafifçe yokladı. Acı ya da hassasiyet yoktu. Hamile olsaydı ve ata binmek bebeği düşürmüş olsaydı her ikisi de olurdu değil mi? Ve o ata binmek en kararlı bebeği bile düşürmeye yeter miydi? Belki de hamile değildi. Bu olasılığa hevesle sarıldı, sonra başını salladı. şu anda her iki şekilde de emin olamıyordu. Geriye dönüp baktığında, birkaç tane

belirtiler vardı ama bunlar sadece stresten kaynaklanıyor olabilirdi. Yine de hamile olabileceği ihtimalini göz ardı edemezdi ve eğer öyleyse, Bertrand'a söylediği sözlerle o çocuğu büyük bir tehlikeye atmıştı. Annesi şimdi onun düşük yaptığını görmek istiyordu.

Buradan gitmesi gerekiyordu, diye düşündü Emma acımasızca, bakışlarını pencerenin dışındaki manzaraya odaklayarak. Eski bir kaleydi. Eberhart'tan çok daha küçüktü. İçinde bulunduğu kulenin penceresi kalenin yan tarafına bakıyordu.

Eğilip başını sağa çevirdiğinde, surların bailey'i çevreleyen tarafını ve asma köprünün iki yanında duran gözetleme kulelerinden birini görebiliyordu. Gözetleme kulesinde iki adam görev yapıyordu. Etrafı gözetlediğini fark etmesinler diye başını içeri doğru eğdi, sonra dönüp penceresinin altındaki zemine baktı.

Aşağıya doğru uzun bir yol vardı. Çok uzun bir yol. Duvarın önünde ince bir toprak şeridi, sonra da muhtemelen tüm kaleyi çevreleyen bir hendek vardı. Bunun ötesinde, ağaçlar başlamadan önce yüz metre kadar uzanan bir açıklık vardı. Bu yoldan kaçamayacağına karar verdi acımasızca. Uçamazdı.

İç çekerek döndü ve hapishanesine baktı. Donuk taş duvarlar, çıplak taş zemin, karyola ve kapı. Görünüşe göre kapı ve pencere tek iki çıkıştı. Eğer pencereden çıkamıyorsa, o zaman kapıdan kaçmalıydı. Ama kapının kilitli olduğunu zaten biliyordu. Bertrand'ın çıkarken kapıyı kilitlediğini duymuştu.

O halde onun kilidi açmasını sağlamalı, diye düşündü kararlılıkla. Belki de onu merdivenlerden aşağı indirmesini bile sağlayabilirdi. Elbette önce onun güvenini kazanması gerekiyordu. Bunu yapmanın en kolay yolu, Amaury ile evlenmektense onunla evlenmeyi tercih edeceğine onu ikna etmektir. Bunun zor bir iş olmayacağını düşündü.

Bertrand, kızın söyleyebildiği kadarıyla, kendisiyle ilgili oldukça yüksek bir fikre sahip görünüyordu. Buna hem Fulk'la olan düğününde hem de son günlerde sarayda tanık olmuştu. Evet, kolayca ikna edilebilirdi. Tabii ikna edilmeyi hazmedebilirse.

"Yapmak zorundasın," dedi kendi kendine kararlılıkla. "Yoksa kocanı ve taşıdığın çocuğu öldürebilirler."

Amaury atını yavaşlattı, sonra durup Blake'e ve onun yanında hayvanlarını dizginleyen krala baktı. "Kalelerine doğru gidiyor olamazlar. Bertrand'ın atı iki kişi taşıyor. Hayvanlarımızı geçmesi mümkün değil. Eğer eve doğru gidiyor olsalardı, onları saatler önce yakalamış olmamız gerekirdi."

Kral bir an sessiz kaldı, bakışları önlerindeki ormanda gezindi ve sonra dönüp geçtikleri patikaya baktı. Gözlerini hafifçe kıсарak, biraz gerideki küçük bir tepenin üzerinden akan uzun kırmızı bir dereyi seçebildi. Bu onun adamlarıydı. Amaury'nin hızına bakılırsa, gönderdiği ordu henüz onlara yetişememişti. Bu mesafeden, uzun bir beden gibi görünüyordular. Parlak kırmızı bir tırtıl, yoldaki bir tümseğin üzerinde sürünüyordu. Richard, "Belki de zaman kazandıracak bir kestirme yol biliyordur," dedi.

"Sizce bu mümkün mü?" Amaury bu fikir karşısında kaşlarını çatı.

Kral Richard omuz silkti. "Haritadan hatırladığım kadarıyla, malikânesi kuş uçuşu daha yakın, ancak derin bir nehir birkaç saatlik bir dolambaçlı yola neden oluyor."

Blake bunun üzerine başını salladı. "Evet. Nehre ulaştığımızda patikanın keskin bir dönüş yaptığını hatırlıyorum. Birkaç saat önceydi."

Richard şimdi Amaury'ye döndü. "Oraya yakın bir yerde yılın bazı dönemlerinde dövülebilecek bir nokta olabilir. Eğer öyleyse, bunu ancak bu yoldan sık sık geçen biri bilebilir."

Amaury'nin yüzü endişeyle buruştu. "Ama ya öyle bir yer değilse? Ya bu tarafa değil de başka bir yere gittiye?"

Kral sabırsızlıkla kaşlarını çatı. Bu adamla birkaç kez savaşa girmişti ve onun bu kadar kararsız ve belirsiz olduğunu hiç görmemişti. Bu adamın derdi neydi böyle? "Onun kalesi buradan sadece bir saat uzaklıkta, Amaury." Kralın sesinde kararlı bir sertlik vardı.

buna işaret etti. "Neden başladığımız işi bitirip oraya gitmiyoruz ve bunu öğrenmiyoruz?"

"Evet, elbette haklısınız."

"Hmm." Richard bir an ona dikkatle baktı, sonra başını salladı. Adam sağlıklı düşünecek durumda değildi. Bertrand'ın malikânesine vardıklarında Leydi Emmalene'i orada bulurlarsa, hiç şüphesiz hemen saldıracak ve kendini öldürtecekti. Eğer şans verilirse. O zaman ona bu şansı vermeyeceğine karar verdi Richard. "Buradan itibaren beni takip edeceksiniz," diye aniden duyurdu ve atını tekrar ileri doğru itti.

Bertrand döndüğünde kadın tekrar yatağa oturmuştu. Bir hizmetkâr da elinde bir fiçı bal likörü taşıyarak onu takip etti. Emma içkiyi kabul ederken kadına minnetle gülümsedi, kendisinin de taşıdığı yara ve izleri görüp irkilmemek için elinden geleni yaptı. Leydi Ascot'un hizmetkârlarına karşı davranışları bunu gösteriyordu.

Kadın giderken Bertrand ona, "İç," diye ısrar etti. "Kavrulmuş olmalısın."

Gülümsemeye zorlayarak kadehi kaldırdı, ancak kocasının birasındaki zehri hatırlayınca kadehi ağzına götürürken durakladı. Zehirle öldürülmekten korkmuyordu ama Leydi Ascot'un Gytha'nın bir çocuktan kurtulmak için bilebileceğini düşündüğü yollardan birinin bir tür iksir olması ihtimali her zaman vardı. Başka her şey için iksirler vardı. Neden düşükler için olmasın?

Bertrand'ın onun tereddütü karşısında kaşlarını çatıldığını görünce Emma testiye kaldırmaya devam etti ve kaptan bir yudum alır gibi yapmadan önce içindekileri gizlice kokladı. Sıvıdan sıra dışı bir koku almamıştı ama tedbirli olmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Yutkunuyormuş gibi yaparak kadehi indirdi ve ona gülümsedi. "Kendinizden oldukça memnun görünüyorsunuz lordum."

Bertrand sırtıtmaya başladı, vücudu onun tatlı gülümsemesi karşısında gözle görülür bir şekilde gevşedi. "Öyle olmalıyım. Hayalini kurduğum her şeyi elde etmekten bu kadar uzağım." Başparmağını ve işaret parmağını onun önünde bir saç teli genişliğinde birbirinden ayırdı.

Emma alnının ucundan ayak parmaklarına kadar kızardığını hissetti. Bunun öfkeden kaynaklandığını biliyordu ama utangaç bir tavırla başını eğip, "Berbat görünüyor olmalıyım," diye mırıldanırken Bertrand'ın bunu kızarıklık sanmasını ummaktan başka bir şey yapamadı.

"Evet."

Cazibenin onun başarısızlıklarından biri olmadığına karar verdi ve elini kaldırarak saçını biraz düzeltmeye çalıştı. Saçlarının döküldüğünü ve şimdi yüzünün etrafında kıvrırcık halkalar halinde uzandığını hissedebiliyordu. Elbisesi de acı çekmişti, tozlu buruşuk halini görünce sinirlendi. Altın rengi kumaş şimdi daha çok hardal renginde görünüyordu. Sabırsızlıkla, yüzünün de bir manzara olduğuna şüphe yok, diye düşündü. Planında başarılı olmak istiyorsa, ona çekici görünmeliydi.

Bertrand, Emma'nın görünüşünü düzeltmesini izledi ve bunun onun yararına olduğunu biliyordu. Kadınlar onun yanındayken hep süslenirlerdi. Çoğu zaman bu onu rahatsız ederdi ama şu anda tam tersi bir etki yaratmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Leydi Emmalene onu istiyordu. Öyle olması gerektiğini düşünmüştü, çünkü çoğu kadın öyle yapardı, ama umutlarının doğru çıkması harikaydı. Onu istiyordu... onu istiyordu...

Bertrand aniden üzerine atılınca Emma neye uğradığını şaşırdı. O kadar hazırlıksızdı ki, Bertrand onu yatağa doğru yuvarlayıp elindeki bardağı yere düşürdüğünde tek yapabildiği küçük bir itiraz ciyaklaması oldu.

Loş alacakaranlıkta ağaçların arasından kaleyi incelediler. "Onu burada tutuyorlar."

"Evet," diye kralla aynı fikirdeydi Blake. "Baksana, asma köprüyü kaldırmışlar. Kale davul gibi kilitli."

Amaury bunun üzerine atını ileri doğru itmeye başladı, ama Richard ve Blake dizginlerini tutup onu geri çektiler. "Hayır, Amaury. Bekle," diye ısrar etti Blake.

"Beklemek mi?! Karımı tutuyorlar."

"Ne yapacaksın? Atla gidip kapıyı mı çalacaktın?" Blake acımasızca sordu.

"Blake haklı. Adamlarımızı beklemeliyiz. Onların büyüklüğü bize yardımcı olacaktır. Gelin." Richard atını döndürdü, sonra durakladığı yerden Amaury'ye bakmak için durakladı. "Beklerken dinlenmeli ve rotamızı çizmeliyiz."

Eyerine çökmüş olan Amaury başıyla onayladı. Mantıklı gelmişti. Kimse bir savaşa dikkatsizce at sürerek gitmezdi. Biri planlar ve planlar ve sonunda kazanır. Bunu biliyordu. Bu yüzden hiçbir savaşı kaybetmemişti... ama yine de bu savaşa neredeyse balıklama atlamıştı. Bu onu neredeyse hasta ediyordu. Kendini ya da daha kötüsü Emma'yı öldürtebilirdi. Onun goblenden düştüğünü gördüğünden beri acele ediyordu. Daha doğru dürüst görmeden önce bunun karısına ait bir şey olduğunu anlamıştı. Amaury'nin daha önce hiç böyle önsezileri olmamıştı ama daha önce sevdiği hiç kimse tehlikede olmamıştı.

Sonra kendi düşüncelerini duyunca yutkundu. Aşk. Lanet olsun! İşte yine o kelime. Bu kadar güçlü ve eziyet verici bir duygu için bu kadar küçük bir sözcük. Karısını gerçekten seviyor muydu? Ona karşı kesinlikle şehvet duyuyordu. Haftalardır kanı fokurduyor, onu arzuladığı için sürekli taşma tehdidiyle karşı karşıya kalıyordu. Belki ondan hoşlanıyordu bile. Oldukça zekiydi. Bu hoşuna gitmişti. Çok da çekiciydi. Son bir ay içinde birçok kez onu güldürmüştü, bazen istemeden de olsa. Onunla evlenmeden önce hayatının nasıl olduğunu hatırlamak zordu. Ona sadece gri günlerden oluşan bir yığın gibi görünüyordu.

Tıpkı onun ölmesi durumunda geleceğinin ne olacağı gibi, diye düşündü birden ve acının içine saplandığını hissetti. Hayır, onu kaybedemezdi. Sevsin ya da sevmesin, onun yanında olması hoşuna gidiyordu. Gerçekte, ona ihtiyacı bile olabilirdi. Onu kurtarmak için canını verebilirdi ama bunu yapmak zorunda kalmamayı tercih ederdi. Bu huysuz kızla geçireceği uzun yılları dört gözle bekliyordu. O ölemezdi.

Amaury tekrar kaleye doğru baktı. Kız neredeydi? Ve ona ne oluyordu? Eğer Bertrand ya da yaşlı cadı annesi Emma'ya zarar verirse, ikisini de öldürecekti. Yavaşça.

"De Aneford!"

Amaury iç geçirerek atını kralı takip etmek üzere çevirdi. Biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Bir plan yapacak kadar sakinleşmeliydi. Karısı ölmeyecekti. O da ölmeyecekti. Bertrand ona sahip olamazdı.

"Hayır, lordum! Prithee, kendine hakim ol!" Emma mırıldandı, dudakları kulağının yanında tutkulu bir daire çizerken Bertrand'ın göğsünü itti. "Yapamayız!"

"Yapamaz mıyız?" Adam geri çekilerek kaşlarını çattı. "İstemiyor musunuz?"

Emma buna gözlerini kırptırdı. Bunu tercih ederdi ama bunun bir önemi yoktu. O anda dürüst olmayı göze alamazdı. Kaçmak için onun iyiliğine ihtiyacı vardı. "Evet, elbette, ama yalvarırım, Lordum, vazgeçin. Çekinmeliyiz."

"Neden?"

"Neden?" Dudağını ısırarak çılgınca düşündü. "Kadınımın zamanı geldi."

"Senin..." Bunun üzerine yutkundu, yüz hatlarında kısa bir süre hoşnutsuzluk belirdi, sonra aniden kaşlarını çattı. "Ama sen hamilesin."

"Oh, şey, ben..." Emma ona bir an boş boş baktı, sonra içinde büyümekte olan çocuğu kurtarmanın bir yolunu buldu ve ona nazıkçe gülümsedi. "Lordum, sakın bana buna inandığınızı söylemeyin?"

"Ne?"

"Şey... Ne kadar zeki olursan ol, bunun bir oyun olduğunu anlamış olmalısın?"

"Numara mı?"

"Evet. Kocam bunun onu rahat bırakmanızı sağlayacağını

düşündü." Bunun üzerine kaşları hafifçe kalktı. "Öyle mi

yaptı?"

"Oh, evet. Ama eminim bunu fark etmişsinizdir? Son saldırı onu neredeyse öldürüyordu. Hayatta kaldığı için şanslıydı. Bir sonrakinin başarılı olabileceğinden korkuyor." Kocasının kendisine atılan bu iftirayı affetmesi için sessizce dua etti.

"Öyle mi?"

"Evet. Bu yüzden hamile olduğumu söylemem için ısrar etti. Elbette

söylemek istemedim." "İstemedin mi?"

"Oh, hayır, lordum. Ne yapalım? Size koca olma fırsatından vaz mı geçeyim? Sizin gibi iyi... yakışıklı... zeki bir adamdan?"

Kısa bir süre yüzünü buruşturdu, sonra gözlerini kıstı. "O zaman neden yalan söyledin?" "Neden mi?"

"Evet. Bahçede değildi. Bana orada gerçeği söyleyebilirdin." "Şey... Evet, öyle ama öğrenseydi beni döverdi." "Dövmek mi?" Gözleri büyüdü.

"Evet. Beni dövmekle tehdit etti." Emma bunu söylerken bile hayret ediyordu. Bu yeni masal örme becerisinde oldukça ustalaşmış görünüyordu. Hatta bundan biraz zevk almaya bile başlamıştı.

"Yapmadı mı?"

"Oh, evet," dedi ona havalı bir şekilde. "Ve o kadar iri bir adam ki, bir vuruşta beni öldüreceğinden korktum."

"Ah, evet, öyle," diye kabul etti, kız acınası görünmeye çalıştığında. Sonra yüzünü buruşturarak itiraf etti: "Annem bastonunu kullanmayı çok sever ama tabii ki dayak sadece can yakar. Seni öldüremezler."

Emma buna ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden sempatik bir ifadeyle başını sallamakla yetindi.

"Ah, aşkım!" Bertrand aniden onu göğsüne bastırarak ağladı. "Umduğumdan çok daha fazla ortak noktamız var. Birlikte çok mutlu olacağız. Yemin ederim, bunun için elimden geleni yapacağım." Bu sözlerini Emma'yı içten içe ürperten bir öpücükle vurguladı.

"Lordum, lütfen," diye soludu adam dudaklarını bırakır bırakmaz ve ağzını ıslak bir şekilde boğazında gezdirmeye başlar başlamaz. "Kadınımın zamanı geldi."

"Oh, evet." Onu hemen serbest bırakarak aralarına epeyce bir mesafe koydu. "Özür dilerim. Kendimi unuttum. Sadece çok mutluyum."

Emma rahatlayarak, "Evet, elbette," diye mırıldandı.

"Duygularımızı tamamlamak için sabırsızlanıyorum. Şefkatli bir aşık olacağım, canım. Bir daha asla Amaury'ninki gibi beceriksiz pençeler altında acı çekmeyeceksin."

"Bu haberin beni nasıl etkilediğini söyleyemem," diye mırıldandı Emma, sonra zorla gülümsedi. "Bir içecek daha alabilir miyim lordum? Sonuncusu dökülmüş gibi görünüyor." Konuşurken kanıtlamak için yere düşen testiye aldı.

"Oh, evet. Elbette." Dönerek kapıya doğru ilerledi ve bir hizmetkârın ardından koridorda bağırarak için kapıyı çekerek açtı.

Adam kapıyı kapatırken, "Belki aşağıya inip bir tane içebiliriz diye düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Oh, hayır. Annem şu ana kadar kilitli kalman gerektiğini söyledi..." Emma'nın kaşlarını çatmasıyla sesi kesildi. "Üzgünüm aşkım, ama annemin dediği olacak. Bu uzun sürmeyecek. Amaury ölür ölmez evleneceğiz ve sen de özgür olacaksın."

Emma bunun üzerine dudaklarına yükselen iniltiyi tutmaya çalıştı. Biraz serbest hareket etmesine izin verilmesini ummuştu. En azından kaçmanın bir yolunu bulabilecek kadar. Bir şekilde başarısız olmuş gibi görünüyordu.

İç çekerek pencereye doğru ilerledi ve açıklığın ötesindeki ormana baktı. Hendekle ağaçların arası o kadar da uzak değildi. Hapishane için seçtikleri oda biraz daha alçak olsaydı... Örneğin birinci katta, aşağı atlayabilir ve... Ama daha alçak değildi, diye düşündü iç çekerek.

Onun umutsuzluğunu gören Bertrand kaşlarını çatı. Bir süre sonra, "Özür dilerim," dedi. "Size kazandırabileceğim, hapsinizi daha katlanılabilir kılacak bir şey var mı? Nakış işlemek için bir iğne ve iplik? Ya da bir kitap?"

Emma sessiz kalınca mutsuzca içini çekti, tozlu altın rengi elbisenin içindeki Emma'nın dış hatlarına bakarken yüzünde özlem ifadesi belirdi. Sonra birden canlandı. "Belki kıyafetlerini değiştirmek istersin? Senin için bir elbise diktirdim."

Kadın sertçe ona döndüğünde, adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Böyle bir şey olursa diye."

Emma onun açıklaması karşısında iç çekerek arkasını döndü ve onun arkasında kararsızca kıpırdadığını hissetti.

"Bu sarı," diye denedi. "İçinde çok güzel görünürsün."

Bunun içinde sarılıklı görünürdü, diye düşündü Emma yüzünü buruşturarak. Altın rengi oldukça hoş olsa da sarı onun pek sevdiği bir renk değildi. Yine de pek fark etmezdi. Çıplak olsaydı, onun için diktirdiği hiçbir şeyi giymezdi. Sadece bu hareketin küstahlığı bile onu reddetmeye zorlardı. Ona getirdiği herhangi bir elbiseyi parçalara ayırır ve o şeyi giymeden önce şeritlerinden bir yemek yapardı. Ondan bir ip yapar ve kendini asardı!

"İp mi?" diye nefes aldı, bakışları pencerenin altındaki zemine kaydı. "Ne?"

Aniden dönerek ona tatlı tatlı gülümsedi. "Evet. Kıyafet değişikliği iyi olurdu." Ama onu yere indirecek kadar güzel değil. Onların sağlayabileceği başka ne isteyebilirdi ki? "Paçavralar."

Bertrand gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Çarşafa ihtiyacım olacak lordum. Hem de çok fazla."

"Çarşaf mı?"

"Evet. Kadınının zamanı için." Adam hafifçe kaşlarını çatığında gülümsemesi genişledi. "Korkarım bu korkunç bir sınav. Çok uzun sürüyor ve Thames Nehri gibi özgürce akıyor. Çok fazla nevrime ihtiyacım olacak. Çok fazla."

"Çok fazla." Bakışları kısa bir süreliğine belinin altına indi ve gerçekten de biraz hasta gibi görünmeye başladı. Emma onun rahatsızlığından birdenbire duyduğu zevkten neredeyse utanacaktı.

"Evet, korkarım yeterince ağır, bir gece neredeyse Amaury'yi boğuyordum. Hizmetçim bir kadının bu kadar çok kanadığını hiç görmediğini söylüyor. Her seferinde kan kaybından ölmediğime şaşıyor... Yanlış bir şey mi var lordum? Şu anda oldukça yeşil görünüyorsunuz."

"Hayır. Hayır." Yutkunarak kapıya doğru geri çekildi.

"Hayır. Size hemen birkaç çarşaf gönderteceğim." Tökezleyerek kapıdan çıktı, arkasından sertçe çarptı ve Emma geri dönüp pencereden dışarı eğilerek şatonun duvarlarını ve çevresini incelerken genişçe gülümsedi. Tamamen korumasız değildi. Köşede bir adam, kalenin duvarının bailey'i çevreleyen duvarla birleştiği yerde de bir başkası nöbet tutuyordu ama Emma geceye kadar beklerse karanlık ve can sıkıntısının birleşiminin işine yarayacağını umuyordu.

Yanından ayrıldıktan birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Hizmetçi dökülen içeceğin yerine bir içeceklerle geri dönüyordu. Ayrıca yanan bir mum da getirmişti. Emma ancak o zaman günün ne kadar geç olduğunu fark etti. Bir başka hizmetçi sarı bir önlük ve temiz çarşaflarla içeri girdiğinde, yakında çalışmak için muma ihtiyacı olacağını düşündü. Söz verdiği gibi, Bertrand çok sayıda kumaş şeridi göndermişti. Kadın elbiseyi ve çarşafları yatağın üzerine koyarken, umduğundan çok daha fazla olduğunu gördü.

Hizmetçiler ayrılıp kapı bir kez daha kapatılınca rahatlayan Emma, sarı elbiseyi eline alıp inceledi. Fırfırlı, kabarık bir şeydi. Onun için çok gençti ve günah kadar çirkindi ama şeritler halinde yırtılırsa iyi bir ip olabilirdi. Sonra çarşafları sıralamak için döndü, onları sayarken dudaklarında bir eğlence belirdi. Görünüşe göre Bertrand onun sözüne inanmıştı. Onun gönderdiği kadarna ihtiyacı olması için gerçekten de bir nehir gibi akması gerekiyordu.

Alaycı bir tavırla omuz silkerek yatağa geri oturdu ve elbiseyi uzun şeritler halinde yırtıp uç uca bağlayarak çalışmaya başladı. Beklediğinden çok daha uzun sürdü ve elleri çaba sarf etmekten ağrımaya başladı ama işini bitirdiğinde hemen çarşafı döküp, onları açtı, büktü ve derme çatma ipinin ucuna düğümledi.

Kapının açıldığını duyduğunda güneş batmaya başlamıştı. Kalbi hızla çarpan Emma, kaçış çabalarının kanıtlarını bir battaniyenin altına tikiştirmek için çabaladı, ardından kapı açılırken ellerini kucağında birleştirdi.

Leydi Ascot'un içeri girdiğini görünce çok şaşırmadı ama çok da mutlu olmadı. İçten içe kendini destekleyerek, kadın onu incelerken hoş bir ifade takınmaya çalıştı.

"Oğlum hamile olmadığını söylüyor."

Emma bu sert sözler karşısında irkilmemeye çalıştı.

"Evet." "Yalan söyledin."

"Bertrand'a Lord Amaury'nin bana şu emri verdiğini zaten açıkladım-"

"Bana söyledi."

Emma sustu ve bekledi.

"Ayrıca bana senin onu sevdiğini de söyledi. Bertrand."

Yutkundu. İşin zor kısmı burasıydı. "Korkarım onu bu duyguyu iddia edecek kadar uzun süredir tanımıyorum, ama onu tercih ettiğim doğru-"

"Yine yalan söylüyorsun."

Emma bunun üzerine hareketsiz

kaldı. "I-" "Gytha söyledi."

Emma kaşlarını kaldırdı, vücudu gergindi. "Sana ne demiştim?"

"Yıldız gözlü bir aptal gibi sana yaltaklanıyor."

"Amaury mi? Hayır. O-"

"Sırf seni memnun etmek için kendini de Lascey'nin küstahlığına maruz bıraktı." Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı.

"Seni sarayda utandırmak istemedi. Gytha onu ve Blake'i bu konu hakkında konuşurken duymuş."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona bunu yapmaya karar verdiğini çünkü tek tuniğinin haydutların saldırısında mahvolduğunu söylemişti.

"Ayrıca onunla çiftleşmekten hoşlandığını da söyledi." Emma bunun üzerine pancar gibi kızardı. "I-"

"Her gece ve bazı sabahlar bir caterwauling kurun."

Ağzı açık kaldı. Yüce Tanrım, çok mu gürültü yapmışlardı? O zaman bütün şato onları duymuş muydu? Bunu Amaury ile konuşması gerekecekti. Bütün şatonun dinlediğini düşünürse, onun dokunuşundan bir daha asla zevk alamazdı.

"Yine de oğluma onu sevdiğini söyledin. Neden?" Leydi Ascot buna söyleyecek bir şey bulamadan devam etti. "Hiç şüphesiz onu kaçmak için kullanmayı umuyordunuz. İşe yarayabilecek kadar kibirli ve aptaldır," dedi düşünceli bir şekilde, sonra Emma'ya bir bakış fırlattı. "Eğer ben olmasaydım. Ama ben varım kızım, o yüzden dikkat et. Böyle bir şey olmayacak. De Aneford ölene kadar burada kalacaksın. Sonra da oğlumla evleneceksin."

"Bedenimde nefes olduğu sürece olmaz," diye öfkeyle tersledi Emma, numara yapmaktan vazgeçerek. Zaten işe yaramaz görünüyordu.

"O zaman öldürüleceksin."

Bunun üzerine ağzını kapattı.

"Her iki durumda da, oğlum Eberhart Kalesi'ne sahip olacak. Doğru olan bu. Kale ona ait. Fulk'un ölümüyle ona geçmeliydi." Aniden gülümsedi. "Artık birbirimizi anladığımıza göre, sizi yalnız bırakayım. Şu anda çok iştahlı olduğunuzu sanmıyorum, bu yüzden hizmetçilere hazırladıkları tepsiyle uğraşmamalarını söyleyeceğim." Dönerek odadan çıktı.

Emma birkaç dakika boyunca kapıya ters ters baktı, sonra çarşafı battaniyenin altından çekip çıkardı ve kararlılıkla işine devam etti. Çalışırken saatler geçti. Son kumaş şeritlerini de takmak üzereydi ki hafif bir tıkırtı duyuldu ve ardından çubuğun bir kez daha kazınarak çıkarıldığı duyuldu.

İçinden küfrederek, kapı açıldığında derme çatma ipini hızla tekrar yorganın altına sakladı. Bu kez gelen Bertrand'dı. Emma ona dikkatle baktı, annesinin ona hilesini keşfettiğini söyleyip söylemediğinden emin değildi. Kapıyı kapatmak için dönmeden önce hafifçe gülümsediğinde, söylemediğini biliyordu.

Ona dönerek ağzını açtı, sonra tozlu elbisesini fark edince durakladı. "Gönderdiğim elbiseyi giymiyorsun. Beğenmedin mi?"

Emma bunun üzerine donakaldı, kendi aptallığına ve gururuna lanet okudu, sonra gülümsemeye zorlayarak yalan söyledi: "Öyle korkuyorum ki, elbiseyi şimdi kirletmekten korktum. Yarın banyo yaptıktan sonra giyerim diye düşündüm."

"Oh. Ne kadar zekisin." Rahatlayarak öne doğru ilerledi. "Annemin hizmetçilere sana akşam yemeği getirmemelerini emrettiğini duydum, bu yüzden sana yiyecek bir şeyler getirdim." Cebine uzanarak bir elma ve bir tavuk budu çıkardı ve yatağın yanına otururken bunları ona uzattı.

Elma çok güzel görünüyordu ama tavuk budu yenilebilir olmaktan biraz uzaktı. Cebinde durduğu için üzerine yapışmış tiftik ve iplik parçaları vardı. Emma yine de gülümseyerek teşekkür etti ve elmayı ısırды. İkramı görene kadar aç olduğunu fark etmemişti. Şimdi önünde uzun ve zorlu bir yolculuk olduğu gerçeğini düşündü. Yiyeceği ve atı yoktu ama yine de saraya ya da en azından komşu bir kaleye veya kaleye yaya olarak dönmenin yolunu bulmaya niyetliydi.

Gerçekçi olmak gerekirse, bunu başarabileceği şüpheliydi. Öte yandan, oturup kocasının ölüm haberini ve önündeki işe yaramaz yaratıkla yakında evleneceğini beklemek de pek uygun bir alternatif gibi görünmüyordu. Ayrıca, her zaman haydutların arasına düşme ihtimali vardı. Eğer böyle bir şey olursa ve davasını savunmasına izin verilirse, onların korumasını ve bir ödül karşılığında saraya kadar kendisine eşlik etmelerini sağlayabilirdi.

"Annemi bu kadar memnun edecek ne söyledin?"

Emma elmayı ağzından çekerek ona kuşkuyla baktı. "Annen memnun olduğu için mi hizmetçilere beni beslememelerini söyledi?"

"Oh, hayır. Bu sadece sana patron olduğunu göstermek içindi. Bunu bana da yapıyor. Akşam yemeğimi yemeden yatmamı emrediyor. Ama seninle konuştuğundan beri yüzü gülüyor."

Bunu biraz zorlukla sindirdi. Onun yaşındaki bir adamın, annesi olsun ya da olmasın, herhangi birinin akşam yemeğini yemeden yatmasını emretmesine izin vereceğine inanmak zordu. Ama Bertrand korkak olduğunu ve pek de zeki olmadığını kanıtlamıştı. Bu düşünceleri bir kenara bırakarak sorusunu düşündü. Annesinin, Emma'nın yaptıklarından çok planlarının işe yaramasından memnun olduğuna şüphe yoktu. Yine de bunu kendine saklamanın daha iyi olacağını düşündü.

"Belki de birbirimize yakınlık duymamızdan memnundur," diye mırıldandı, bu yalanı söylerken onun gözlerinden kaçırıyordu.

Bertrand bunun üzerine neşelendi. "Evet, belki de öyledir."

Emma elmasından bir ısırık daha aldı. "Kocamı nasıl öldürmeyi düşünüyorsun?" Soruyu olabildiğince soğukkanlı bir şekilde sormaya çalıştı ama sesinde bir gerginlik olduğunu biliyordu. Bertrand bunu fark etmemiş gibiydi.

"Şansölye Arundel bununla ilgilenecek."

Emma bunu duyunca neredeyse ağzındaki elmayı yutacaktı. "Başpiskopos mu?"

"Oh, evet. Annemin bir arkadaşı. Onu sarayda zehirlemeyi planlıyor. Büyük ihtimalle çoktan yaptı bile. Her an haber alabiliriz. O zaman evlenebiliriz." Bunu söylerken ona gülümsedi, sonra içini çekti. "Annem kaybolduğumu fark etmeden hemen gitmeliyim. Ziyaretime pek memnun olmayacaktır. Bu gece seni bir daha kimsenin görmemesini emretti."

Bunu söylerken ayağa kalktı, onu bir öpücükle onurlandıracakmış gibi eğildi, sonra yanındaki yatakta yatan son çarşafı gördü ve yüzünde acı bir gülümsemeyle geri çekildi. "Şüphesiz evlenmek için bir ya da iki gün beklememiz gerekecek. Bu, düğün gecesini daha tatlı kılacaktır."

Emma, kapı arkasından kapanıncaya kadar yüzünü buruşturmamayı başardı. Sonra elmanın geri kalanını yatağın üzerine bıraktı ve ipini tekrar çekti. Bertrand'ın verdiği son bilgi karşısında iştahı tamamen kesilmişti. Kocasının ölmüş olabileceği düşüncesi bile midesinin korkuyla çalkalanmasına yetmişti. Bunu düşünmemeye kararlı bir şekilde ipin ucuna son keteni de düğümledikten sonra ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi.

Dışarısı artık tamamen karanlıktı. O kadar karanlıktı ki artık duvarın nerede bittiğini ve yerin nerede başladığını anlayamıyordu. Penceresinin dışı bir uçurum gibi görünüyordu.

Yüzünü buruşturarak döndü ve çarşafı hızla yataktan sıyrıp ipin ucuna ekledi. Sonra sağlam olduklarından emin olmak için her düğümü aceleyle kontrol etti. Bunu yaptıktan sonra cesaretini toplamak için derin bir nefes almak için durakladı, ardından pencereye geri dönüp muhafızlara doğru bakmak için eğilmeden önce derme çatma ipinin ucunu yatak direğine bağlamak için eğildi. Onları ayıran mesafenin ötesinde birbirlerine bağlamakla meşguldüler. Emma bir an bekledi, ama birbirlerine bakmadılar, o yüzden omuzlarını silkerek ipi bıraktı. İp duvara çarparken bile karanlığın içinde kayboldu. Çok yüksek bir ses değildi ama yine de endişeyle muhafızlara doğru bakmasına neden oldu. Fark etmiş gibi görünüyorlardı.

Emin olmak için bir an bekledi, sonra bir bacağını pencere pervazına doğru kaldırmaya başladı. İçlerinden birinin ya da diğerinin göz ucuyla bakıp karanlıkta altın elbisesini fark etme ihtimali vardı. Bu, ipleri hazırlarken düşündüğü bir şeydi ama çok az şey vardı

Bu konuda yapabileceği bir Şey yoktu. Üzerinde daha koyu renk bir elbise olmaması büyük bir utançtı ama Amaury onu siyahı andıran herhangi bir Şeyle görmek istemediği konusunda ısrar etmişti. Amaury'nin çoktan ölmüş olabileceği fikrini düşünmeyi reddederek, eline geçen ilk fırsatta onun canına okumaya karar verdi. Ölmüş olamazdı. Buna izin veremezdi. Onun tarafından dul bırakılamazdı. Sadece Bertrand'la evlenmek istemediği için de değil. Lanet olsun ki kocasının yanında olmasına alışmamıştı. Hatta o koca herife aşık olma fikrine bile alışmaya başlamıştı. Gerçekten de Bertrand ona her dokunduğunda dizlerinin bağı çözölüyor, gülümsemesi her nasılsa sabahı daha aydınlık kılıyor gibiydi. Onsuz bir dünya gri olurdu.

Düşünceleri onu ne yaptığından uzaklaŐtırmayı başardı, çıkıntıya oturdu ve ipini aşağı doğru kaydırmaya hazırlanarak kenarına doğru eğildi. Yana doğru hızlı bir bakış, henüz fark edilmediğinden emin olmasını sağladı. Bu aynı zamanda inişini geciktirmesine de yardımcı oldu. Fark edilirse ne yapacağından emin değildi. Kendini kalenin yanından dışarı itip hendeğe düşebileceğini ve takipçilerinden kurtulup ormanda kaybolacak kadar uzun süre kaçabileceğini düşündü. Bu düşünceyle ipin üst kısmını bir koluna doladı, iki eliyle kavradı ve kendini çıkıntıdan aşağı itti.

On BeŐinci Bölüm

Emma'nın etrafını saran halatla düşecek fazla bir yeri yoktu ama halat kolunu sıkıca sardığı anda bunu yapmakla hata ettiğini anladı. Acı dayanılmazdı. Acı dolu bir çığlığı bastırmayı ve pencere pervazının hemen altında sallanırken tutunmayı başardı. Kendini önündeki sağlam taş duvara konsantre olmaya zorlayarak kolundaki acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Sanki o uzuv yanıyormuş gibi hissediyordu.

Acısının azalıp azalmayacağını görmek için beklediği bir sürenin ardından, muhafızları görmek için endişeyle yana baktı. Hâlâ konuşuyorlardı ama konuşmalarına sonsuza kadar devam edeceklerine güvenemeyeceğini biliyordu.

Kaçmak isteyen acı ve korku iniltisini engellemek için dudağını ısırarak Emma, tutuşunu değiştirdi ve ipten bir el genişliğinde aşağı inmesine izin verdi. Kendini bir kez daha aynı miktarda indirmeden önce tekrar durakladı. Sonra tekrar. Duvarın büyük bir kısmını bu şekilde, santim santim acı çekerek kat etti, her saniye kaçmaya çalıştığını haber verecek bir bağırsık bekliyordu. Duvarı yarılamıştı, kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar o kadar çok ağrıyordu ki, kafasının içinde çılgılık attıklarını duyabileceğinden korktu ve bu konuda endişelenmeyi bıraktı. Görünüşe göre karanlıkta gardiyanlar onu göremiyordu.

Emma ipin ucuna geldiğini, onu biraz daha aşağıdan yakalamak için uzandığında ve havadan başka bir şey kavramadığında anladı. Kıpırdamadan durarak aşağıya baktı ve gözlerini kısarak zemini görmeye çalıştı. Bir süre sonra ancak seçebildi. Söyleyebildiği kadarıyla duvarın üçte ikisinden biraz daha aşağıdaydı. Geriye üçte birlik bir yol kalıyordu. Hem de halatsız. Kısa bir süre içinde paniğin yükseldiğini hissetti, sonra seçeneklerini düşünmeye çalışırken kararlılıkla paniğin üzerine bastı.

Duvardan tırmanarak hapisanesine geri dönmek bir
tanesi idi. "Pek olası değil," diye mırıldandı nefesinin
altında.

Yere atlamak başka bir seçenektir ama bu da bacaklarını kırma ihtimalini beraberinde getiriyordu. Kırık bacaklarla kaçmak zor olurdu.

Zemini tekrar gözden geçirdi, sonra hendeğe baktı. Bunun için her zaman bir sıçrama yapabilirdi. Bu fikir burnunu kırıştırdı. Daha aşağıya doğru dörtte bir mesafe gitmeden hendeğin kokusunu almaya başlamıştı. Şu anda koku neredeyse dayanılmaz derecede güçlüydü. Bu kokunun kaynağına dalmak pek de cazip bir seçenek değildi. Tabii bunu kocasının ölüsünü görmenin yanına koymazsa, diye düşündü acımasızca ve tekrar aşağıya baktı. Hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Hendeğe doğru sıçraması şüphesiz duyulacaktı. En azından muhafızların etrafa bakması için birini göndermesine yetecekti. Yakalanmadan önce kendini dışarı atıp ormana ulaşması gerekcekti ama bunun için yapacak bir şey olmadığına karar verdi. Yine de tereddüt etti.

Yukarıdan gelen ani bir bağırsık başını kaldırması naden oldu.
Kulenin penceresinden Bertrand'ın silüetini görebiliyordu.

odadaki mum ışığı. Görünüşe göre yine onaylanmamış bir ziyaret için gelmişti. Lanet olası bir zamanlaması vardı.

Emma yüzünü buruşturarak duvara döndü, derin bir nefes aldı, ayaklarıyla kendini dışarı itti ve ipi bıraktı.

Bir taş gibi düştü, hendeğin kokuşmuş suyuna çarparken etekleri yüzünün üzerinden uçtu. Beklediğinden daha derindi. Dibe çakılması sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu, gerçi o anda kapıdan çıkıp kendisini aramaya gelen muhafızları hayal ettiği için her şeyin çok uzun sürdüğünü düşünüyordu. Ayaklarının altında hafif engebeli bir zemin hissederek yukarı doğru itti, ancak yüzeye ulaşabildi ve etekleri onu tekrar aşağı çekmeden önce kokuşmuş havayı zar zor soluyabildi.

Kısa bir süre çırpındı, yine de yüzeye ulaşmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Ciğerleri havasızlıktan yanmaya başlayınca çaresizce elbisesini çekiştirmeye başladı ve tekrar yüzeye çıkmaya çabalamadan önce elinden geldiğince hızlı bir şekilde elbisesini çıkardı. Ciğerlerine çektiği hava ne kadar kokuşmuş olsa da, Emma için bir gülün kokusu kadar tatlıydı.

Ciğerlerine daha fazla hava çekerek, pis yahninin içinden hendeğin dış kenarına doğru ilerledi, duvardaki muhafızlar karanlıkta yerini tespit etmeye çalışırken başının üstünden gelen bağırışların farkındaydı. Ayrıca asma köprüünün indirilme sesini de duyabiliyordu.

Emma, bacaklarından birine bir şeyin sürtündüğünü hissettiğinde neredeyse hedefine ulaşmıştı. Hendeğin içinde gerçekten canlı, hatta ölü olabilecek şeylerin görüntüleri kafasında patlarken, umutsuzca uzak taraftaki çimlere tutundu ve titreyen bedenini hızla sudan çıkardı. Kendini çimlerin üzerinde ayağa kaldırırken küçük bir tiksinti dansı yapmak isterdi ama bunun için zamanı yoktu. Ayağa kalkarak omzunun üzerinden asma köprüden arkasından akan adamlara baktı ve ardından ormana doğru koşmaya başladı.

Emma neredeyse ağaçlara ulaşmıştı ki, ağaçların arasından çıkan bir adam duvarı yolunu kesti. Şaşkınlıkla durakladı, sonra yana doğru kaçmak için döndü.

"Emmalene!"

Bu sesle donup kaldı ve dönerek sesin geldiği yöne baktı. Ama tek görebildiği askerlerin karanlık şekilleriydi. Ta ki biri öne çıkana kadar. Belli belirsiz kocasına benziyordu ve o olduğuna gerçekten inanmak istiyordu ama o kadar karanlıktı ki... Sonra biri bir meşale yaktı ve onu takip eden adamlar şaşkınlık içinde yavaşlamaya başlarken havada tuttu. Meşaleyi taşıyan adam Blake'ti. Onun yanında Amaury, onun yanında da Kral Richard duruyordu. İki yanlarında sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir sıra adam duruyordu.

Emma rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ileri atıldı ve kendini Amaury'nin göğsüne attı.

Amaury küçük karısını kalbine çekmek için kollarını otomatik olarak kaldırdı. Hayatında onu kulenin penceresinde gördüğü andaki kadar hiç rahatlamamıştı. Bütün gün onları takip eden askerler, kadın görüldüğünde onlara yetişmişlerdi. Hepsi ona bakarken sessizliğe bürünmüştü. Onun en azından hayatta olduğunu bilmenin verdiği rahatlama, mum ışığında altın rengi elbisesini fark ettiğinde neredeyse bacaklarının altına çökmesine yetecekti.

Sonra o pencereden atladı ve kalbi durdu. Kız aşağıya doğru inerken kısa düştüğünde ve Blake onun bir ipte asılı olduğunu fark ettiğinde, bacakları tutmaz olmuştu. Sadece Blake ve kralın kollarını yakalamadaki hızı onu ayakta tutabilmişti. Takip eden birkaç dakika, onun yere doğru acı dolu santim santim inişini izlerken tam bir cehennem gibiydi. Hepsi, her bir erkek, karısının çok azının cesaret edebileceği bir şeyi yapmasını izlerken nefeslerini tutmuş gibiydi. Ve hepsi de ormanın kenarındaki konumlarında kendilerini tamamen işe yaramaz hissetmişlerdi.

Amaury'nin alnında ter damlacıkları oluşmuş, elleri sıkılmaktan ağrımaya başlamıştı ki, kadın yolun yarısından biraz daha aşağıya inip aniden durdu. Bir sorun olduğunu hemen anlamıştı. Yine de hiçbirisi onun aniden hendeğe düşmesine hazırlıklı değildi. Hepsi kısa bir süreliğine oldukları yerde donup kalmışlardı. Sonra kendini sudan çıkarmış ve hiçbir şey olmamış gibi çimlerin üzerinde ilerlemeye başlamıştı. İlk başta

doğruca onlara yöneldi. Sanki orada olduklarını biliyormuş gibi. Kadın aniden rotasını değiştirene kadar, adam onun onlar olduğunu bilmediğini fark etmemişti.

Şimdi, başının tepesine şefkatli bir öpücük kondurmak için yüzünü eğdi, ancak kızın kokusunu alınca yüz hatlarını dehşet kapladı ve kaskatı kesildi. Yana doğru bir bakış, kralın aceleyle geri adım attığını, bir elini burnunun önünde çılginca salladığını ve onun da kokuyu aldığını gösterdi. Blake yana doğru iki büyük adım atmış, meşaleyi de yanına alarak neredeyse onları yeniden karanlığa gömecekti.

Nal sesleri Amaury'nin dikkatini bir atın üzerinde köprüyü geçmekte olan Leydi Ascot'a çekti, oğlu da başka bir atın üzerinde onun arkasındaydı. Karısını takip ederken durmuş olan ve şimdi avlarının birkaç adım gerisinde kararsızca tereddüt eden adamlar, önlerinde at süren hanımlarına hemen yol verdiler.

"Ah, de Aneford. Görüyorum ki bizi hem karını hem de kendini avlama zahmetinden kurtarmışsın," dedi ve oğluna doğru baktı. "Öldürün onu."

Bertrand bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra atının önünde yerde duran adamlara döndü. "Öldürün onu. Ama Emma'ya zarar vermeyin."

Adamlar yüzlerinde belirsizlik ifadesiyle öylece durdular. Kralı görmüşlerdi. Ayrıca gözlerinin karanlığa alışması için zamanları olmuştu ve şimdi karşılarındaki adamların sayısını görüyorlardı. Hiçbiri harekete geçmeye istekli değildi.

"Oğlumu duymadın mı?" Leydi Ascot sabırsızca tersledi. "Neden tereddüt ediyorsun? Öldürün şu adamı!"

"Korkarım bunun benim varlığımla bir ilgisi olabilir." Richard kısa bir süreliğine meşale ışığına doğru geri adım attı, burnunu kırıştırdı, sonra aceleyle Blake'in diğer tarafına, Amaury'den ve onun güzel kokulu küçük karısından olabildiğince uzağa geçti ve tekrar rahatlayıp Leydi Ascot'a gülümsedi. Askerleri Leydi Ascot'un adamlarının etrafını sararak sayılarını belli ettiklerinde bu gülümseme kesinlikle yırtıcı bir hal aldı.

Kadının yüzü soldu ama kendini korumaya çalışacak kadar da aklı yerindeydi. "Majesteleri, ne güzel bir sürpriz. Biz de tam..."

"Tutsağınızı yeniden ele geçirmeye mi çalışıyorsunuz?" Richard onun sözünü küstahça bitirdi. "Hayır. Asla. Saçmalık. Leydi Emma bizim misafirimizdi."

"Misafirlerinizin çoğu pencereden mi çıkıyor?" Blake kuru bir sesle sordu. "Sadece daha maceraperest olanlar," diye tersledi Leydi Ascot.

Karısını yeterince teselli ettiğini düşünen Amaury omzunun üzerinden yaverine seslendi. "Hanımını atlara götür."

Emma ona bakmak için geri çekilerek, "Hayır," diye itiraz etti. "Amaury-"

"Evet, karıcığım. Bertrand ve annesiyle ilgileneceğiz," diye ısrar etti ve burnuna yeni bir hendek kokusu ulaştığında yüzünü buruşturdu.

"Ama size söylemeliyim, Gytha onun hizmetçisi. Beni bayılıp esir aldılar. Ve Arundel'in seni sarayda zehirlemesi gerekiyordu. Sonra da beni onunla evlenmeye zorlayacaklardı." O anda görünmez görünmek için elinden geleni yapan Bertrand'a doğru eliyle işaret etti.

"Evet, karıcığım. şimdi Alden ile git. Daha yeni giyinmişsin." Onu ocuğa doğru nazıkçe itti, sonra Ascot ve oğluyla yüzleşmek için geri döndü.

Emma onun arkasından kaşlarını çattı, sonra isteksizce yavere doğru döndü.

"Gelin leydim." Alden bir adım ne çıkarak onun koluna girdi ve hemen ardından kibarca geri çekilerek onu kolundan tutup ormana doğru götürmeye devam etti.

Bertrand, göz koyduğu kadının ormanda kayboluşunu izledi ve bir an için, bir köy hizmetçisinin piç oğlunun aradığı her şeyi elde etmesinin adaletsizliğini düşündü. Sonra içini çekti ve bineğinden indi. şimdi ne yapması gerektiği çok açıktı.

Hem Amaury hem de Blake kılıçlarını çekip krallarının önünde çaprazlama tutarken, kral aniden ona doğru koştu. Bu hareket onu aniden durma noktasına getirdi ama şu sözleri söylemesine engel olmadı: "İzninizi rica ediyorum Majesteleri. Bu olayla hiçbir ilgim olmadığını anlamış olmalısınız. Hepsi onun işiydi."

"Bertrand!" Leydi Ascot ona doğru belli belirsiz el salladığında öfkeyle kükredi ama oğlu onu duymazdan geldi.

"Ben sadece bir piyondum! Leydi Emmalene'in kendisi kadar kesin bir kurban!"

Blake ve Amaury birbirlerine bakarak bu gösteriden duydukları tiksintiyi paylaştılar. Ancak kralın pek de eğlendiği söylenemezdi.

"Sızlanmayı bırak, adamım! Boğazına kadar bu işin içindesin. Kral Leydi'yle yüzleşirken, hızlı bir hareketle iki adamını Bertrand'ı yakalamak için öne çıkardı.

Ascot. Blake ve Amaury kılıçlarını indirip ona dik dik bakmaya başladılar.

Onların suçlayıcı bakışları altında oğlundan bir iki dakika daha fazla dayanabildi ama bu sadece bir iki anlık bir süreydi.

"Gytha'ydı!" diye bağırdı sonunda. "Hepsi onun fikriydi. Ona sadece kuzenini, o züppe de Lascey'i yanına almasını, böylece seni gözetleyebileceğini söyledim. Seni zehirlemeyi kendine görev edindi. Karınızı da bayıltan oydu. Onu bizi dinlerken yakaladı-" Leydi Ascot'un panik içinde gevezelik etmesi, suçladığı hizmetçinin atların arasından sıyrılıp kadını eteğinden tutarak atından çekmesiyle aniden sona erdi. Kimse kıpırdayamadan hizmetçi, boğazına dayadığı dirkle hanımını önüne kattı.

"İlişkimizde sadakatin iki yönlü işlediğine sevindim," diye mırıldandı hainine acı acı, sonra Amaury ilerlemek için hamle yaptığında ucunda bir kan damlası belirene kadar bıçağı yaklaştırdı. "Hayır, de Aneford. Sizin dokuz canınız olsa da, korkarım ki Leydi Hazretleri'nin yok."

Amaury durdu ama bu tehdit karşısında omuz silkti. "Öldür onu o zaman."

Bunun üzerine Lady Ascot boğuk bir ciyaklama sesi çıkardı ve bakışlarını ona çevirerek ekledi, "Neden umurumda olsun ki? Kendime bunu yapmak için yeterince sıkı çalışıyor. Ayrıca, o öldüğünde kalkanınız da olmayacak."

Bunun üzerine Gytha'nın ağzı acı bir şekilde buruştu ve Leydi Ascot'un adamları yoldan çekilirken o da metresini peşinden sürükleyerek geriye doğru ilerlemeye başladı. "Görünüşe göre yine bir hata yapmışım," dedi Gytha. "İlki bu yaşlı kaltağı galip olarak desteklemektir."

"İkincisi beni hafife almaktı," dedi Amaury küstahça, geri çekilişini takip ederek.

"Evet. Bunu bir daha yapmayacağım," diye mırıldandı, arkasına baktı ve hendeğe kadar geri gittiğini görünce durakladı. Gytha geri dönmeye başladı, Amaury'nin aceleyle ilerlediğini göz ucuyla gördü, sonra Leydi Ascot çırpınmaya başlayınca dengesini kaybederek tökezledi. Hanımının çırpınışları bıçak boynunu deldiği anda durdu ama artık çok geçti. Dengesini kaybeden ve düşmeye başlayan Gytha, ikisinin de hendeğe doğru yuvarlanmasını engelleyemedi.

Amaury iki kadın düşmeye başladığında uyarıda bulunarak bağırdı. Adamlarından en yakın olanları, en azından hanımlarını yakalamak için hemen öne atıldılar ama hiçbirisi iki kadın da hendeğe düşmeden önce onu yakalayabilecek kadar yaklaşamadı. Karanlık yüzeyin altında kaybolduklarında, erkeklerin hepsi öylece durup yüzlerini buruşturarak kadınlardan birinin ya da diğerinin su yüzüne çıkmasını izledi.

Amaury adamların oluşturduğu yarım çembere ulaştı ve öne doğru fırladı. En yakındaki adamdan bir meşale kaparak kalçalarının üzerine çömeldi ve onu hendeğin üzerine tuttu. Siyah puding gibi görünüyordu. Üstünde ne bir kabarcık ne de bir çember vardı. Sanki kadınları yutmuş gibiydi.

"Phew!" Blake onun yanına ulaşarak mırıldandı. "Birinin oraya dalıp onları çıkarması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Leydi Ascot'un adamları ona deliymiş gibi baktı.

"Hanımefendileri öldü," dedi içlerinden biri. "Hizmetçi düşerken boğazını kesip açmış."

"Evet," diye onayladı bir diğeri. "Ve onu öldüren kadını kurtarmak için o pisliğin içine dalmayacağım."

Diğerleri buna katıldıklarını mırıldanırken Amaury doğruldu, çatık kaşlı bakışları hâlâ hendeğin yüzeyindeydi.

"Elbiseleri onları orada tutacaktır," diye mırıldandı kral, kalabalığı yarararak Amaury'nin yanına gitti ve pis suyu inceledi. "Ve iyi ki de kurtulmuşlar. Bir katili kurtarmak için o pisliğin içinde yüzerek hayatını riske atacak bir adam istemiyorum."

"Emma'nın oraya düşmesine rağmen hayatta kalması şaşırtıcı," diye

mırıldandı Blake. "Evet," Amaury acımasızca onayladı, sonra tekrar

konusurken krala baktı. "Cesetler ortaya çıkana kadar buraya bir nöbetçi yerleştirin."

"Peki ya Bertrand?" Amaury sordu.

"Onu sürgün edeceğim. Şimdilik başına bir de muhafız koyun. Yarın bir gemiye bindirilip Fransa'ya ya da belki İtalya'ya gönderilebilir." Omuz silkti. "Durum ne olursa olsun, artık bir tehdit olmayacak. Toprakları, zenginliği ya da cesareti olmadan bizi bir daha rahatsız edemeyecek."

Amaury bunun üzerine başını salladı. "Peki Arundel konusunda ne yapacaksınız?"

Dudaklarını büzdü. "Hiçbir şey. Lord Şansölye olarak kalmaya devam edecek," diye karar verdi, sesinde acımasız bir ton vardı. Sonra onların dehşete kapıldığını görünce, "Güvenemeyeceğimi bildiğim ve bu nedenle kendimi koruyabileceğim Arundel'i tutmak, yanlışlıkla güvenebileceğim yeni bir şansölyeye sahip olmaktan daha iyidir," diye açıkladı. Bunu kısaca düşünmelerine izin verdikten sonra ekledi, "Ayrıca, Arundel'in pek çok dostu var. Çoğu Leydi Ascot ve oğlunu çok sever. Onu savaşmadan devirmek için dedikodudan fazlası gerekir ve elimizdeki tek şey de bu.

Bertrand'dan Leydi Emma'ya, ondan da bana. Numarasını deneme fırsatı bulamadı. Bu nedenle elimizde kanıt yok."

Blake bunun üzerine ciddiyetle başını salladı, sonra Amaury'ye doğru baktı ama adamın gitmiş olduğunu gördü. Hiç şüphesiz karısını bulmaya gitmişti, diye düşündü ve kral emirlerini sıralamaya başladığında kendi kendine gülümsedi.

"Öldüklerinden eminler, değil mi?" Emma kuzenine şaşkınlıkla baktı. Leydi Ascot'nun ve hizmetçisinin ölümüyle sonuçlanan olayların üzerinden neredeyse üç hafta geçmişti. O ve Amaury kaçamağın ertesi sabahı saraya dönmüşlerdi. Emma sadece eşyalarını toplayıp evlerine döneceklerini düşünmüştü. Ancak kral, Emma'nın heyecanını atlattığından ve hendeğe daldığı için üşütmediğinden emin olmak için birkaç gün sarayda kalmaları konusunda ısrar etmişti.

O birkaç gün, kendilerini kurtarmayı ve eve dönmeyi başarana kadar haftalarca sürmüştü. Eberhart Kalesi'ne ancak bir gün önce varmışlardı. Tam zamanında, çünkü Emma o sabah kuzeninin ve Piskopos Wykeham'ın kaleye gelmekte olduğu haberiyle uyanmıştı.

Merdivenlerden aşağı inmesi beklediğinden daha uzun sürmüştü. Onlara katıldığında Rolfe ve piskopos çoktan masaya oturmuş yemeklerini yiyorlardı. Emma onları sıcak bir şekilde karşılamış, sonra da iki misafirini saray dedikoduları hakkında bilgilendirmişti. Rolfe ve piskopos, Emma ve kocasının sarayda olduğu süre boyunca sarayda bulunmamışlardı. Sorduğunda kralın ona söylediği tek şey "saray işleri için İskoçya'da" olmuştu.

Emma, sarayda dinlemeye zahmet ettiği dedikoduları tükettikten sonra Bertrand ve annesiyle yaşadıkları sıkıntıların hikâyesine dönmüştü. Şimdi kuzeninin endişeli ifadesine nazikçe gülümsüyordu.

"Evet. Leydi Ascot, biz saray ve Gytha'ya gitmek üzere araziden ayrıldıktan bir gün sonra hendeğin yüzeyine çıktı..." Emma durakladı, Sebert'in şatoya girip onlara doğru yöneldiğini görünce dudakları endişeyle aşağı doğru çekildi. Yüzündeki ifade tuhaf bir şekilde kararlı ve aynı zamanda mutsuzdu.

Emma kuzeniyle konuşmayı hemen bıraktı. Sebert, saraydan döndüklerinde Gytha'nın komploya karıştığını duyduğundan beri mutsuzdu. Kadının başından beri kendisini kullandığına karar vermiş ve konuştukları konuların çoğunun Emma ve Amaury'ye odaklandığını fark etmediği için kendini suçlamıştı. Ona bunun kendi hatası olmadığını söylemeye çalışmıştı ama hiçbir şey onu teselli etmemişti. Sadece zamanla yaralarının ve bu gereksiz suçluluk duygusunun iyileşeceğini umuyordu.

Sebert doğrudan masaya doğru ilerledi ama kadının beklediği gibi ona yaklaşmak yerine piskoposun yanında durdu. "Sayın piskopos, emekli olduğunuzu biliyorum ama Peder Gumpter şu anda burada değil ve en son buraya geldiğinizde günah çıkaranları kabul etmiştiniz. Günah çıkarmamı tekrar dinlemek isteyebileceğinizi umuyorum... tekrar?"

"Elbette, elbette." Piskopos hemen ayağa kalktı. "Belki itiraflarını dinlememi isteyecek bir ya da iki kişi daha vardır," diye mutlulukla önerdi ve onlar uzaklaşırken Sebert'in sırtını sıvazladı.

Rolfe onların gidişini izledi, sonra da ayağa kalktı. "İzninle, Em. Blake'i bulmalıyım."

Emma biraz şaşkınlıkla onun ardından baktı ve neden kocasının arkadaşını aradığını merak etti. Bildiği kadarıyla, Amaury ile evlenene kadar kuzeni Blake ile hiç tanışmamıştı bile. Merak, diye düşündü, sonra için için omuz silkti ve Maude'u aramak için ayağa kalktı. Emma'nın bahçesinde bulunmayan yabancı otlara ihtiyacı vardı. Sabah bulantılarını önlemeye yardımcı olacak otlar.

Bunu düşünürken kendi kendine gülümsedi, eli hâlâ düz olan karnının üzerinde durdu. Artık gerçekten de hamile olduğunu biliyordu. Bu bir lütuftu ve hatta bir bakıma mucizeydi. Bebeğin goblenin içindeki yolculuğunda hayatta kalması bir mucizeydi. Onu ikna eden şey sabah bulantılarıydı. Üç haftadır bu rahatsızlığı çekiyordu. Amaury her sabah erkenden kalkıp saraya gidiyor, kralın eğlencelerine katılıyordu. Amaury ilk kez bu sabah uyandığında onun hastalık nöbetine tanıklık etmek için hâlâ oradaydı. Ciddi bir endişe içinde, onu sancıları içinde tutarken mavi bir çizgiye küfredmişti. Midesi yatıştığında, onun yatması gerektiğine karar vermişti. Çok fazla zamanını almıştı.

misafirlerini karşılamak için Büyük Salon'a gitmesine izin vermesini sağlamaya çalışıyordu. Sadece sabah bulantıları olduğunu itiraf etseydi çok geçmeden rahatlayacağını düşündü ama Emma kendini bu fıkre karşı garip bir direnç gösterirken buldu.

Elbette yatak takımıydı. Tanrı ruhunu kurtarsın, ama ondan vazgeçmek istemiyordu. Kadınların zevk almaması gerektiği söylenen yatak takımından zevk almak bir şeydi, çünkü yatak takımı bir ocuk doğurmak için gerekliydi. Ancak, yatak takımına ihtiyaç olmadığı halde onu aramak tamamen başka bir şeydi. Kocasının bunu kabul etmeyeceğinden ve önümüzdeki yedi ay boyunca kocasının sarılacağı bedeni ve onu rahatlatacak sevgisi olmadan acı çekeceğinden korkuyordu. Henüz bunlardan vazgeçmek istemiyordu, bu yüzden hamileliğini olabildiğince uzun süre gizli tutmaya niyetliydi. Bu nedenle yabani otlara ihtiyaı vardı. Her sabah mide bulantısıyla uyanırsa, adamın bunu fark edeceğinden emindi.

Mutfakta Maude'u bulunca ona ne yapmak istediğini söyledi ve atları eyerlemesi için onu gönderdi, ardından ok ve yayını almak için odasına ıktı. Bu onun korunması için değildi. Amaury bir muhafız alması konusunda ısrar edecekti ama kocası artık onun silah kullanma yeteneğini bildiğine göre, biraz pratik yapmanın iyi olabileceğini düşündü.

Odasına giren Emma, yatağın ayakucundaki sandığa doğru ilerledi ve içini karıştırmaya başladı. Yatak odasının kapısı arkasından tıkırdayarak kapandığında yayı henüz ortaya çıkarmıştı. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Emma, merakla omzunun üzerinden gelenin kim olduğunu görmek için baktı ve sonra hastalıklı bir şekilde soldu.

"Leydim."

Elindeki yayı kavrayan Emma, bu alaycı sözler üzerine yavaşça ayağa kalktı ve kendisine soğuk bir nefretle bakan kadınla yüzleşti. "Sen boğulmadın."

Gytha bir kaşını kaldırdı. "şaşırmış grnmyorsunuz leydim."

"Hendekte geçirdiğim zamandan sağ ıktım. Sen neden kurtulmayasın ki?"

"Yine de beni gördüğünüze şaşırdınız."

Emma başını salladı. "Buraya gelmeye zahmet etmeyecek kadar zeki olduğunu sanıyordum. Hayatta kalmakla daha çok ilgileneceğini düşünmüştüm."

"Hayatta kalmak mı?!" Gytha kelimeyi acı bir şekilde tükürdü, sağ eli yanında sarsıldı ve Emma'nın gözlerini orada tuttuğu çirkin görünümlü bıçağa çekti. "Ölmüş de olabilirim. Her şeyi mahvettin. Her şeyi!"

Emma hızla duvara yaslandı, sonra kadın ona doğru ilerlerken yana çekildi. Bir sandığın kenarına yaklaşarak takipçisiyle yüzleşti, vuruş mesafesine gelene kadar bekledi ve sonra yayı ona doğru salladı.

Silah Gytha'nın yüzünün yan tarafına isabet etti. Darbenin etkisiyle sersemleyerek birkaç adım geriye doğru sendeledi, Emma'nın sıkıştırıldığı köşeden kurtulup yatağa doğru kaçmasına yetecek kadar uzağa. Ona açık olan tek yol buydu. Gytha yatağın etrafındaki yolu kapatmıştı, bu yüzden Emma perdeleri çekerek açtı ve diğer tarafa doğru ilerlemeye başladı. Yatağın karşı tarafındaki ikinci perde setine neredeyse ulaşmıştı ki, eteğinin arkasından gelen keskin bir çekiştirmeyle kısa kesildi.

Çılgılık atarak etrafına bakındı. Emma, Gytha'nın yüzündeki çılgın öfkeye bir kez baktı ve yayını tekrar ona doğru savurdu.

Eteğini bırakan hizmetçi, yayı çarpmadan önce yakaladı ve çekiştirdi.

Üzgün silahını bırakan Emma, yatağın üzerinden atlayışını tamamladı, ikinci perde setine doğru hamle yaptı ve yatak odasının kapısını açıp içeri adım atan Amaury'nin kolunun altından geçti.

Koridorda duraklayarak döndü ve uyarısını haykırdı. Zahmet etmesine gerek yoktu. Gytha çoktan yatağın perdelerinden içeri girmişti ve Amaury kılıcını çekiyordu. Hizmetçi tereddüt bile etmedi. Emma'ya öyle geliyordu ki, Amaury'yi görüp kendini ileri, kılıcın ucuna doğru fırlatırken diğer kadının yüzünde bir memnuniyet ifadesi vardı.

On Altıncı Bölüm

Emma'yı uyandıran iğrenç bir kokuydu. Gözlerini kırpıştırarak açtı, nefesi kesildi ve kendisine eziyet eden korkunç kokuyu uzaklaştırmak için elini kaldırdı. Tanrı'nın gerçeği, Bertrand'ın malikânesindeki hendekten bile daha kötüydü.

"Tanrı'ya şükür," diye iç geçirdi Maude, burnunun dibinde salladığı zehirli demliği kaldırırken.

Emma kaşlarını çatarak onun kâseyi bir kenara bırakmasını izledi, sonra içini çekti ve yatağının etrafında toplanmış, onu endişeyle süzen insanlara baktı. Bu ona düğün gecesini hatırlattı. Bir kez daha odaya tıkış tıkış girebilecek herkes bunu yapmıştı ve geri kalanlar da kapıdan birbirlerine bakmaya çalışıyorlardı.

"Ne oldu?"

Amaury ona endişeyle, "Bayılmışsın," dedi.

"Hayır. Öyle mi yaptım?" Şaşkınlıkla elini başına götürdü, sonra bayılmadan önce tam olarak ne olduğunu hatırladı. "Gytha!"

Amaury ona hemen, "O öldü, karıcığım," diye güvence verdi.

Bakışları kapının yanında kadının öldüğü yere kaydı. "Onu ben götürdüm" diye ekledi.

"Oh."

"Bana boğulduğunu söylemiştin," diye suçladı Rolfe şimdi onu. "Cesedinin bulunduğunu söylemiştin."

"Hayır," diye hemen yalanladı Emma. "Leydi Ascot'un iyileştiğini söyledim. Gytha'nın iyileşmediğini söyleyemeden sözümüz kesildi." İç çekerek kendini oturur pozisyona getirmeye çalıştı. "Kalkmalıyım."

"Hayır. Dinleneceksin," dedi Amaury kararlı bir şekilde ve onu yatağa geri itti. "Sen hastasın."

Emma yeniden doğrulurken, "Hasta değilim," diye sessizce ona güvence verdi.

Amaury onu tekrar aşağı itti. "Bu sabah ğryordun. Belki de son haftalardaki tüm bu heyecan seni zayıflatmıştır."

"Zayıf düşmedim," dedi bıkkınlıkla, bir kez daha doğrulmaya çalıştı, ama bu kez Rolfe tarafından geri itildi, kocasına sertçe baktı.

"ğryor muydu?" Rolfe sordu.

Amaury acımasızca başını salladı. "Evet. ğryor ve kıvranıyor. lmek üzere olduğunu düşündüm. Bu yüzden Maude'un seyise atını eyerlemesini emrettiğini duyunca buraya geldim." şimdi Emma'ya döndü. "Ata binmeyeceksin. Sen hastasın."

"Ben hasta değilim!" Emma tekrar doğrulup oturarak ısrar etti.

"Onu zyorsun Amaury," dedi Blake, artık onun da yüzünde endişe vardı. "Eğer hastaysa yapılacak en kötü şey bu. Dinlenmeli."

"Haklı lordum," diye gürledi Küçük George. "Dinlenmek onu iyileştirecek."

"Ona bunu yaptırmaya çalıştığımı görüyorsunuz, değil mi?!" Amaury onlara kükredi, sonra karısını tekrar yatağa itti ve tersledi, "Sen hastasın ve yatacaksın."

"Ben hasta değilim!" Emma kükredi.

"Tartışma, karıcığım. Sen hastasın ve iyileşene kadar yatacaksın."

"Yapmayacağım," dedi öfkeyle ve yedi buçuk ay boyunca yatağa mahkm kalacağını hayal etti. Bebek doğana kadar bu kadar zaman geçecekti ve tek sorunu da buydu. Biraz sabah bulantıları, baş dönmeleri... Yedi ay boyunca yatağa bağlı kalmayacaktı.

"Sana yatacaksın dersem yatarsın," dedi Amaury kararlı bir şekilde, sözlerine g katan acımasız bakışlarıyla. "Hatta başınıza nöbetçiler dikmem ve
_."

"Hamileyim," diye çaresizlik içinde itiraf etti.

Yatağın etrafındaki insanlar, onun itirafını duyabilen tek kişiler, bir anda sessiz ve hareketsiz kaldılar.

"Ne dedi?" diye sordu aşçı kapıdan.

Sebert kalabalığın üzerinden bakmak için başını hafifçe eğdi. "Leydi Emma yakında aramızda bir çocuk olacağını söyledi."

"O da neydi?" diye bağırdı Amaury'nin adamlarından biri koridordan.

Aşçı adama doğru döndü. "Hamileyiz!" diye bağırdı.

Odanın kenarındaki ve salondaki insanlardan hem memnuniyet hem de endişe karışımı bir tepki geldi.

Adamlardan biri, "O zaman söyleyin ona, artık koşuşturup duvarlardan aşağı sallanmayın," diye bağırdı ve odadaki herkesin başını sallamasına neden oldu.

Bir başkasının önerisi ise "Dinlenmeli" oldu.

Emma sonunda Amaury'nin şaşkın ifadesinden uzaklaştı ve bu yorumdan sonra yalvarırcasına Rolfe'a baktı. Kuzeni de en az kocası kadar şaşkın görünüyordu ama onun yüz ifadesini yakalamış ve anlamıştı.

"Belki..." Duraklayarak boğazını temizledi. "Onları yalnız bırakmalıyız," diye kesin bir dille açıkladı.

İlk hareket eden Cook oldu. Kapının yanındaki pozisyonundan Emma'ya bakarak ellerini çırttı ve salona doğru döndü. "Kutlama için özel bir yemek yapacağım."

"Ben biraz daha bira getireyim," diye ilan etti birahane görevlisi, onun peşinden giderek. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Blake, kapıya doğru ilerlerken.

Rolfe, Küçük George ve Sebert hep bir ağızdan, "Evet," dediler ve onu izlediler. Piskopos arkalarından ilerlerken, "Bence bu yanlış olmaz," diye mırıldandı.

Kapı kapanıp kocasıyla baş başa kalınca Emma iç geçirerek üzerinde oturduğu yatak çarşaflarına baktı ve endişeyle onları karıştırmaya başladı. "Bebek konusunda mutlu değil misin?"

"Evet." Amaury güçsüzce yatağın kenarına çöktü, başı dönüyormuş gibi bir elini başına götürdü.

Emma kaşlarını çattı. "Hayır. Değilsin."

"Evet. Sadece... Sen çok küçüksün," diye endişeyle yakındı.

"Oh, lordum." Sağlığından endişe ettiğini anlayınca elini kendi eliyle örtmek için uzandı. Birçok kadın doğum sırasında ölüyordu. "Kısa boylu olduğum doğru, ama önemli olan boy değil. Bebeklerin doğumu için önemli olan kalçaların genişliğidir," dedi güven verici bir şekilde.

Amaury'nin bakışları kadının kalçalarına kaydı. Endişesi azalmamıştı. "Küçük kalçalar, karıcığım."

"Hayır!" Yataktan kayarak adamın önünde durdu ve ellerini kalçalarının iki yanına koydu. "Genişler, kocacığım. Kesinlikle bir bebek için yeterince genişler."

"Emin misin?" Endişeli gözlerini onunkilere dikti.

"Olumlu, lordum. Her şey yoluna girecek." Öne doğru eğilerek onu dudaklarından nazikçe öptü.

"Ah, Emma," diye inledi, onu kollarının arasına çekti ve bir an için sıkıca sarıldı. "Beni o kadar mutlu ediyorsun ki seni kaybetmekten korkuyorum."

Emma onun göğsüne doğru usulca mırıldanarak, "Saklamayacaksın," dedi. En azından hamileliği boyunca bunları ondan saklamayacaktı. Bu yeterli olmalı, diye düşündü kasvetli bir iç çekişle, sonra başını eğip dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurmadan önce ona bakmak için hafifçe geri çekildiğinde gülümsemeye zorladı.

Kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine yakın tuttu ve öpücüğüne karşılık verdi, sonra elleri adamın boynuna dolandığında şaşkınlıkla onu itmeye başladı

elbisesinin üzerinden vücudunda geziniyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Belli değil mi, karıcığım?"

"Ama ben hamileyim kocacığım," diye itiraz etti kadın

hemen.

Amaury bunun üzerine sustu, yüz hatlarını endişe kapladı. "Bebeğe zarar vermez, değil mi?"

"Hayır, ama..." Rahatsız bir şekilde kızardı. "Kilise... şey... evlilik eyleminin sadece çocuk sahibi olmak için yapılması gerektiğini söylüyor ve biz zaten çocuk sahibi olduğumuza göre..."

Amaury onun sesi azalırken gülümsedi. "Zaten çocuğumuz var" derken seçtiği kelimeler içini ısıtmıştı. Bu onların çocuğuydu. Onların. Onların çocuğu, onların kalesi, onların insanları. Bütün bir dünya onlarındı, diye düşündü ve aniden bu şeylere sahip olmanın aslında hiç de istediği şey olmadığını fark etti. Sadece ait olmak istemişti. Ve aitti de. Emma'ya aitti.

"Seni seviyorum," dedi birdenbire ve Emma ellerine vurmayı bırakıp iri gözlerle ona baktı.

"Biliyor musun?" diye sordu hayretle.

"Evet," dedi ciddiyetle.

"Ne-" Emma dudaklarını yalamak için durakladı, sonra sormayı başardı.

"Neden?" Amaury'nin kaşları bunun üzerine kalktı ve kıpkırmızı oldu.

"Yani, benim neyimi seviyorsun?"

Kucağını gevşeterek arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde onu süzdükten sonra alaycı bir gülümseme takındı. "Sana neyi sevmediğimi söylemek daha kolay olurdu."

Bunun üzerine gözleri kısıldı. "Neyi sevmiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Öfkeniz," diye itiraf etti hemen. "Ama sadece bana yönelik olduğunda. Yoksa onu bile seviyorum." Kız ona şüpheyle baktığında, adam onu tekrar kendine çekti ve sarıldı. "Sanırım vücudunu sevdiğimi biliyorsun."

Emma kızardı ve utangaç bir şekilde başını salladı.

"Ben de senin aklını seviyorum. Tanıdığım tüm erkeklerinki

kadar güzel." Dudakları bu söz üzerine zevkle yukarı kalktı.

"Ama en çok bana hissettirdiklerini seviyorum," diye sessizce itiraf etti.

"Seninle mutluyum. Kendimi evimde hissediyorum."

Gözlerinde yaşlar parlayan Emma, o uzaklaşacakken ona daha sıkı sarıldı ve itiraf etti: "Ben de seni seviyorum. Bazen sen hayatıma girene kadar gerçekten yaşamadığımı hissediyorum. I..." Kocasının onu dinlemediğini ama görünüşte her yerine dokunmaya niyetli olduğunu fark edince sesi kesildi. "Kocacığım, seni seviyorum ama Kilise diyor ki-"

"Biliyorum." Amaury ona gülümsemek için tekrar geri çekildi. Düşündüğünün aksine, onu dinliyordu ve onun da kendisini sevdiği gerçeği onu o kadar mutlu etmişti ki patlamak istiyordu. Tercihen onun içinde. Gülümsemesi derinleşen Amaury aniden onu kollarının arasına aldı, elleri kızın kalçalarında yoğun bir şekilde çalışmaya başladı.

"Kilise insanlardan oluşur, karıcığım," diye başladı konuşmasına. "Ve erkekler, hatta kutsal erkekler bile yanılmaz değildir. Örneğin, kadınların birleşmekten hoşlanmadığına inanırlar." Stays'i çözdü, elbisesini omuzlarından kaydırarak ayaklarının dibinde bir havuza düşürdü, sonra onu tekrar kollarının arasına aldı. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," diye soludu Emma, dudakları k o m b i n e z o n u n u n içinden bir meme ucunun üzerine kapanırken.

"Hayır mı?" diye sordu şaşkınlıkla, başını göğüslerinden çekip tunik altını başının üzerine kaldırdı şimdi.

"Yani, evet," diye çabucak düzeltti, artık dudakları ona işkence etmediği için kısa süreliğine kendine gelmişti. "Evet, bunu biliyordum. Belki de bende bir sorun vardır. Ya da belki ben gerçek bir hanımefendi değilim."

Amaury iç çamaşırını yere atmak üzereyken durakladı, yüzünde öfke parlıyordu. "Asla böyle söyleme, karıcığım. Sen tam bir hanımefendisin. Ama aynı zamanda bir kadınsın." Elbisesini yatağın yanındaki sandığın üzerine koymak için döndü, sonra geri döndü, gözleri onun üzerinde gezinirken parlıyordu. "Bir kadın vücuduyla." Şimdi o vücuda uzandı, ellerini üzerinde serbestçe gezdirirken boğuk bir sesle fısıldadı: "Ve bir kadının arzuları."

Sonunda onu öptüğünde Emma onun dudaklarına doğru inledi, kendi elleri onun kıyafetlerini çekiştirmek için hareket etti. Adam ona yardım etmek için öpüşmeyi bitirdiğinde daha kılıcının tokasını bile çıkaramamıştı.

"Benim hatam."

Gömleğini göğsünün üzerinden çekiştirirken Emma durup şaşkınlıkla ona baktı. "Senin suçun ne, kocacığım?"

"Çiftleşmeden aldığın zevk," diye açıkladı, tuniğini başının üzerinden çekiştirerek. "Seni bu kadar ateşleyen benim dokunuşum. Öyle değil mi? O olmasaydı, şüphesiz birleşmeden hiç zevk almazdın. Ne yazık ki sen hoşlandığında ben de hoşlanıyorum, bu yüzden hoşlandığından emin oluyorum."

Yüzünde şehvet dolu bir sırıtışla ona bakmak için durakladı. "Bu çıkardığın sesler. İnlemeler, homurdanmalar ve tiz feryatlar. Ve altımda kıvranıyorsun. Bunu da seviyorum." Sonra onu öptü, ta ki kadın ona karşı titreyip o seslerden bazılarını çıkarana kadar. Sonra geri çekildi ve kızın elini sütyeninin üzerinden erkekliğini örtmesi için aşağı çekti. "Görüyor musun? Beni ateşliyor. Hepsi benim hatam."

Sonra sütyenlerini çıkarması için onu serbest bıraktı ve Emma gözlerinin onun vücudunda gezinmesine izin verdi, geniş ve güçlü göğsünü, sert kaslı bacaklarını ve aradaki her şeyi içine çekti. İçini saran sıcaklık dalgasına ya da ayak parmaklarının ayaklarının altındaki tellere doğru kıvrılmasına hiç şaşırmadı. Sadece kocasına bakmak bile onu ateşlemeye yetiyordu ama bunu bilmesine gerek olmadığına karar verdi.

"Ah, evet, kocacığım," diye boğuk bir sesle nefes aldı, adam son giysilerini de çıkararak doğrulurken kollarına atıldı. "Bu senin hatan. Beni bu kadar ateşleyen senin dokunuşun." Dudakları onunkileri kaplamadan önce adamın memnun gülümsemesini bir anlığına yakaladı ve onun gibi bir kocaya sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Ve yakında bir çocukları da olacaktı. Sonra adam onu kollarına alıp yatağa taşıırken düşünmeyi tamamen bıraktı.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

